

Giới thiệu Yêu Em Thật Không?

Bạn đang đọc truyện *Yêu em thật không?* của tác giả Mimbomny trên website đọc truyện online. Tôi đã không còn nhớ nổi cái gì là hạnh phúc nữa. Từ khi cha tôi phản bội mẹ tôi, hay là khi mẹ tôi lại bỏ lại tôi? Hạnh phúc, 2 từ ấy quá xa vời với tôi. Cái gọi là hạnh phúc ấy chẳng qua chỉ là khi ham muốn của bản thân thực hiện được, mà tôi, ham muốn của tôi là gì, chính bản thân tôi cũng không rõ. Khi những đứa trẻ khác đang sống dưới sự bao bọc của bố mẹ thì tôi lại phải học cách tự bảo vệ bản thân. Khi những đứa trẻ khác được đi học, tôi cũng được học, nhưng là học cách giết người. Có ai biết, tôi có bao nhiêu khao khát được làm một đứa trẻ bình thường, được có một gia đình bình thường. Khi chính tay tôi giết chết cô ấy, tôi mới nhận ra cái tôi cần là gì. Là sức mạnh, sức mạnh để tôi bảo vệ những người tôi yêu thương. Nếu năm đó tôi đủ khả năng, mẹ tôi đã không chết, tôi có thể bảo vệ mẹ tôi, bảo vệ cả bản thân tôi. Cho nên, tôi phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa. Giáo quan đã từng nói với tôi: Con bé này, mày không cần mạng nữa à? Rốt cuộc thì thân thể mày làm từ cái quý gì vậy?" Tôi lúc đấy đã cười và nói rằng: "So với người chết, tôi ít ra vẫn còn biết ăn cơm, hít thở. Cái các ông cần là một công cụ giết người, còn tôi thì không phải đang cố gắng rèn luyện nó cho các ông sao?" Cuộc sống của tôi lúc đấy chỉ có luyện tập, không ngừng luyện tập, dùng cái đau thân xác để nhắc nhở mình về ông ta. Tôi đã không còn nhớ thế nào gọi là đau, cũng không nhớ nổi đã giết bao nhiêu người. Trong đó có cả những người vừa nói chuyện với tôi, vậy mà sau đó lại chết trên tay tôi. Cái gọi là giết người thật ra rất đơn giản, một nhát dao vào tim, một phát súng vào đầu, hay đơn giản là một cái bẻ tay là tôi đã hoàn thành nhiệm vụ. Tôi không còn sợ hãi nó như lần đầu tiên, không còn ghê tởm nó khi bị máu của chính bạn thân mình bắn vào miệng. Tôi tự nhủ với bản thân là sẽ quen, và...đã quen thật. Chỉ là, tôi, thực sự...thực sự rất ghét giết người. Trong những năm tháng đó, thứ duy nhất có thể an ủi tôi là con người ấy. Anh cho tôi một chút ấm áp, một chút hân hoan. Nhưng tôi biết con người đó hoàn toàn không thuộc về thế giới của tôi, cũng không thuộc về Thế giới này. Bởi vì, anh quá hoàn hảo, hoàn hảo đến nỗi mà tôi đã từng nghĩ đó là thiên sứ ông trời phái xuống để đền bù cho tôi. Tôi lúc đó đã rất nghi ngờ thân phận của anh, nhưng lại chưa từng nghi ngờ mục đích anh tiếp cận tôi. Sau này khi nghĩ lại tôi vẫn thấy mình lúc đấy vẫn thật ngây thơ. Nếu cuộc đời tôi là một màu đen tối, thì anh chính là một khúc nhạc thoảng qua. Tuy không thể nắm bắt được ở đâu nhưng lại làm cho tôi thư thái hơn, không còn sợ hãi bóng đêm xung quanh. Lần đầu tiên giết người, anh đến bên tôi, cầm khăn lau vết máu trên tay, trên mặt tôi, nhẹ nhàng nói gì đó với tôi mà tôi không còn nhớ rõ nữa. Sau này khi tôi hỏi lại anh cũng không nói cho tôi. Khi luyện tập bị thương cũng là anh băng bó cho tôi. Tôi không biết thân phận của anh, cũng không ai biết anh là ai, hoặc là họ cố tình không muốn cho tôi biết. Nhưng điều đó đối với tôi cũng không quan trọng, tôi nghĩ thực ra anh là ai cũng không quan trọng, quan trọng là anh là của tôi, duy nhất mình tôi. Cho đến một ngày, khi anh thay tôi nhận viên đạn, rồi anh rời bỏ tôi, tôi lại thực sự mong rằng chưa từng biết anh. Tôi đã không đau, không khóc, nhưng lại hận anh. Bởi vì, anh từng nói: "Có yêu mới có hận." Tôi yêu anh nên tôi mới hận anh. Hận anh bỏ lại tôi, hận anh cướp đi cái chết của tôi. Nhiều năm sau, khi từ bỏ được cái nghề đó, tôi quyết định hoàn thành mục đích sống của mình, đó là trả thù. Nhưng rồi tôi lại phát hiện ra, cái gọi là trả thù đấy thật ra rất đáng buồn cười. Bởi vì người cần trả thù lại không phải tôi, đương nhiên là mục đích sống khi đó của tôi cũng thật đáng buồn cười. Người ta nói trào cao thì ngã đau, còn tôi thì lại cứng đầu quá mà đáng ghét. Phải rồi, nghĩ lại lúc đấy tôi cũng thấy mình thật đáng ghét, thật giống với mấy nhân vật phản diện mà người ta vẫn nói. Thực ra, tôi thấy, tôi so với Thư Nhã đấy còn giống nhân vật ác hơn. Hai mươi mấy năm sống trên đời, lần đầu tiên tôi thấy nghi ngờ mục đích mà ông trời cho tôi sinh ra, rốt cuộc thì tôi đóng vai gì trong bộ phim "Số mệnh" này đây. Người ta cũng nói: "sống đơn giản cho đời thanh thản", tôi thấy thật ra như vậy cũng rất tốt. Trên đời, có mấy ai có thể sống đơn giản được cơ chứ. Tôi đã sống một phần ba đời người trên máu của người khác, cho nên tôi quyết định, nhưng năm tháng còn lại sẽ dùng chính máu của mình để trả lại cho toàn Thế giới này. Con đường này cũng rất dài, tôi còn đang đau đầu không biết nên bắt đầu từ đâu thì người kia lại đến. Cái gọi là oan gia ngõ hẹp cũng rất chính xác. Cho nên, tôi lại quyết định, bắt đầu từ anh ta đi...

Chương 1

- Ba, mẹ con có xinh không?

Giọng nói trẻ con nũng nịu:

- Xinh lắm. Con gái của ba là xinh nhất.

Giọng trầm ấm của người đàn ông cao lớn, chắc chắn:

Cảnh vật bỗng nhiên biến đổi.

- Cô đi đi. Đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Mỹ nữa, tôi đã tìm được người mẹ mới cho con bé rồi.

Vẫn giọng nam trầm ấm nhưng giờ đã nhiều hơn sự lạnh lùng tuyệt tình.

- “Không. Anh không có quyền, Tiểu Mỹ là con tôi, chỉ có thể là con tôi. Sao anh lại có thể đối xử với con bé như vậy, anh có thể hận tôi nhưng xin anh buông tha con bé, nó còn nhỏ, cần có mẹ, anh không thể chia cắt chúng tôi. Tôi xin anh, xin anh đừng làm vậy. Tôi xin anh. Tôi xin anh...”

Người đàn bà quý xuồng dập đầu trước mặt nam nhân mà cô đã từng yêu da diết, không tiếc thủ đoạn để có được.

- Hừ. Bây giờ đã biết hối hận rồi sao? Tôi nói cho cô hay, quá muộn rồi, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô. Sẽ không bao giờ. Tại sao bây giờ cô mới nhận ra, tại sao hả? Nếu cô sớm nhận ra từ 5 năm trước thì có lẽ người phải quý bây giờ không là cô mà là tôi. Cô có nghe không hả? Trả lời tôi đi, là tại sao, tại sao?

Câu cuối cùng hằn găm lên với cô. Bao nhiêu tức giận 5 năm qua đều

phát tiết hết lên người đàn bà đã khóc sắp ngất đi kia.

- Không. Không phải. Em xin lỗi, Trí Chung. Em xin lỗi, thật lòng xin lỗi.

- Em nghĩ cho dù anh không yêu em nhưng chúng ta có thời gian, rồi anh sẽ cảm động và yêu em. Em không cố ý đẩy ngã chị ấy. Em thật sự không cố ý. Bao năm qua, em luôn ân hận, luôn áy náy, chưa bao giờ em có một giấc ngủ ngon thực sự. Anh sống trong đau khổ còn em cũng không thoải mái gì. Nhưng, nếu cho em lựa chọn, em vẫn sẽ làm như vậy, bởi vì, em thực sự, thực sự rất yêu anh.”

Giọng nói như đang chìm về trong hồi ức tốt đẹp, thần sắc cô chốc lại mỉm cười hạnh phúc, chốc lại như chìm trong đau khổ tột cùng.

- “Hừ. Yêu tôi. Tôi không cần cái tình yêu chó má của cô. Tôi hận cô, hận ba cô, hận cả gia đình cô. Vì cái gì mà tôi phải từ bỏ tình yêu của mình, vì cái gì mà tôi phải lấy con gái kẻ thù giết ba tôi.

- Tôi hận chính mình không có năng lực báo thù cho ba lại còn phải chịu khuất nhục lấy cô. Vì cái gì chứ, không phải là thứ tình yêu tốt đẹp của cô sao? Cô bảo tôi nên cảm tạ nó hay cảm thấy vinh hạnh vì có được nó.”

Người đàn ông đã gần như bị mất lí trí, vừa nói vừa lay người phụ nữ đang quỳ dưới chân mình.

- Đúng. Là lỗi của em, tất cả tội lỗi của ba em em sẽ toàn bộ gánh chịu hết, chỉ xin anh cho mẹ con em được ở bên nhau.

- Không thể. Tiểu Lan đã tình lại, tôi sẽ đón 2 mẹ con cô ấy về đây ở, tôi tin Tiểu Lan sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Mỹ.

Giọng nói dứt khoát, không hề cho cô bất kì sự phản kháng nào.

- Thôi được. Nếu anh muốn thế, hãy chăm sóc con cẩn thận. Tôi đi đây.

Cô đứng lên, lau đi nước mắt, lạnh lùng buông 1 câu lại và bỏ đi.

- Tiểu Mỹ, hãy nhớ nghe lời ba con. Sau này cũng đừng có lấy người con yêu mà phải lấy người yêu con. Hãy nhớ lấy. Chỉ có người yêu con mới không mang đến cho con đau khổ. Nghe chưa Tiểu Mỹ.

Một cô gái xinh đẹp đang nắm tay bé gái thi thảo dặn dò:

- Dạ. Nhưng con không hiểu. Tại sao lại phải là yêu con chứ?

Giọng nói non nớt mang theo thật nhiều nghi vấn:

- Ừm. Không cần hiểu bây giờ, chỉ cần ghi nhớ là được. Sau này con sẽ hiểu.
- Dạ. Nhưng ba mẹ cãi nhau à? Con không thích ba mẹ cãi nhau. Ba mẹ làm lành được không?

Giọng nói ngây thơ mang theo sự nũng nịu:

- Ừm. Không sao đâu. Những chuyện con nghe được hôm nay hãy quên hết đi, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời biết không?
- Dạ.
- Ngoan lắm.

Cô xoa đầu cô bé và nở nụ cười chiều chuộng quen thuộc.

- Tiểu Mỹ. Tạm biệt con.
- Mẹ, mẹ, con cho mẹ xem búp bê mới của con nè, mẹ mẹ ơi...

Buông người khỏi ban công, cô vẫn kịp nghe thấy tiếng gọi của con gái mình, ánh mắt mang theo vô vàn yêu thương và áy náy. Đến cuối cùng, cô lại là người mất hết tất cả.

- Không. Mẹ, mẹ ơi... Con không thích chơi trò này. Con không cần. Con cần mẹ, mẹ ơi. Đừng bỏ Tiểu Mỹ. Con không ngoan, mẹ đánh con đi, đừng bỏ con, con xin mẹ, đừng bỏ con...KHÔNG.....
- Tiểu Thư, tiểu thư, tỉnh dậy đi tiểu thư...

Giật mình tỉnh dậy, Dương Mỹ vẫn còn cảm thấy trái tim đau nhói vô cùng. Đưa tay lên ôm lấy tim mình, khẽ hít thở để bình phục lại.

- Không sao. Cảm ơn cô. Cô ra ngoài trước đi.
- Vâng. Tiểu thư, có gì có thể gọi tôi.

Đã 10 năm rồi, chưa một đêm cô ngủ trọn vẹn, luôn có người túc trực để đánh thức cô dậy khi cô gặp ác mộng. Khẽ thở dài, ngồi dậy tự rót cho mình một cốc nước, lúc này mới phát hiện lưng áo cô đã thấm ướt cả một hồi.

Cộc...Cộc

- Vào đi.

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

- Tiểu thư. Đã tìm ra kẻ đó rồi nhưng vẫn chưa bắt lại theo lời người nói. Tiếp theo nên làm thế nào?

Giọng nói già nua mang theo sự tôn kính:

- Ừm. Làm tốt lắm. Vẫn cứ để mặc hắn thoải mái thêm mấy ngày nữa, ta muốn tra ra thế lực đứng sau hắn. Cần thận theo dõi hắn đừng để hắn phát hiện ra. Được rồi, còn chuyện gì nữa không?

Mệt mỏi tựa đầu vào thành giường, vết thương nơi cánh tay vẫn đau nhức từng hồi.

- Dạ, không còn nhưng mà tiểu thư, chuyện của lão gia...
- Được rồi. Chú ra ngoài đi. Cháu mệt rồi, về sau đừng nói với cháu chuyện này nữa.

Giọng nói đã mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn

- Nhưng mà, tiểu thư, lão gia thực sự...
- Ra ngoài.

Âm thanh đã lạnh lẽo thêm vài phần vang lên:

- Vâng.

Mệt mỏi nằm xuống giường, nhắm mắt lại định thần suy nghĩ. Mấy hôm trước cô đi Ma Cao tiếp quản song bạc thì bị tên sát thủ ám sát. Tuy thoát hiểm nhưng vẫn bị trúng một viên đạn nơi cánh tay. Sát thủ bỏ trốn được là do cô cố tình thả hắn, cái cô muốn là kẻ đứng sau sai khiến hắn chứ không phải

chỉ là một tên chết thay.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

2 ngày sau, Dương Mỹ đã có thể xuống giường. Vết thương tuy chưa lành hẳn nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến hoạt động. Trước đây khi còn tham gia huấn luyện cô đã từng phải chịu khổ hơn thế này nhiều.

“Chú Thành, chuẩn bị xe cho cháu, cháu phải ra ngoài” Dương Mỹ gọi điện thoại cho lão quản gia.

5 phút sau, một chiếc Porsche mui trần đỏ đỗ trước cửa biệt thự.

“Tiểu thư, xe đã chuẩn bị xong, cô có cần tài xế không?” Quản gia cung kính cúi đầu hỏi:

“Không cần, cháu khỏe rồi.” Dương Mỹ nói rồi lên xe lao vút đi.

Quán bar Queen

“Tiểu thư, mời đi lối này” Một nam nhân trung niên mặt đỏ dẫn Dương Mỹ vào gian phòng hoa lệ.

“Được rồi, mấy ngày nay có chuyện gì xảy ra không?” Dương Mỹ lạnh lùng lên tiếng. Trong gian phòng ngột ngạt, im lặng có thể nghe được cả tiếng hơi thở, cảm giác áp bách do Dương Mỹ mang lại khiến trên khuôn trán bong bóng của viên quản lý đã thêm một tầng mồ hôi.

Đối với vị tiểu thư thần bí này, không một ai biết được lai lịch. Họ chỉ biết cô rất giàu cũng như rất tàn nhẫn và lạnh lùng. Đã có lần, 1 gã say rượu cố tình đến đây gây sự, cô không nói gì chỉ cho người cắt hết gân tay gân chân rồi thả vào chuồng chó. Ánh mắt đầy, thủ đoạn đầy không một ai dám quên. Đối với vị tiểu thư này càng thêm kính sợ. Quán bar này là cô bỏ tiền ra mua nhưng chưa bao giờ quay lại một lần trừ lần đó.

“Dạ, không có, thưa tiểu thư. Mọi việc vẫn ổn, có mấy tên bên Long định đến gây sự nhưng đều bị người của ta đuổi đi” Quản lý cố điều chỉnh giọng nói thật cẩn thận trả lời Dương Mỹ.

“Ừm. Người của ta bên đấy có nói gì không?” Dương Mỹ khẽ nhám nháp li rượu Louis 17.

“Không có. Người của ta nói bên đó vẫn chưa có hành động gì, hình như đang đợi một ai đó ra tay dàn xếp mọi việc. Từ sau khi tên Mạnh Du đó bị ám sát, mọi sự vụ bên đây đều do một người thần bí sắp xếp.” Quản lý trầm tư trả lời. Đối với sự tình liên quan đến Long đó hẳn không dám có nửa điểm đoán bừa.

“Oh. Người thần bí? Điều tra về hắn, tôi muốn mọi thông tin về hắn” Dương Mỹ khẽ nhếch môi cười nhưng ánh mắt lại không có nửa điểm ý cười, nụ cười tuyệt mỹ nhưng lạnh như băng.

“Vâng. Thưa tiểu thư” Quản lý cung kính trả lời.

“Oh. Đó là ai?” Dương Mỹ nheo mắt chỉ tay về phía 3 gã to béo đang đánh nhau với một người. Vì quá xa cộng thêm ánh sáng chói làm Dương Mỹ không thể xác định được hình dáng nhưng lại thấy có điểm quen thuộc.

“Tôi...không...không biết, thưa tiểu thư. Mấy hôm nay gã đều đến đây uống rượu nhưng chưa gây sự lần nào. Tôi thấy hắn cũng không có vẻ gì đáng nghi cho nên...” Quản lý đưa tay lau mồ hôi, lắp bắp trả lời. Chết tiệt, tại sao là đúng là tên hắn không có tư liệu gì cơ chứ, sao lại chọn đúng hôm nay mới ra tay gây sự.

“Hừ. Cho nên người mới không điều tra chứ gì?” Một tiếng hừ lạnh vang lên khiến không ai dám thờ ơ, mồ hôi từng giọt, từng giọt rơi xuống.

“Xin...xin lỗi tiểu thư. Là tôi làm việc thất trách. Tôi sẽ cho người điều tra về hắn ngay lập tức” Quản lý run rẩy trả lời chỉ thiếu nước quỳ xuống để nói chuyện.

“Sẽ không có lần sau. Theo tôi ra ngoài xem” Dương Mỹ lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay lưng ra khỏi phòng”

“Thằng chó kia, mày biết mày cướp người yêu của ai không? Tao nói cho mày biết hôm nay mày đừng mong được toàn xác ra khỏi đây. Khôn hồn thì quỳ xuống liếm giày cho Hồ ca thì mày ra Hồ ca niệm tình mà tha cho cái mạng chó của mày” Một tên tóc vàng khua chai bia đã đập một nửa trước mặt nam nhân kia. Chỉ thấy gã cười khẩy một cái làm như không hề có lũ người kia mà tiếp tục uống rượu.

“Dm. Bỏ mày nói mà mày không nghe à. Định giả điếc với tao à, tao cho mày biết thế nào gọi là điếc...” Vừa nói tên tóc vàng định cầm chai bia đập vào đầu nam nhân kia.

“Cút. Đừng để mắt nhả hứng của bọn đại gia, tao đối với phụ nữ ôn nhu không có nghĩa cũng đối bọn mày ôn nhu” Nam nhân kia thoáng động tay đã bắt được chai bia, vặn một cái khiến tên tóc vàng hét thảm rồi thả chai bia ra. Vừa long nhìn vào chai bia trong tay, bạc môi khẽ nhếch nụ cười lạnh lùng khiến đám nữ nhân xung quanh si dại quên cả việc hoảng sợ. Thật là một nam nhân ưu tú, khuôn mặt góc cạnh đầy nam tính, vóc người thon dài, cao lớn khiến nữ nhân nào cũng phải bị thu hút từ ánh nhìn đầu tiên.

“A. Thằng khốn, mày dám đánh tao. Hô ca, nó dám không nể mặt anh, mau trừng phạt hắn đi, Hô ca” Tên tóc vàng tức giận nhưng cũng không dám xông lên nữa đành quay sang đại hán cao lớn bên cạnh cầu trợ giúp.

Người được gọi là Hô ca từ nãy giờ không lên tiếng lúc này bước ra khỏi vòng vây của bọn đàn em đến trước mặt nam nhân kia.

“Mày là người của Tê ca hay Giáp ca” Hồi lâu hán mới nặng nề hỏi một câu.

“Không quen biết” Nam nhân tuần mã kia vẫn tiếp tục thưởng thức rượu không hề để ý đến bên cạnh có kẻ sắp phát cuồng.

“Không quen biết? Tại sao mày lại đi với Tiểu Trúc?” Hô ca mắt phun ra lửa giận hỏi.

“Không quen. Có lẽ là cô ta tự theo tao vào nhà nghỉ, tao không có thói quen từ chối người đẹp” Nam nhân kia cố tình chọc giận Hô ca, thực ra với chức nghiệp của hắn thì sẽ không bao giờ làm ra được loại sự tình như vậy.

“Mày. Được lắm. Rượu mời không uống thích uống rượu phạt. Chúng mày, còn đòi gì nữa, lên” Hô ca tức đến tái mặt quay sang quát lũ đàn em. Lũ kia nghe vậy mặt lộ rõ vẻ vui mừng cùng nhau kẻ cầm ghế người cầm chai lên.

“Hừ. Không biết lượng sức” nam nhân kia hừ lạnh một tiếng nhưng cũng chưa đứng dậy.

“Dừng tay.” Một giọng nói trong trẻo truyền đến, không to nhưng rõ ràng là có hiệu quả. Chỉ thấy bước ra giữa dòng người là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Mọi người cùng nín thở hít một ngụm lãnh khí. Trời à, sao lại có người đẹp đến vậy. Mái tóc ngắn ôm lấy khuôn mặt bầu bĩnh trắng nõn, đôi mắt to tròn, đen láy như muốn hút ánh nhìn người đối diện, chiếc mũi cao nhỏ, bên dưới là đôi môi hồng nhuận. Thật là một tiểu cô nương khả ái, dễ thương ngoại trừ đôi mắt lạnh lùng kia khiến người khác không dám đối diện.

“xảy ra chuyện gì?” Vẫn giọng nói đó nhưng giờ đã càng thêm lạnh lẽo.

“Cô bé, ở đây không có chuyện của cô đâu, mau về nhà đi, sau này đừng đến nơi như thế này nữa biết không? Thật là, mới có tí tuổi mà đã ..A...a...” nam nhân kia lúc này đã đứng dậy đi về phía Dương Mỹ định giơ tay ẵm cô đi nhưng bắt ngờ bị cô nắm lấy bả vai ngược lại.

Kinh ngạc nhìn bàn tay mình bị một bàn tay nhỏ bé xinh đẹp kia vặn đến không ra hình dạng. Một lúc mới phục hồi tinh thần rút tay về nhưng lại không thể được. Đôi tay nhìn bé nhỏ nhưng lại như một gọng kìm phải rất cố gắng mới rút được về, thu lại đáng về đùa giỡn, hắn biết tiểu oa nhi này không hề dễ đối phó.

“Cô là ai” Hân lạnh lùng lên tiếng.

“Chủ nhân ở đây. Giải tán hết cho tôi, còn các anh đền bù thiệt hại ngày hôm nay, nếu không đừng một ai mong rời khỏi” Dương Mỹ lạnh lùng đảo mắt một vòng xung quanh ám chỉ mọi người ra về hết. Dù rất muốn ở lại xem nhưng đối diện với ánh mắt kia vẫn là không ai có can đảm đấy. Mọi người lần lượt ra về, phút chốc cả quán bar chỉ còn lại Dương Mỹ cùng quản lý và lũ người kia.

“Được. Đền bù thì đền bù nhưng người đền bù không phải là tôi vì tôi đâu có đập phá cái gì. Cô nên đòi bọn người kia thì đúng hơn.” Nam nhân lại cọt nhả nói.

“Hừ. Cô bé, đừng tương có mấy món võ mà có thể ra ngoài đời lẫn lộn. Về nhà đi học đi.” Hô ca tuy trong lòng vẫn còn kiêu kỳ mãn vừa rồi nhưng trước mặt đàn em lại không thể để mất thể diện chỉ có thể mạnh mẽ nói như vậy.

“Có hối hận không?” Dương Mỹ thản nhiên nói.

“Hối hận gì? Từ khi Hô Phùng ra lẫn lộn ngoài đời đến giờ chưa bao giờ biết đến 2 từ hối hận” Hô ca vẫn mạnh miệng nói nhưng trong lòng bất giác dâng lên nỗi sợ hãi cùng hối hận.

“Hừ. Được, vậy thì bây giờ sẽ biết” Dương Mỹ lạnh lùng nói, nở nụ cười xinh đẹp tuyệt mỹ nhưng cũng tràn đầy sát khí. Quản lý và nam nhân kia cùng giật mình. Quản lý bởi vì đã ghi nhớ khắc cốt nụ cười này. Chẳng phải lần trước cô cũng cười như vậy sao nhưng kết quả thì sao. Nghĩ đến đây hắn bất giác rung mình lui lại sau mấy bước giữ khoảng cách an toàn. “Không hay rồi. Tiểu thư thực sự bị chọc giận rồi”. Quản lý khẽ lầm bầm. Còn nam nhân kia thì giật mình bởi sát khí của Dương Mỹ. Một cô bé mới chừng đó tuổi sao lại có sát khí trầm trọng như vậy được. Thu lại về cọt nhả, hắn nghiêm túc theo dõi diễn biến. “Cô gái này thật không đơn giản” Đây là tiếng nói trong lòng hắn.

Ai cũng cảm thấy nghi ngờ đối với Dương Mỹ nhưng cô chỉ lạnh lùng cười. Nếu ai đó cũng phải chịu huấn luyện như cô thì sẽ không cảm thấy có gì là lạ cả. Năm đó, 1000 đứa trẻ được đưa vào rừng rậm Amazon nhưng chỉ có một đứa trẻ được ra ngoài. Khi đó Dương Mỹ đã biết thế nào là quý trọng sinh mạng của mình. Bất kỳ ai uy hiếp đến tính mạng của mình kẻ đó đều đáng chết. Sát khí đó là từ rèn đúc từ bao xương máu mà nên. Cái tên Satan cũng từ đó mà nổi tiếng Thế Giới. Không một lính đánh thuê nào khi nghe đến tên này mà không nhận được rung mình. Satan là cái tên cấm kỵ trong mọi

quân đoàn lính đánh thuê cùng với một cái tên khác là Lang Sói.

Sáng hôm sau, người ta tìm được 3 cái xác bị lột da ngoài bờ sông, chân tay đều bị cắt hết. Một nam nhân nhú mảy nghe báo cáo. Rõ ràng là tối hôm qua những kẻ đó chỉ bị đánh gãy hết tay chân sao hôm nay lại thành ra như vậy.

“Thưa ngài. Khám nghiệm tử thi cho thấy, nạn nhân bị duy nhất một nhát dao lột da cho đến chết, trước đó còn bị chặt hết tay chân.” Một viên cảnh sát báo cáo lại tình hình.

“Ừm. Được rồi, vụ án này hãy lưu lại hồ sơ. Tạm thời hãy hoãn lại việc điều tra lại, phong tỏa mọi tin tức, nói với nhà báo chí chỉ là một vụ thanh toán của các băng đảng xã hội đen. Nam nhân suy nghĩ một lát rồi trả lời.

“Vâng. Thưa ngài” Nói rồi viên cảnh sát đi ra ngoài

“A lô, Tiểu Vũ phải không?” Một giọng nữ thanh thúy dễ nghe truyền đến trong điện thoại.

“Ừm. Là tôi. Mari, cô giúp tôi điều tra về một người tên là Dương Mỹ, chủ quán bar Queen, tôi muốn biết mọi thứ về cô ta” Lăng Vũ nói vào điện thoại

“Được thôi, nhưng mà tôi được trả công là gì đây?” Giọng nữ bên kia khẽ cười thanh thúy.

“Đây là chuyện công, mau làm đi, gửi cho tôi kết quả sớm nhất” Lăng Vũ cau mày trầm giọng nói rồi tắt máy.

Đầu dây bên kia

“Hừ. Nói tôi làm là tôi phải làm sao? Đợi tôi gặp được anh thì anh biết tay tôi.” Một cô gái tóc vàng mắt xanh xinh đẹp tức giận rủa thầm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

“Tiểu thư... tiểu thư, cô mau về, lão gia... lão gia ngài ấy có chuyện rồi.” Giọng lão quản gia vang lên trong điện thoại, thanh âm chứa đầy sự lo lắng.

Dương Mỹ tắt vội điện thoại, nghĩ cũng không nghĩ đã lao vút đi trong đêm.

“Có chuyện gì xảy ra? Ông ta bị làm sao?” Vợ vàng xuống xe, Dương Mỹ quát hỏi lão quản gia.

“Tiểu thư, ô..ô, ta không muốn sống nữa, ta thực sự không muốn sống nữa, ô..ô. Tiểu thư ơi, ô..ô.....” Quản gia vừa thấy Dương Mỹ đã khóc rống lên chạy lại cầm tay Dương Mỹ, khuôn mặt già nua vì đau khổ mà méo mó, vụn vỡ hết cả lại.

“Cầm miệng cho tôi. Nói, đã xảy ra chuyện gì?” Dương Mỹ lạnh lùng gạt tay lão quản gia ra, ánh mắt chợt lóe lên tia sáng bất thường nhưng rất nhanh đã khôi phục.

Bị ánh mắt lạnh lẽo của tiểu thư nhìn chằm chằm, quản gia không dám khóc nữa, khuôn mặt vì cố nhịn mà co rúm lại, hồi lâu mới nặng nề thốt ra “Lão gia, ngài ấy là bị ám sát trên đường đến Tập Đoàn, bây giờ ngài ấy vẫn còn đang hôn mê chưa tỉnh lại. Bác sĩ nói có thể sẽ không qua khỏi được. Phu nhân muốn tiểu thư đến gặp mặt ngài ấy lần cuối, đó là mong muốn cuối cùng của lão gia. Ô..ô” Nói tới đây quản gia lại không kim được, ôm lấy mặt, nức nghẹn.

“Chết tiệt. Chuẩn bị máy bay cho tôi” Dương Mỹ lạnh lùng buông lại một câu rồi quay lưng bước lên lầu.

Ngay khi cô vừa quay người lại, khuôn mặt đầy nước mắt của quản gia bỗng nở một nụ cười khó thấy nhưng rất nhanh đã trở lại như cũ.

2 tiếng sau, một chiếc máy bay tư nhân hạ cánh xuống sân sau của biệt thự nhưng rất nhanh đã lại bay đi.

“Chào tiểu thư”

“Chào tiểu thư”

Một hàng người mặc toàn đồ vest đen đứng xếp hàng ngay ngắn chật kín cả hành lang bệnh viện. Cũng may bệnh nhân đều đã được chuyển hết xuống tầng dưới nếu không dù không chết vì bệnh thì người ta cũng sẽ bị dọa cho chết mất thôi.

“Tiểu Mỹ, con đã đến rồi, lại đây ngồi đi, ba con nhìn thấy con chắc sẽ vui lắm, chỉ tiếc ông ấy lại không có cơ hội.” Người phụ nữ đang lên tiếng là bà Lan, vợ của Chủ tịch Tập Đoàn Thiên Mỹ, Dương Trí Chung. Gương mặt xinh đẹp không nhìn rõ tuổi, có thể nói là 30 cũng có thể nói là 40. Bà là niềm ao ước của mọi phụ nữ. Giờ đây, nhìn vào gương mặt khiến người ta ghen tị ấy người ta chỉ thấy một sự đau khổ của một người vợ sắp mất chồng.

“Tại sao lại như vậy? Là ai đã làm chuyện này” Dương Mỹ cố giọng để giọng nói bình tĩnh nhất nhưng vẫn có thể nghe ra sự run rẩy trong đó, bàn tay vì nắm quá chặt đã trắng bệch cả, mơ hồ còn thấy một tia máu rỉ qua kẽ tay.

“Trí Chung nói, người mà cả đời này ông ấy không thể quên được là Triệu Tú nhưng người mà ông ấy yêu thương và cảm thấy có lỗi nhất lại là con. Cả đời ông ấy chưa từng hối hận qua việc gì, duy nhất việc không thể cho con một gia đình hạnh phúc khiến ông ấy luôn tự trách bản thân. Năm đó, khi con tham gia huấn luyện, ông ấy gần như đã phát điên. Ông ấy lợi dụng tất cả mối quan hệ cả hắc bạch đạo để điều tra về tổ chức thần bí kia. Ông ấy là không muốn con phải chịu khổ, không muốn con ngày ngày phải sống giữa ranh giới giữa sống và chết. Ông ấy còn nói...” Bà Lan vẫn không ngừng đầu lên, vẫn nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của người đàn ông nằm trên giường như thể đang nói cho ông nghe, ánh mắt thâm tình nhưng lại tràn đầy đau khổ.

“Đủ rồi, đừng nói nữa. bà là đang mong tôi thương tình cho 2 người sao? Bà tưởng tôi là con cóc hay nghĩ rằng chỉ nói vài ba câu mà có thể rũ bỏ hết mọi trách nhiệm sao? Haha. Nực cười, cả đời này bà trả không đủ cho tôi, cho dù chết cũng không đủ. Tôi không cần ông bà thương hại cho tôi, các người hãy đợi mà nhận lấy hậu quả mà các người đã gây ra đi”

Dương Mỹ đã gần như mất kiểm soát, ánh mắt như tóe lửa, sát khí trời dậy khiến ngay cả vệ sĩ đứng ngoài cửa cũng không nhận được rung mình. Mà người đàn ông đang nằm bất động trên giường kia khẽ nhúc nhích ngón tay nhưng không một ai nhìn ra.

“Tiểu Mỹ, con nghe ta nói, đều không phải như con nghĩ đâu, hãy nghe ta, ta xin con, con tha thứ cho ông ấy đi. Bao năm qua, ông ấy đã chịu đủ mọi giày vò rồi. Tất cả đều là lỗi của ta, con hận ta cũng được, giết ta cũng được chỉ xin con hãy tha thứ cho ba con.”

Bà Lan đứng bật dậy khỏi giường, chạy đến nắm tay Dương Mỹ, đôi mắt xinh đẹp đã nhòe đi nước mắt khiến người ta nhìn vào không khỏi nảy sinh cảm giác thương tiếc.

Mạnh mẽ đẩy bà ra, Dương Mỹ lùi lại sau mấy bước, gương mặt lạnh lùng nhìn về phía người phụ nữ đang ngồi dưới đất rồi lại nhìn người nằm trên giường.

“Haha. Tha thứ, được thôi, chỉ cần bà có thể trả lại mẹ cho tôi thì tôi sẽ tha thứ cho bà và ông ta. Các người có làm được không? Không thể sao? Vậy thì các người lấy quyền gì mà bảo tôi tha thứ cho các người. Bà và ông ta mãi mãi đừng mơ tưởng đến chuyện hoang đường đó nữa. Những gì là của mẹ tôi, tôi sẽ đòi lại hết, bao gồm cả Tập Đoàn này và... mạng của 2 người nữa.” Dương Mỹ lạnh lùng bỏ lại một câu rồi quay người ra cửa.

Bên trong phòng chỉ còn lại tiếng khóc của người phụ nữ và một tiếng thở dài khác nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sàn nhảy Boom Boom, New Yord, Mỹ

Bước chân qua cánh cửa cách âm của vũ trường, bị choáng ngợp bởi âm thanh dội vào tai, vào lồng ngực, ánh sáng mạnh quét liên tục. Cảm giác bị kích thích bởi người người đang khiêu vũ, không khí trong vũ trường khiến mọi người đều muốn động đậy chân tay, gật gù cái đầu theo tiếng nhạc.

Tìm một góc khuất trong sâu trong cùng, Dương Mỹ đang uống rượu một mình, càng uống cô lại càng tỉnh và lại càng đau hơn. Lần này Dương Mỹ chọn cho mình loại rượu Whiskey nặng nhất nhưng cô phát hiện bản thân lại không hề dễ say được.

Một lúc sau, phát hiện bản thân đã có chút choáng váng, Dương Mỹ vịn tay vào thành bàn, cố gắng để bản thân khỏi ngã, loạng choạng lần theo ánh sáng chập chờn đi ra ngoài.

Mọi người đều đang đắm chìm trong tiếng nhạc cùng những vũ công xinh đẹp, không một ai để ý đến cô.

Lúc này, một gã vẫn đang chăm chú nhìn Dương Mỹ từ đầu đến cuối bỗng bước lại gần, lôi kéo tay cô định bước ra ngoài, giọng nói ngả ngớn cùng hơi thở hôi thối bất giác khiến cô nhúm mày ghê tởm.

“A..Người đẹp, em định đi đâu vậy, có cần anh giúp không? Nào, đi theo anh ra ngoài tâm sự một chút nhé?”

Khẽ dùng lực một chút Dương Mỹ dễ dàng thoát khỏi móng vuốt của hắn, bước chân đã không còn theo quy luật ra ngoài.

Nhưng gã kia lại không hề dễ dàng bỏ qua cho Dương Mỹ như vậy. Hắn đã quan sát cô từ khi cô bước vào, cho đến bây giờ hắn sao lại bỏ qua một con mồi như cô được. Càng nhìn lại càng khiến hắn thêm nhỏ dãi, đáng người đó, khuôn mặt đó không hề kém bất kì một cô người mẫu nào, thậm chí còn có phần nổi trội hơn.

“Oh. Một cô gái xinh đẹp như em không nên đến những nơi như thế này một mình, để anh đưa em về nhé! Nào, đi cùng anh” Gã vẫn đi theo sau Dương

Mỹ cho đến lúc ra ngoài cửa, một lần nữa lại định nắm tay cô kéo đi.

Lần này, không như gã dự liệu, Dương Mỹ bỗng chốc xoay người đá vào chỗ hiểm của hắn, cũng may hắn tránh kịp nếu không thật sự là tuyệt đường nhà hắn.

“Cút ngay. Đừng đi theo tao” Dương Mỹ lạnh lùng phun một câu cuối rồi vẫn tiếp tục đi. Cô cố chống lại cảm giác đau đầu chóng mặt. Lúc này có thể không biết nhưng bây giờ cô đã thực sự sắp không chịu nổi. Hơi rượu bốc lên khiến khuôn mặt nhỏ nhắn thêm một tầng ửng đỏ trông càng mê người.

“A. ***** này, mày dám đá tao. Xem hôm nay ông mày cho mày quỳ dưới háng tao xin tha” Gã gầm lên tức giận, chạy đến trước mặt Dương Mỹ định dung tay tát cô nhưng lại bị cô bắt được, vịn một cái khiến gã tru lên như heo bị chọc tiết.

Nói đùa, dù là cô say nhưng đâu thể dễ dàng để một tên khốn khiếp kia khi dễ được. Cho dù 10 tên nữa, chỉ cần cô chưa gục thì bọn chúng cũng đừng hòng động được vào người cô.

Tên kia bị cô vịn tay đã sớm không còn ra hình dạng, lúc này mới thảm hại không nhìn kỹ người, con nhỏ này tuy đẹp nhưng lại không thể động vào. Nhưng nhìn đến khuôn mặt cùng dáng người kia, gã vẫn không thể nhịn được nuốt nước miếng.

Trong mắt lóe lên tia sáng âm hiểm nhưng rất nhanh thay bằng sự sợ hãi. Đợi Dương Mỹ thả tay hắn ra, rút từ trong người ra một chiếc gậy, hắn cẩn thận đến gần phía sau cô, đánh mạnh vào gáy Dương Mỹ. Đợi đến khi Dương Mỹ phát hiện nguy hiểm thì đã quá muộn, cô ngã đi trong lòng hắn.

Gọi một chiếc taxi, hắn định diu cô vào trong. Lúc này, một bàn tay khẽ nắm lấy cửa, dù cố thế nào cũng không thể đóng lại. Tức giận ngược mắt nhìn lên, hắn chỉ thấy một nam nhân Châu Á đang chặn cửa lại.

“Mày làm gì? Bỏ tay ra để tao còn đi” Gã tức giận quát lên, lúc này gã đang rất nóng lòng thường thức con mồi nóng bỏng kia đâu còn thời gian mà dây dưa với người khác.

“Mày đi thì được nhưng mà thả bạn gái tao ra” Nam nhân chỉ tay vào Dương Mỹ lạnh lùng nói.

Gã khề cau mày, ánh mắt chợt lóe rồi tắt, hất tay nam nhân kia ra định đóng cửa lại “Tao không biết mày nói gì. Đây là người tao tìm được trước, nếu muốn thì tìm con khác đi” Nói rồi lại một lần nữa muốn dung sức kéo cánh cửa lại nhưng lại phát hiện cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

“Tao nói rồi, thả bạn gái tao ra. Biết điều một chút, tao còn có thể tha mạng cho mày.” Nam nhân lúc này tựa hồ đã không còn kiên nhẫn, giọng tay về phía gã kia, khẽ dung lực lôi Dương Mỹ vào nằm gọn trong lòng hắn.

Đợi đến khi gã kia phục hồi lại tinh thần thì Dương Mỹ đã nằm trong lòng nam nhân kia. Tuy tức giận nhưng lại không thể làm được gì, chỉ có thể dung ánh mắt oán hận để nhìn. Một lúc mới chịu đầu vào xe đi.

Nhìn cô gái đang nằm trong lòng, Lăng Thiên khẽ mỉm cười, nhanh chóng cởi áo khoác khoác cho cô, che đi cảnh xuân lộ diện. Ôm cô vào lòng và gọi một chiếc taxi, hắn không tìm được bất kì giấy tờ nào của cô, chỉ có thể đưa cô vào một khách sạn gần đó.

“Quý khách, ngài cần mấy phòng ạ?” Cô tiếp viên đỏ mặt nói với Lăng Thiên nhưng khi nhìn thấy cô gái đang nằm trong ngực anh, ánh mắt chợt ánh lên sự ghen tị.

“Cô cho tôi một phòng Vip.” Lăng Thiên mỉm cười với cô khiến cô gái trẻ càng thêm ngượng ngùng không dám nhìn anh, chỉ nghe thấy tiếng trả lời bé như muỗi. Lúc cô ngừng đầu lên vẫn thấy anh đang mỉm cười nhìn cô, vội vàng lấy chìa khóa giao cho anh rồi lại cúi mặt xuống.

Lăng Thiên cầm lấy chìa khóa, nói cảm ơn một tiếng rồi bước đi.

Nhìn theo bóng lưng người đàn ông kia, cô gái trẻ vẫn còn ngượng ngùng nhưng trong mắt lại toàn là say mê. Thật là một người hoàn mỹ.

Vào trong phòng, Lăng Thiên nhẹ nhàng đặt Dương Mỹ lên giường, ánh mắt vẫn không hề rời khỏi gương mặt ửng hồng xinh đẹp của cô. Tuy anh đã gặp rất nhiều phụ nữ đẹp nhưng lại chưa thấy ai đẹp như cô. Một vẻ đẹp có chút cổ điển nhưng lại rất thú hút, nhưng anh cứu cô không phải chỉ vì cô đẹp mà quan trọng là bị cái khí chất của cô lôi cuốn.

Khẽ nuốt nước bọt, cố tránh tầm nhìn khỏi gương mặt cô nhưng lại bị cảnh xuân trước ngực cô khiến hô hấp của anh càng thêm trầm trọng. Hôm nay Dương Mỹ mặc một chiếc váy khoét sâu ở cổ, lúc này vì đang nằm nên chiếc váy càng thêm trễ xuống khiến khoảng trắng lộ ra càng nhiều hơn.

“Chết tiết. Đúng là yêu tinh hại người.” Giọng tay lên vuốt mặt, Lăng Thiên cố làm cho mình tỉnh táo. Đang lúc anh định đi vào nhà tắm để rửa mặt thì một đôi tay khẽ nắm lấy áo anh.

Nhiều mày nhìn đôi tay nhỏ bé trắng nõn kia đang nắm chặt áo mình, Lăng Thiên cố gỡ tay cô ra.

Bất ngờ, cô gái đang nằm trên giường vươn người dậy ôm lấy cổ anh. Đôi môi thơm tho hôn khắp gương mặt tuần tú, rồi lại chuyển xuống cổ, dung miệng từng chút, từng chút một cắn từng nút áo của anh. Bàn tay bé nhỏ cũng không chịu để yên, chu du khắp cơ thể cường tráng của Lăng Thiên, mỗi nơi cô đi đến là nơi đó nóng như bị thiêu đốt. Phút chốc trên người anh chỉ còn lại một chiếc quần.

Khi tay cô lần xuống thất lưng của anh định tiếp tục cời trong đầu Lăng Thiên vang âm một tiếng, lí trí rách bảo anh không thể có chuyện gì với cô nhưng dục hòa trong người lại đang bị cô gái kia đốt lên mãnh liệt.

Cố tận dụng nốt phần lí trí còn sót lại, Lăng Thiên đẩy người con gái đang bám chặt lấy mình ra, xoay người về nhà tắm.

Dương Mỹ bị Lăng Thiên hất ngã xuống giường lúc này đang co cả người lại miệng lẩm bẩm không ngừng “Mẹ, đừng mà, đừng bỏ Tiểu Mỹ, Đừng bỏ con, con xin mẹ, đừng bỏ con,,huhu” Dương Mỹ ôm lấy hai vai khóc nức nở nhưng vẫn chưa hề tỉnh lại.

Nhìn cô gái đang khóc rất thương tâm trên giường, trong lòng Lăng Thiên bỗng có cảm giác thương tiếc muốn ôm cô gái nhỏ này vào lòng an ủi.

Cuối cùng vẫn là anh phải chịu đầu hàng, cố gạt bỏ hết tạp niệm trong đầu, leo lên giường ôm cô gái nhỏ kia vào lòng vỗ về an ủi.

Một lúc sau, Dương Mỹ đã chìm vào giấc ngủ không còn nói mê nữa nhưng Lăng Thiên thì lại không thể. Dù sao anh cũng là đàn ông, ôm một cô gái xinh đẹp trong lòng mà không có ý nghĩ xấu xa nào là không thể được. Cố gắng nhắm mắt để chìm vào giấc ngủ nhưng rốt cục vẫn là không thể. Cả đêm hôm ấy anh không thể nào chợp mắt nổi. “Thôi vậy, không ngủ được thì đành thức vậy. Cô gái này, đúng là hại nước hại dân mà”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ừm.” Dương Mỹ vươn tay ôm lấy đầu đang đau như búa bổ, cố để cho mình thanh tỉnh một chút. “Chết tiệt, sao ta có thể uống say như vậy? Thật nguy hiểm”.

Vươn tay tìm cho mình điểm tựa, phút chốc cô lạnh người, cô đang sờ phải cái gì, nóng nóng, ẩm ẩm, lại cứng rắn sẵn chắc. Cúi đầu nhìn xuống bên cạnh, thứ cô đang nắm phải là cánh tay của một nam nhân anh tuấn vẫn còn đang say ngủ.

Sắc mặt chuyển dần sang lạnh lùng, trong mắt lóe lên sát khí. Dương Mỹ không chút lưu tình vươn tay bóp lấy cổ nam nhân bên cạnh khiến hắn giật mình tỉnh giấc, ngạc nhiên nhìn cô nhưng rất nhanh lại nở nụ cười giễu cợt: “Cô gái, thật là một màn chào hỏi đặc biệt, lẽ nào cô định trả ơn ân nhân của mình như vậy sao?”

Lăng thiên vẫn nằm bất động, ánh mắt nhìn chăm chăm vào tiểu nữ nhân trước mặt, trong mắt tự nhiên không hề có nửa điểm sợ hãi khi đối diện với sát khí của cô.

“Hừ. Ân nhân? Nói, đêm qua người đã làm gì ta?” Dương Mỹ cố kiềm chế cơn thịnh nộ, nam nhân chết tiệt, tự nhiên dám hủy trong sạch của cô, đã thế lại còn bảo hắn là ân nhân của cô.

Nhìn bản mặt “thấy chết không sợ” kia cô thật muốn một phát vụn gãy cổ hắn, bàn tay thật cố kiềm chế đến phát run để không làm ra hành động đó.

Lăng Thiên không nghĩ rằng phản ứng khi tỉnh lại của nữ nhân này lại mãnh liệt như vậy, tự nhiên muốn giết hắn, ánh mắt kia thật không sai, có sát khí, hơn nữa lại là sát khí vô cùng nặng.

Vốn vẫn nghĩ, khi tỉnh lại, cô sẽ như những nữ nhân khác ồn ào một phen bắt hắn phải chịu trách nhiệm. Chuyện này cũng không thể trách hắn, vốn lẽ nữ nhân nào khi nhìn qua hắn cũng đều sống chết muốn bám theo bằng được. Dù sao trước đến nay đều là như vậy, bây giờ hoàn cảnh thay đổi, cô gái này lại muốn giết hắn khiến hắn vừa cảm thấy bức mình lại vừa cảm thấy có chút buồn cười muốn trêu đùa một phen.

“Cô nói xem? Những gì nên làm chúng ta đều đã làm qua, nên xem cũng đã xem qua. Cô nói, vậy đó có coi là đã “làm gì” không?” Dương Thiên tự hồ không để ý đến bàn tay nhỏ bé kại vì tức giận mà phát run, móng tay đã đâm vào da thịt khiến máu đã thấm ra một khoảng.

Dương Mỹ thực sự bị nam nhân vô sỉ trước mặt khiến cho tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu không phải còn duy trì một chút lí trí thì cô không biết đã giết hắn bao nhiêu lần nữa. Ánh mắt tóe lửa, âm trầm nhìn vào gương mặt tuấn tú vô lại kia. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì Lăng thiên không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Hài lòng nhìn vào phản ứng của tiểu nữ nhân trước mặt, Lăng Thiên bỗng thấy việc trêu đùa cô cũng thật thú vị, thêm vào đó cũng càng thêm giật mình và tò mò về cô.

“Sao không nói nữa? Có phải đã có điểm then chốt rồi không? Thật ra, cũng không có gì đáng phải xấu hổ cả, dù sao ngay cả chuyện xấu hổ hơn chúng ta cũng đã làm rồi” Lăng thiên tà ác nắm lấy bàn tay Dương Mỹ, khẽ dùng lực kéo cô ngã vào lòng chính mình, lười biếng ở bên tai cô thì thầm. Hơi nóng phả vào vành tai non mịn khiến Dương Mỹ phút chốc cứng đờ người, mặt bỗng đỏ ửng cả lên, ngay cả tai và cổ cũng hồng một mảng lớn. Trông thật mê người.

Lăng Thiên giật mình nhìn người trong lòng, lòng khẽ than một tiếng, chính mình ngược lại bị chính cô mê hoặc không nhận được cúi xuống hôn lên chiếc cổ trắng ngần đã hơi ửng hồng của cô.

Dương Mỹ bỗng ý thức được việc đang xảy ra với bản thân, cô dung sức gãy ra khỏi lòng nam nhân kia, bước vội xuống giường cách thật xa hắn. Cô

thật không hiểu nổi chính mình, như thế nào lại có thể tùy tiện để một nam nhân động chạm như vậy. Trước nay đừng nói là đụng chạm, ngay cả đứng gần thôi cô cũng đã có cảm giác thật ghê tởm rồi.

Lúc này, cô mới ý thức được bản thân vẫn mặc nguyên bộ đồ ngày hôm qua. Ngay cả hạ thể vốn dĩ nên đau nhức nay cũng không hề có cảm giác gì. Liếc nhìn nam nhân trên giường ý muốn hỏi hắn thì thấy hắn vẫn chỉ lười biếng mỉm cười ngắm nhìn bộ dáng nghi ngờ của cô.

“Sao? Phát hiện ra gì rồi à? Có phải cảm thấy nghi ngờ rồi. Đã như vậy thì tôi cũng xin chia buồn với cô là chúng ta lại chưa làm gì hết cả. Nhưng mà, nếu cô muốn đổi ý thì tôi cũng không ngại phục vụ cô một lần đâu.” Lăng Thiên vẫn bộ mặt cợt nhả không nghiêm túc ngắm nhìn cô gái đang đứng đối diện.

“Hừ. Đừng mơ tưởng. Nếu không muốn chết thì đừng đem chuyện này đi nói lung tung. Giữ kín mồm miệng cho tôi” Dương Mỹ lạnh lùng bỏ lại một câu không hề để ý đến người đang nằm trên giường nữa, dứt khoát quay người ra cửa.

Nói xong, cô bỗng giật mình chính bản thân, như thế nào lại có lòng tốt khuyên nhủ hắn? Là vì danh dự của bản thân hay là vì gì? Chắc chắn là vì danh dự rồi, chỉ có thể như thế, Dương Mỹ tự nói với chính mình như vậy rồi ung dung bước ra khỏi phòng.

Ngay sau khi cánh cửa đóng lại, bên trong truyền ra tiếng cười to không hề có kị, phảng phất như tâm tình của chủ nhân cũng đang thật thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Bên trong phòng, Lăng Thiên vẫn lười nhác nằm trên giường vắt tay lên trán. Tất cả những gì vừa xảy ra đều được hồi tưởng lại một lần không hề thiếu sót trong đầu anh. Khẽ nhếch môi cười, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn vào khẩu súng đang nghịch trên tay. Cảm giác lạnh lạnh cho anh biết nó là hàng thật, hơn nữa lại vô cùng thật là khác.

Có lẽ rất nhanh thôi cô sẽ phát hiện ra đã đánh mất nó, nhưng đó lại là điều anh muốn. Phải từ bỏ nó thật ra cũng là có điểm đáng tiếc.

“Chúng ta sẽ còn gặp lại, cô bé. Chẳng phải còn có nó sao?” Lăng Thiên thì thầm nói với bản thân, ánh mắt mang theo ý cười nồng đậm nhìn qua cửa sổ.

“Chú Thành, cho xe đến đón cháu.” Dương Mỹ gọi điện thoại cho quán gia. Giọng nói không giữ được lộ ra chút bức tức khiến quán gia ở đầu bên kia thầm giật mình.

“Dạ. Tiểu thư, nhưng là cô đang ở đâu?” quán gia dù vẫn ngạc nhiên nhưng lại không dám để lộ ra chút gì, điềm tĩnh trả lời cô.

“Ừm. Là khách sạn Lambert, chú cho người đến nhanh một chút, cháu đợi ngoài cửa.”

Khẽ ngược nhìn đối diện, Dương Mỹ thầm giật mình, thì ra hắn cũng là một công tử nhà giàu, nếu không sao lại đưa cô đến đây được. Ở đây một đêm bằng tiền lương cả một năm của người có thu nhập trung bình ở Mỹ.

10 phút sau, một chiếc Audi A8 dừng trước mặt Dương Mỹ. Tài xế xuống xe, giao chìa khóa cho cô, cúi đầu chào trước khi Dương Mỹ lên xe lao vút đi.

Ở đây tốt hơn Việt nam là có thể phóng tốc độ cao trên đường mà không có hạn chế như ở quê cô. (Quê mẹ Dương Mỹ là ở Việt Nam, Dương Mỹ đã về đó sống năm cô 13t)

“Lão gia, tiểu thư đã đi ra khỏi khách sạn, ngài có cần điều tra người đàn ông đi cùng tiểu thư tối qua là ai không ạ?” Ngay sau khi Dương Mỹ vừa gọi điện đến, quán gia cũng liền gọi điện thoại cho Dương Trí Chung, cũng là bố của Dương Mỹ, người đáng lẽ ra nên đang hôn mê.

Trong điện thoại là một hồi trầm mặc, một lúc sau vẫn chưa có thấy thanh âm trả lời.

Quán gia lo lắng phải lên tiếng đánh thức “Lão gia, ngài không sao chứ?”

“À, không có gì đâu. Chú cứ cho người điều tra về hắn, theo dõi cả nhất cử nhất động của hắn nữa. Chuyện của tiểu Mỹ tôi không muốn can thiệp nhiều, nếu hắn không có ý đồ xấu gì với Tiểu Mỹ thì tôi cũng không cần quản nữa.”

Dương Trí Chung âm thanh nghiêm nghị nói vào điện thoại.

“Dạ vâng, thưa lão gia. Ngài còn chuyện gì nữa không?” quán gia cố ý hỏi, theo hầu lão gia đã 30 năm, trong lòng lão gia nghĩ gì lẽ nào ông lại không hiểu. Khăng định lão gia vẫn còn điều muốn nói, chỉ là đang phân vân mà thôi.

Ở đầu bên kia lại là một hồi trầm mặc. Dương Trí Chung ngồi trên giường bệnh đang đau đầu suy nghĩ có nên làm như vậy không. Đây vốn dĩ là mong

muốn bấy lâu nay của ông nhưng việc này chỉ sợ càng đẩy quan hệ giữa cha con ông ngày càng xa hơn. Cuối cùng cũng phải đưa ra quyết định. Có lẽ đây là việc cuối cùng ông có thể làm cho con bé. Nếu đây là việc con thích thì tiểu Mỹ ạ, ba sẽ thành toàn cho con.

“Còn một điều nữa, nhắc tiểu Mỹ đến phòng bệnh gặp tôi, tôi có việc muốn nói với con bé.” Dương Trí Chung âm thanh kiên quyết nói vào điện thoại.

Đầu bên kia đến lượt lão quân gia giật mình. Lẽ nào, lão gia ngài đang quên phải đóng kịch với tiểu thư rồi sao, như thế nào lại muốn gặp rồi. Dù sao, lão cũng chỉ giật mình thôi, chứng kiến quan hệ bất hòa giữa 2 cha con lão gia khiến lão cũng thật đau lòng mà không có cách. Bây giờ có lẽ cũng đã đến lúc làm rõ mọi chuyện rồi.

Nghĩ được như vậy khiến tâm tình lão cũng trở nên tốt hơn, âm thanh mang theo sự vui sướng, nghẹn ngào nói “Lão gia, ngài đã suy nghĩ kĩ rồi sao? Ngài quyết định sẽ nói mọi chuyện cho tiểu thư sao? Thật tốt quá. Lão già ta có chết cũng có thể yên lòng rồi”

Dương Trí Chung cảm động nghe được, ánh mắt đã phấp phồng, không lỡ đánh vỡ ước muốn của lão. Dù sao, lão cũng đã theo ông được 30 năm, cảm tình sâu đậm không thể nói hết. Cứ để lão nghĩ như vậy có lẽ cũng là chuyện tốt

“Ừm. Tôi đã quyết định rồi. Dù sao cũng đâu thể trốn tránh cả đời, đau lâu dài không bằng đau một lần. Dù sao mấy năm qua tôi thực sự cũng có chút mệt mỏi rồi” Trong thanh âm kèm theo cả tiếng thở dài, có lẽ quyết định này thực sự là đúng.

“Lão gia, ngài nghĩ được vậy thật tốt quá. Lão già ta thật hạnh phúc. A..Tiểu thư đã về rồi, lão gia, ta cúp máy trước, ta sẽ nhắn tiểu thư đến gặp ngài.” Lão quân gia vội vàng nói nốt câu cuối rồi cúp máy chạy ra ngoài đón Dương Mỹ.

“Tiểu thư, cô đã về. Cô có cảm thấy đói không? Tôi cho người làm chút gì đó cho tiểu thư.” Quân gia đến gần hỏi Dương Mỹ.

“Không cần đâu, cháu không đói. Nếu không có việc gì thì cháu lên lầu trước” Dương Mỹ vội vàng đáp, bước chân vẫn không hề giảm hướng về phía hành lang. Điều trước mắt cần làm là tẩy rửa hết mùi nam nhân chết tiệt kia ở trên người cô. Không hiểu hán dung nước hoa gì mà mùi hôi thối lại lưu lâu như vậy, chùi mãi cũng không hết.

Nếu mà Lăng Thiên mà nghe được lời này từ chắc sẽ tức hộc máu mất. Lọ nước hoa hán đặt hàng riêng ở Pháp, cả Thế Giới cũng chỉ có vài chục lọ, vậy mà cô lại kêu là mùi hôi thối. Thật không có đầu óc.

“Chờ một chút, tiểu thư. Lão gia đã tỉnh lại, ngài ấy muốn gặp cô” Quân gia vội vàng đuổi theo Dương Mỹ nhấn nốt câu cuối cùng trước khi cô đóng lại cửa phòng.

Cánh tay thoáng dừng lại, bước chân cũng dừng hẳn. Dương Mỹ đứng trước cửa phòng vẫn không hề quay đầu lại, bờ vai nhỏ gầy thoáng run rẩy. Một lúc lâu sau, âm thanh lạnh lùng vang lên “Ông ta tỉnh rồi sao? Được rồi, cũng nên gặp mặt một lần, chuẩn bị một chút, tôi sẽ xuống sau” Dương Mỹ nói xong câu cuối cũng kéo cửa phòng lại.

Quân gia đứng sau cánh cửa khẽ nở nụ cười vui sướng. “Thật tốt, tiểu thư cuối cùng cũng nghĩ thông. 10 năm rồi, 2 cha con chưa từng chính diện đối mặt, cũng đã đến lúc rồi” Lão không hề biết, quyết định lần này sẽ mang đến một hồi máu tanh thật lớn đối với toàn Thế Giới.

Bên trong phòng, Dương Mỹ thật không hiểu sao lại đồng ý với yêu cầu của ông ta. Cô cũng không hiểu cảm giác trong lòng mình bây giờ, là tức giận hay là gì? Cô thật không hiểu nổi bản thân nữa. “Không được, Dương Mỹ, ông ta và cả bà ta đều là hung thủ giết hại mẹ người, người không thể mềm lòng được. Đúng, không thể mềm lòng, người phải trả lại gấp 10, gấp 100 lần những gì họ đã làm” Lòng thầm hạ quyết tâm, Dương Mỹ vẫn tiếp tục kế hoạch trả thù đã vạch định sẵn suốt mấy năm qua.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Bên trong cao ốc tập đoàn Lăng Thị, tầng 70, phòng Chủ Tịch.

Một nam nhân cao lớn đang đứng quay lưng về phía cửa, sau lưng hắn là một trung niên nhân mập mạp đang run rẩy đứng, mồ hôi đã chảy thành vũng nhỏ dưới chân ông ta.

Không khí trong phòng có điểm quái dị, áp lực đè nặng bốn phía khiến người ta hít thở không thông, mơ hồ còn thấy một tia sát khí, dù cho vô cùng nhỏ vì chủ nhân của nó đã cố kiểm soát nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Một lúc lâu sau, trong phòng vang lên thanh âm trầm thấp, lạnh lẽo “Ông nói, cô ta là con gái của Dương Trí Chung? Ông có biết hậu quả của việc lừa dối tôi là gì không?”

Nam nhân kia đích thực là Lăng Thiên. Lần đó, sau khi trở về, hắn đã cho người điều tra về Dương Mỹ. Chỉ là nằm ngoài dự liệu, kết quả lại khiến hắn bất ngờ đến vậy.

Trung niên nhân vội vả lấy tay lau mồ hôi, thành thành thật thật trả lời, có cho hần mười lá gan hần cũng không dám lừa người trước mặt này, hần vẫn còn sống chưa đủ đâu “Dạ, tôi xin lấy mạng sống của mình ra cam đoan, điều này là sự thật. Nếu không tin, ngài có thể cho người đi điều tra lại nhưng kết quả chắc chắn chỉ có một”

Lăng Thiên tựa hồ đang suy nghĩ chuyện gì đó, vẫn chấp tay quay lưng lại với ông ta, hồi lâu vẫn chưa lên tiếng khiến ông ta càng lo lắng, sợ hãi.

“Được rồi, để hồ sơ lại rồi ra ngoài đi” Lăng thiên quay lưng lại, đi về phía bàn làm việc.

Nam nhân kia tựa như được giải thoát, nhẹ nhõm thở ra một hơi, bước đến trước mặt Lăng thiên cung kính đặt tập hồ sơ ngay ngắn xuống rồi cẩn thận bước ra ngoài.

Trong lòng ông ta vẫn còn sợ hãi, lúc ra đến ngoài mới phát hiện sau lưng đã ướt đầm một mảnh, gió điều hòa thổi qua khiến ông ta nhận không được rung mình “ Vẫn là sau này nên ít tiếp xúc với vị Chủ tịch nổi tiếng tàn nhẫn lạnh lùng này.”

Cầm trên tay tập hồ sơ mà nam nhân kia để lại, Lăng Thiên chăm chú đọc từng nội dung trong đó. Càng đọc, nụ cười trên khóe miệng càng sâu, nhưng trong mắt lại tuyệt không có nửa điểm ý cười nào vẫn một mảnh lạnh lẽo, âm trầm.

Cuối cùng cũng đọc xong, Gấp tập hồ sơ lại, Lăng Thiên đi về phía cửa sổ, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, miệng lầm bầm như đang tự nói với chính mình “Thật không thể ngờ được, cô lại có thân phận như vậy, nếu không chúng ta có lẽ đã là một đôi. Cũng đừng trách tôi, nên trách cũng là người mà cô gọi là ba kia. Cũng nên cho ông ta ném thử một chút mùi vị mất người thân.”

Nói xong, khóe miệng lại nhếch lên, trong mắt xẹt qua tia không nở nhưng rất nhanh đã bị thù hận che mất.

“Tiểu thư, nên đi ngay chứ ạ? Lão gia đã đợi người rất lâu rồi, nên đi nhanh thôi...” Quản gia vội vàng hướng Dương Mỹ nói chuyện. Ông ta đã đợi để nói câu này nửa ngày rồi nhưng tiểu thư lại không hề có nửa điểm vội vã, vẫn cửa thông thả uống trà. Thật khổ cho lão, đã từng này tuổi rồi mà trái tim cứ lên xuống bất thường, không biết cái mạng già này còn sống được đến khi bé cháu không đây.

“Được rồi, chú Thành, chú có thể im lặng một chút không?. Cứ cho ông ta đợi đi, cũng đâu thể chết được.” Dương Mỹ mắt kiên nhẫn ngắt lời quản gia, bưng lên chén trà tiếp tục thưởng thức, đây đã là chén thứ 5 rồi, thật sự không thể tiếp tục được nữa. “Dù sao cũng phải đổi mặt, Dương Mỹ ta chưa hề sợ qua thứ gì, huống hồ là ông ta.” Nghĩ được như vậy, tâm tình cũng nhất thời buông lỏng hướng về phía quản gia vẫy tay “Chú Thành, chuẩn bị xe cho cháu”

Quản gia nhất thời vui mừng vội vàng phân phó người đi chuẩn bị nhưng vẫn chưa yên tâm, liền tự mình rời đi.

Không lâu sau, một chiếc xe đã được chuẩn bị sẵn sàng trước cửa biệt thự. Tiếp chìa khóa từ tay quản gia, Dương Mỹ lên xe và lao đi trong màn đêm.

10 phút sau, chiếc xe đỗ lại trước cổng bệnh viện New Yord.

Dương Mỹ sai bước đến trước thang máy dành riêng cho Thành viên cao cấp, thu hút mọi ánh nhìn. Phải biết, người có thể đi thang máy này, ngoài trừ Viện trưởng ra thì cũng chỉ có thành viên Cấp Cao mới có thể đi. Quên chưa nói, bệnh viện này cũng thuộc sở hữu của Tập Đoàn Thiên Mỹ.

Tiếng xì xào vang lên, Y tá đều trộm nhìn theo bóng cô, trong mắt đều là ghen tị cùng ngưỡng mộ. Ở đây, người ta có thể không biết ai là Tổng Thống nhưng chắc chắn sẽ biết danh tiếng Tập đoàn Thiên Mỹ, chủ nhân chính thức của một chuỗi các bệnh viện, khách sạn nổi tiếng nhất New Yord, đương nhiên đó là chưa kể, hàng trăm công ty con đều lệ thuộc vào Tập đoàn này. Thực tế, có thể nói là mặt trận phía sau, âm thầm ủng hộ. Chủ nhân chính thức vẫn chỉ có một, đó là người vẫn đang nằm trên kia.

Mọi người đều đang tò mò về thân phận của Dương Mỹ. Tất cả đều khẳng định cô không phải thiên kim tiểu thư của Chủ tịch vì mọi người đều đã nhìn thấy mặt tiểu thư rồi. Hay là bồ nhí, nhưng rất nhanh đã bị gạt đi. Ở đây ai không biết, Chủ tịch của họ là người đàn ông nhiều tiền duy nhất ở cái Thành phố này không hề “kim ốc tang kiều”. Aizz... Chỉ trong mới có chốc lát mà đã có nhiều tượng tượng phong phú như vậy. Máy người này, không đi làm phóng viên cũng thật đáng tiếc.

Dương Mỹ không hề biết mình đã vô tình tạo ra Scandal như vậy, mà cho dù có biết thì cô cũng đâu thể làm gì. Đây gọi là quyền tự do ngôn luận, cô cũng không thể đến trước mặt từng người chĩa súng vào đầu họ rồi bắt họ quên hết những gì đã nghe và thấy được. Không chừng chính cô còn bị bắt vào trại tâm thần cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Nhìn cánh cửa trước mặt, Dương Mỹ bỗng có một cảm xúc muốn chạy trốn khỏi đây. Đã 15 năm rồi cô chưa từng một lần chính diện đối mặt với ông ta. Trong lòng cô vẫn đang đấu tranh dữ dội thì cánh cửa bỗng nhiên mở ra.

Đứng trước mặt Dương Mỹ bây giờ một cô gái xinh đẹp, nhưng vì trang điểm quá đậm nên đã che hết những nét đẹp tự nhiên của cô. Là con gái, Dương Mỹ thật muốn góp ý với cô ta một phen, nếu mà cô ta chịu tẩy hết lớp phấn dày cộm trên mặt xuống thì có lẽ cũng là một mỹ nhân không thua kém gì cô.

Chỉ đáng tiếc, Dương Mỹ còn chưa kịp mở miệng thì cô ta đã hất hàm lên nói với giọng điệu của kẻ bề trên khiến Dương Mỹ phải nhũn mảy “ Cô là ai? Rình mò trước cửa phòng bệnh của cha tôi làm gì? Có ý đồ gì? Biết đây là đâu không mà dám bén mảng đến, mau cút xuống dưới nhanh nếu không đừng trách tôi”

Miệng thì nói vậy nhưng ánh mắt cô ta vẫn sầm soi Dương Mỹ từ đầu tới cuối. Càng nhìn, sự tàn nhẫn trong giọng nói càng tăng thêm. Cô ta không nghĩ đến sẽ gặp một người con gái đẹp hơn cô ta ở đây, cất tiếng đuổi cũng là bởi vì không muốn mọi người nhìn thấy cô gái này. Trong mắt họ, cô ta sẽ mãi mãi là người phụ nữ đẹp nhất, quyền rũ và quyền lực nhất New Yord.

Dương Mỹ nhũn mảy nhìn người con gái trước mặt, trong mắt đã ẩn hiện sát khí, nếu không phải hôm nay đến đây còn có việc quan trọng hơn thì có lẽ cô đã ném người phụ nữ này xuống dưới rồi. Dù sao đây cũng là tầng 30, ném xuống mà không chết thì cô ta đích thực là siêu nhân rồi.

Khoan đã, cô ta vừa nói gì “ phòng bệnh của cha tôi”, ngược mắt nhìn lên trên, không sai, đây đích thực là phòng của ông ta, vậy thì người con gái trước mặt này không phải là con gái bà ta sao? À không, còn là của ông ta nữa.

Nghĩ đến đây, Dương Mỹ càng thêm lạnh lùng nhìn cô ta, sát khí không hề dấu diếm tùy ý bộc lộ khiến khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia phút chốc tái nhợt không dám nói thêm câu nào.

Lúc này, người trong phòng có lẽ đã phát hiện có điều bất thường, một trung niên nhân đi ra, nhìn thấy cô vội vàng cúi đầu chào

“ A..Tiểu thư, sao cô lại đứng đây, mau mau vào, Chủ tịch đang đợi cô.”

Cô gái kia lúc này mới giật mình, thấy đã có người ra thì long can đảm cũng lớn hơn, khẽ lườm Dương Mỹ rồi quay lại nói với trung niên nhân “ Chú Đạt, sao ba lại gọi con, chẳng phải ông ấy vừa mới đuổi con về sao? Hay là, ông ấy đã thay đổi quyết định rồi? Chú nói có phải không, chú Đạt.” Cô gái kia như chợt nghĩ đến cái gì đó, vội vàng nắm lấy tay người được gọi là chú Đạt kia rồi rít hỏi.

“ Cái này, tiểu thư, thật ra...” Trương Đạt bối rối gãi đầu không biết trả lời ra sao bèn đưa ánh mắt cầu cứu về phía Dương Mỹ.

Dương Mỹ từ đầu vẫn lạnh lùng nhìn hai người đối diện này không hề nói câu nào, lúc này mới hừ lạnh một tiếng lách qua hai người đi vào trong.

Cô gái kia lúc này mới há hốc mồm ngạc nhiên nhìn cô gái vừa đi qua. Một lúc sau mới hồi phục liền vội vàng hướng phía trong đi vào.

Trong phòng, áp lực đè nặng bốn phía, không một ai lên tiếng, ngay cả tiếng hít thở cũng rõ mồn một.

Hồi lâu, người đàn ông đang dựa người trên giường, sắc mặt tái nhợt mới từ từ lên tiếng, âm thanh yếu đuối tựa như có thể tắt thở ngay khiến ai cũng lo lắng

“ Tiểu Mỹ, cuối cùng con cũng tới, ta cuối cùng cũng đợi được con tới, ta đời này có chết cũng không còn gì phải hối hận nữa rồi. Cảm ơn con đã đến thăm ta, ta thực sự, thực sự rất hạnh phúc. Triệu Tú mà biết có lẽ...” Dương Trí Chung ánh mắt thâm tình nhìn về phía Dương Mỹ, cố gắng từng chút một nói.

“ Cảm miệng, đừng có nhắc đến tên mẹ tôi, ông không xứng đáng. Có gì thì nói nhanh lên, tôi không có thời gian dong dài với ông” Dương Mỹ lạnh lùng ngắt lời, ánh mắt thủy chung vẫn lạnh như băng nhìn người đang nằm trên giường.

Cố nén cơn đau trong lòng, Dương Trí Chung nhẹ nhàng cười tự giễu. Vẫn biết, con gái sẽ có thái độ như vậy với ông nhưng là vẫn nhịn không được tìm gan đau xót.

“ Được, được. khụ.. khụ... ta gọi con đến hôm nay là muốn thông báo với con một chuyện. khụ..khụ. một chuyện...” Nhịn không được cơn ho, Dương Trí Chung vội vàng bưng miệng, mệt mỏi ngã nằm xuống giường. Bà Lan ở bên cạnh ông cũng đau lòng giúp ông đắp lại chăn.

Dương Mỹ vẫn lạnh lùng nhìn, nét mặt vẫn không hề thay đổi.

“ Được rồi, tiểu lan, anh không sao đâu. Đỡ anh ngồi dậy, anh có chuyện cần nói với con” Dương Trí Chung mỉm cười hướng bà Lan yêu cầu.

Dù không muốn nhưng bà Lan vẫn cẩn thận giúp chồng ngồi dậy, nửa nằm nửa tựa vào đầu giường.

“ Tiểu Mỹ, có phải con vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện của mẹ con và Tập Đoàn? Chuyện của mẹ con, ta thật lòng xin lỗi con cũng như thật lòng hướng mẹ con xin lỗi. Ta biết, có lẽ là đã quá muộn, ta cũng không dám mong muốn con tha thứ.”

Nói đến đây, Dương Trí Chung khẽ dừng lại quan sát nét mặt Dương Mỹ, thấy nét mặt cô không biến đổi mới lại thở dài tiếp tục nói “ Còn một chuyện nữa, ta biết con vẫn luôn muốn giành lại Tập Đoàn này, ta bây giờ trình trọng tuyên bố với con, từ giờ phút này, tập Đoàn Thiên Mỹ sẽ hoàn toàn thuộc quyền sở hữu của con.” Nói xong câu cuối này, mọi người trong phòng đều ngạc nhiên nhìn vị Chủ tịch của họ đang nằm trên giường. Có phải ông ta bị ám sát nên não cũng hỏng rồi hay không? Tuy là nghi hoặc nhưng không một ai dám lên tiếng hỏi.

Hồi lâu sau, vẫn không có tiếng Dương Mỹ trả lời, mọi người đều tò mò nhìn về phía cô. Không phải sung sướng quá nên ngớ ngẩn rồi chứ.

Đợi đến khi mọi người đều không nhìn nổi nữa, lúc này Dương Mỹ mới nhàn nhạt nhếch mép lên, khinh thường nói “Chủ tịch Dương, có phải ông già rồi nên lú lẫn. Tập Đoàn này vốn là của ông ngoại tôi để lại cho mẹ tôi, là thành quả cả đời của ông ngoại. Ông đã cướp nó từ tay mẹ tôi, không hề thương tiếc đuổi mẹ tôi đi, nay ông lại mặt dày mày dạn nhận nó là của mình. Ông cũng quá bi ối đi. Cho dù hôm nay ông không giao nó vào tay tôi thì sớm muộn gì tôi cũng giành lại nó. Nhưng không sao, nếu ông đã muốn vậy thì tôi cũng đỡ khỏi mất thêm công sức nữa. Thế nào, có muốn tôi cảm ơn ông không?”

Mọi người trong phòng đều biến sắc, không ai nghĩ là cô sẽ trả lời như vậy. Bà Lan mặt đã trắng bệch cả lại, nắm chặt lấy tay ông Chung.

Tựa hồ đã đoán trước là cô sẽ trả lời như vậy, Dương Trí Chung vẫn hướng cô mỉm cười hiền lành nhưng trong lòng lại đau đớn không tả xiết “Đúng vậy, ta rất bi ối. Con có thể nghĩ ta như vậy. Tập Đoàn này vốn dĩ là của ông ngoại con, nay giao vào tay con cũng là không sai. Sau này, con hãy cố gắng phát triển Tập Đoàn.”

“Chuyện này ông không cần phải nói, tôi tự biết cân nhắc. Nếu đã hết chuyện rồi thì tôi đi trước.” Dương Mỹ lạnh lùng bỏ lại một câu rồi nhanh chóng xoay người bước ra khỏi cửa.

Đợi đến lúc cô đi rồi, Dương Trí Chung mới lạnh lùng đuổi hết mọi người trong phòng về. Nhiệm vụ của họ hôm nay chỉ là làm chứng những gì ông nói mà thôi, nay đã hoàn thành thì cũng nên phải về.

Ngay khi bóng dáng Dương Mỹ vừa khuất sau hành lang, cách đó không xa, một ánh mắt âm độc vẫn luôn hướng về cô.

“Dương Mỹ, thì ra chính là cô. Cô đừng hòng cướp được bất kì thứ gì từ tôi nữa, đời này cô cũng đừng hòng mơ tưởng. Sao cô không đi theo mẹ cô, tại sao hả? Cả cô và bà ta đều là lũ hồ ly tinh, tất cả đều đáng chết. Cô hãy đợi đấy, chúng ta còn chưa xong đâu”

Dương Thư Nhã liếc nhìn theo bóng dáng Dương Mỹ, lạnh lùng thốt lên, ánh mắt chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ra khỏi bệnh viện, Dương Mỹ không về nhà luôn mà đi tản bộ xung quanh. Cô cần bình ổn lại tinh thần trước khi đối diện với mọi việc tiếp theo. Không thể phủ nhận, vừa rồi là cô đang chạy trốn. Nếu thật sự ở lại thêm một phút nữa thì có lẽ cô đã nhào vào lòng ông ta rồi. Có điều, cô không thể làm như thế. Dù ông ta có là ba cô thì sao, là người sinh ra cô thì sao hay là người thân duy nhất trên đời này thì sao? Tất cả đều không còn quan trọng nữa, nếu ông ta không phải là người hại chết mẹ cô thì có lẽ... “Không thể, ta không thể tiếp tục mềm lòng được, phải đẩy nhanh kế hoạch, đúng, là ông ta đáng chết, không nên trách tôi”

Khẽ tự nhủ với lòng mình như vậy, bước chân vẫn hướng về phía trước, trong lòng cô hồi tưởng lại những gì đã trải qua.

Trên một tòa cao ốc 11 tầng cách chỗ Dương Mỹ không xa đang có một đôi mắt lạnh như băng đang dùng ống nhòm nhìn chằm chằm một cách gắt gao vào Dương Mỹ, trên tay hắn có một khẩu súng ngắm mới tinh, trên súng lóe ra màu kim khí sáng bóng...

Nghiêm Khoáng, sát thủ!

Hai bảy tuổi, người tình GX – Đông Quốc, nam, cao: 1,73m, nặng: 70kg, gia đình: không rõ.

Nghiêm Khoáng xuất đạo đã năm năm, trong giới sát thủ không có thứ hạng cao nhưng trong Đông Quốc, Nghiêm Khoáng lại có uy danh lớn. Xuất đạo năm năm chưa từng thất thủ, trong giới sát thủ Đông Quốc được mang ngoại hiệu “lãnh kinh hồn”, ý nói hắn lãnh khốc vô tình, bước tiến kinh hồn.

Nghiêm Khoáng dùng ống nhòm xuống, trên miệng nổi lên tiểu ý nhàn nhạt, trong tiểu ý tràn ngập sự tự tin cường đại, căn nguyên sự tự tin của hắn đến từ khẩu súng ngắm trên tay hắn.

Bên cạnh hắn có một trợ thủ hơn năm mươi tuổi, nhìn qua là một người rất rất bình thường, thực ra người này xem như sư phụ của Nghiêm Khoáng, một sát thủ già nghèo khó bản cùng không có danh tiếng gì, lúc hắn hơn bốn mươi tuổi bị trúng gió, tuy hồi phục không khác bình thường là mấy nhưng hắn lại cũng không thể cầm súng được nữa. Nghiêm Khoáng liền trở thành tất cả hy vọng của hắn...

Năng lực của Nghiêm Khoáng đã vượt rất xa sư phụ của hắn, điều này thì không cần phải hỏi nữa.

Khiến Nghiêm Khoáng bất ngờ chính là, mục tiêu của hắn không ngờ to gan đến thế, dám 1 mình xuất hiện mà không có bảo tiêu bên cạnh. Hắn không biết là cho dù có thêm bảo tiêu thì cũng chỉ thêm vướng tay vướng chân Dương Mỹ, căn bản là không có một chút tác dụng nào cả.

Trong mắt Nghiêm Khoáng, người kia đã trở thành người chết, chưa từng có ai thoát khỏi súng của hắn dù có là con gái của ông trùm lớn nhất New Yord này.

Nghiêm Khoáng hiện tại đang chờ đợi, chờ người rời khỏi cách khu tập thể chính phủ một đoạn. Dù sao, để cho mục tiêu chết trong sân chính phủ thì hậu quả dẫn tới tuyệt đối nghiêm trọng hơn việc mục tiêu chết ở ngoài cả trăm lần. Làm một sát thủ xuất sắc, phải cố gắng tránh cho loại sự tình này phát sinh.

Cảm nhận được sát khí như ẩn như hiện trong không khí khiến tinh thần Dương Mỹ lâm vào trạng thái đề phòng.

Nhếch miệng cười lạnh lùng, Dương Mỹ không biết nên khen thưởng hắn hay là thương tiếc đây. Tuy nhiên, chính bản thân cô cũng không hề dám có nửa điểm khinh thường. Dù cho có là kẻ vô dụng cũng gây được uy hiếp nhất định, con kiến còn giết được voi nữa là một sát thủ. Hơn nữa xem ra sát thủ này cũng khá “lành nghề”.

Đưa tay sờ vào bên hông, cảm giác lạnh lạnh khiến Dương Mỹ tự tin hơn. Vẫn là hàng lạnh này tốt.

Đưa mắt nhìn xung quanh, hiện tại cần tìm là chỗ ẩn náu thích hợp, địch trong tối, ta ngoài sáng, vẫn nên cẩn thận.

Lợi dụng hoàn cảnh cùng mọi thứ xung quanh làm vũ khí giết người là bài học cơ bản nhất của sát thủ. Hồi đó, giáo quan đã nói với cô, bất kì thứ gì xung quanh ta đều có thể dùng làm vũ khí giết người, phải biết tận dụng từng thứ một. Khi một sát thủ có thể lợi dụng mọi thứ để làm vũ khí của mình thì đó mới là sát thủ đệ nhất. Nhưng trên Thế Giới này chưa hề xuất hiện bất kì sát thủ nào như vậy, không một ai dám nhận mình là sát thủ đệ nhất vì sẽ tự cảm thấy mình không xứng đáng. Không một nghề nào là có người đệ nhất huống chi là sát thủ, cái nghề vốn là tính cạnh tranh rất cao.

Trong đầu tuy suy nghĩ như vậy nhưng Dương Mỹ hành động lại không hề chậm chạp. Thoắt cái, đã không còn thấy bóng dáng cô trên đường lớn.

Nghiêm Khoáng giật mình nhìn xuống dưới không tin vào mắt mình. Hắn không tin mục tiêu cứ như vậy mà biến mất, từ đầu đến cuối hắn vẫn luôn chăm chú theo dõi không hề bỏ qua bất cứ một hành động nào của cô. Hắn lắc đầu ảo não, có lẽ sau lần này nên đi kiểm tra mắt lại một lần. Một sát thủ không nên là người bị cận được.

Tuy là không tin nhưng hắn vẫn kiên trì ngồi đợi, cái quan trọng bây giờ là thử thách xem lòng kiên nhẫn của đối phương. Về vấn đề này hắn vốn dĩ rất tự tin vì một sát thủ giỏi sẽ bất chấp mọi thời gian và hoàn cảnh đợi cho bằng được con mồi. Nếu ngay cả điểm này hắn còn làm không được thì thật sự nên giải nghệ về nhà chăn gà là vừa.

Nửa tiếng sau, khi hắn đã thực sự sắp mất kiên nhẫn, hắn nghi ngờ mục tiêu đã sớm phát hiện ra hắn rồi rời đi chứ đâu ngu ngốc chờ ở chỗ này. Bất ngờ, sát khí phía sau khiến hắn giật mình quay lại. Đối mặt với hắn là khẩu súng Desert Eagle bằng bạc đang chìa thẳng vào đầu hắn mà người cầm súng lại là chính con mồi âm thầm đang sẵn.

Hắn thừa nhận là mình đã thua, nếu đối phương muốn giết hắn e rằng dễ như trở bàn tay, đầu cần phản kháng làm gì. Nhắm mắt lại, hắn đang chờ đợi cái chết đến với mình. Hồi lâu vẫn không hề có tiếng súng vang lên khiến hắn nghi hoặc mở mắt ra.

Đối diện hắn, cô gái vẫn đang chìa súng vào hắn, ánh mắt lạnh như băng nhưng đằng sau, một khẩu súng khác lại chìa vào cô ta mà người cầm súng không ai khác chính là sư phụ hắn.

Đợi cho ngạc nhiên qua đi, hắn mới nhẹ nhàng thờ dài, hướng về phía lão già nói “Lão già, nên từ bỏ đi thôi, ông không phải đối thủ của cô ta đâu. Đừng uổng phí mạng mình vô ích, mau đi đi.”

Lão già tựa như không nghe thấy lời hắn nói, bàn tay vẫn run rẩy chìa súng về phía Dương Mỹ.

Trong chớp mắt, khi mọi người còn chưa thấy rõ như thế nào, khẩu súng của lão già đã nằm trong tay Dương Mỹ còn bàn tay lão thì đã bị cô bẻ gãy. Lúc này, Dương Mỹ mới lạnh lùng lên tiếng “ta ghét nhất là bị người khác chìa súng vào đầu. Người không thể tưởng tượng được những kẻ đã chìa súng vào đầu ta có kết cục như thế nào đâu.”

Lão già lúc này bất chấp con đau nơi cánh tay truyền đến, vội vàng hướng về Dương Mỹ cầu xin “Cô gái, ta cầu xin cô tha cho hắn, tất cả đều là ta hại hắn, là ta đã đưa hắn vào con đường này, đều là tại ra, cô có thể giết ta chỉ xin cô tha cho hắn một mạng. Lão già ta kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng sẽ đền đáp công ơn của cô” Vừa nói lão vừa hướng Dương Mỹ dập đầu, máu đã chảy ra một khoảng lớn, máu thịt lẫn lộn nhưng lão vẫn không hề có ý dừng lại.

“Lão búng, không việc gì, ta ngày đầu tiên làm sát thủ cũng chưa từng nghĩ sẽ được chết già, Lão bá, ta thích cảm giác được người ôm ta, ta rất thích.Lúc nhỏ, ta thích nhất là được người ôm.” Khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của Nghiêm Khoáng đã trở nên ôn hòa, phảng phất như hắn đã quên hết đau đớn, rong ruổi theo những kỷ ức tuyệt vời thời thơ ấu, hắn nhớ lại sự ấm áp khi được lão đầu ôm ấp, chơi đùa.

“Ô ô...Cha không nên để người đi lên trên con đường tuyệt lộ này.” Lão đầu chạy đến vùi đầu vào ngực Nghiêm Khoáng. Dương Mỹ cũng không hề can thiệp, chỉ lạnh lùng nhìn.

“Không, lão bá, ta biết ơn nhất chính là ông đã đưa ta gia nhập chức nghiệp sát thủ này, ta thích chức nghiệp này, ta rất thích.” Nghiêm Khoáng dung sức ôm lấy cơ thể nhỏ gầy của lão nhân, vuốt ve tấm lưng an ủi.

“Không. Là ta có lỗi với con. Ô...ô. Ta không nên đưa con vào con đường này. Con trai ta. Ba xin lỗi con. Tiểu thư. Xin cô. Hãy tha cho con ta, có được không?”

Lão nhân đau khổ cầu xin Dương Mỹ.

“Hắn sẽ không chết!” Dương Mỹ đứng ngoài quan sát một lần, đột nhiên đi tới bên cạnh hai người một tay kéo lão nhân ra nói: “Chỉ có điều, ngươi phải chết!”

Vừa dứt lời, khẩu súng trong tay Dương Mỹ lóe lên, thanh âm nghẹn ngào của lão nhân đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn Dương Mỹ, vẻ mặt cảm kích, từ trong cổ họng nện ra hai chữ : “Cám ơn!”

Lão nhân từ từ đổ xuống đất, không đau đớn, vẻ mặt vui mừng, phảng phất như hắn đã hoàn thành được tâm nguyện lớn nhất.

Ngay khi lão đầu vừa chết, Nghiễm Khoáng mỉm cười hướng hắn vuốt lại mắt sau đó quay sang Dương Mỹ hỏi “ Có thể cho tôi biết cô là ai được không? Tôi không tin một người có thân thủ như cô trên Thế Giới lại không nổi danh”

Dương Mỹ khe trầm tư, cũng không muốn lừa dối một người sắp chết, quan trọng là cô thực sự bị cảm động bởi tình cha con của hai người này

“Được, ta nói cho ngươi. Cái tên Satan chắc không còn lạ chứ”

Nghiễm Khoáng khẽ sững sốt nhưng rất nhanh lại mỉm cười, hướng về phía cô nói “ Chả trách, ta có chết trên tay cô cnngx không cảm thấy hối hận nữa rồi. Được rồi, ra tay đi, lão đầu đang đợi ta rồi, ta không muốn lão phải đợi ta nữa.”

Khẩu súng của Dương Mỹ lại lóe lên, yết hầu Nghiễm Khoáng phọt lên một con mưa máu, con mắt Nghiễm Khoáng trước sau vẫn nhìn Dương Mỹ, trong đôi mắt cự nhiên lộ ra một tia cảm kích, hắn cũng liều mạng há mồm, nện ra hai chữ : “ Cám ơn.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Đứng cách chỗ Dương Mỹ không xa, một đôi mắt vẫn luôn theo dõi cô từ đầu đến cuối, không hề bỏ qua bất cứ một hành động nào của cô. Kể cả khi cô giết 2 cha con sát thủ, hắn vẫn không hề mấy may bị tác động, cứ như đó là một việc đương nhiên.

Người đó, không phải ai khác, chính là Lăng Thiên. Bên cạnh hắn là một người con trai khác, khuôn mặt tuấn tú, nam tính cùng đôi mắt phượng hẹp dài vẫn đang trừng lớn nhìn màn trước mắt.

Hắn vẫn là không thể tin một người cứ như vậy biến mất rồi lại xuất hiện ngay đằng sau chĩa súng vào đầu mình được. Đổi lại là hắn, hắn có làm được không? Câu trả lời là không. Tuy rằng vẫn có thể giết được sát thủ đó nhưng hắn lại không cách nào làm đơn giản, lưu loát như cô ta được. Từ khiếp sợ tỉnh lại, nhìn sang người đối diện bên cạnh, có lẽ chỉ con quái vật này mới có thể làm được giống như cô ta.

“Sao? Vân Phong, rất ngạc nhiên phải không? Thực ra, đây chỉ là màn thử thách đầu tiên của cô ta mà thôi, kịch vui còn ở phía sau. Nếu ngay cả chút thử thách này mà cô ta còn không làm được thì đầu xứng làm đối thủ của tôi. Anh nói xem, có phải không?” Lăng Thiên khuôn mặt không chút thay đổi, từ đầu đến cuối vẫn luôn giữ nụ cười nhếch nhếch trên môi, không hề cảm thấy bất ngờ trước những gì vừa thấy.

Khiếp sợ quay sang người bạn bên cạnh, Vân Phong thực sự nghi ngờ là mình đã nghe nhầm. Hắn vừa nói gì “ đối thủ của tôi”. Vươn tay sờ thử trán Lăng Thiên, vẫn bình thường, không hề có dấu hiệu bị sốt, chả lẽ hắn nghe nhầm hay tên kia đang nói mơ.

“ Cậu làm gì đấy? Cậu không nghe nhầm đâu, tôi cũng đang rất tỉnh táo. Tôi nói: “ Cô ta chính là đối thủ của tôi, là đối thủ duy nhất xứng đáng”, cậu nghe có hiểu không? Hả. Đồ đàn” Lăng Thiên gạt tay Vân Phong ra, tức giận hét vào mặt hắn. Tên khốn này dám nghi ngờ lời nói của hắn, lại còn nghĩ đầu óc hắn có vấn đề nữa.

“ Cậu...cậu...cậu... xác định chứ? Cậu chắc chắn cô ta chính là đối thủ của tên biến thái nhà cậu? Trời ơi, đầu tôi đau quá, tôi phải về nhà dưỡng sức. Tôi nghĩ mình thực sự sắp chết vì đau tim rồi.” Vân Phong lắp bắp nói, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Lăng thiên hồi lâu mới nện ra được mấy chữ nhưng xem chừng vẫn chưa chấp nhận được sự thật này.

“ Thôi được rồi, đừng tỏ vẻ nữa, cậu mà biết thân phận của cô ta thì sẽ không phải ngạc nhiên như vậy đâu. Tôi thực nghi ngờ sao lúc đấy lại mang theo cậu về đây. Nếu biết sớm thì tôi đã bỏ lại cậu ở đấy cho cha nuôi hành hạ thêm vài năm nữa rồi.” Lăng Thiên bắt lực hướng về phía Vân Phong xua tay. Hắn thực sự nghi ngờ ngày đó đã bị tên này bỏ thuốc gì đấy vào đồ ăn khiến hắn mang theo đến đây. Chỉ tiếc bây giờ đã quá muộn. Tên kia chơi trò mặt dày bám theo hắn không rời khiến hắn cũng thật sự hết cách.

“ A.. Thì ra là có thân phận đặc biệt. Tôi nhớ không lầm, trên đời này, chỉ có 2 người là có thân phận khiến cậu có thể gọi là đối thủ. Một người đã chết được 10 năm rồi, hơn nữa còn là đàn ông. Còn lại, người kia, không phải là...” Vân Phong càng suy nghĩ càng cảm thấy không tin được. Chuyện này

còn khó tin hơn cả chuyện heo mẹ biết leo cây.

Đưa ánh mắt chờ mong nhìn về phía tên bên cạnh mong rằng biết được một đáp án khác nhưng trả lại hắn cũng chỉ có ánh mắt đùa cợt của Lăng Thiên.

“Không sai, chính là cô ta. Satan, sát thủ hạng nhất, lính đánh thuê hạng nhất, tổ nghiệp trường Đào tạo huấn luyện Hell, cũng có thể coi là đồng môn của cậu.”

Lăng Thiên không hề lưu tình vạch trần sự thật, cũng không thêm đề ý đến tên bên cạnh nữa mà quay lưng bước đi.

“Cậu nói sao? Cô ta là Satan. Thực sự sao, cậu không lừa tôi chứ. Cậu nói đi, Lăng Thiên, đứng lại, hôm nay cậu mà không nói rõ cho tôi thì đừng mong thoát được. Đứng lại, Lăng Thiên, tên khốn khiếp nhà cậu đứng lại cho tôi...” Mất một lúc để từ trong khiếp sợ tỉnh lại, Văn Phong vội vàng hướng về phía Lăng Thiên đuổi theo, lúc này đã đi một quãng rất xa rồi.

Sáng sớm hôm sau, khi đang trong cơn mơ màng, Dương Mỹ bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Bàn tay vội được chiếc điện thoại đầu giường, áp vào tai, giọng nói bức dọc cộng thêm ngái ngủ, cô thể sẽ giết kẻ nào dám gọi cho cô giờ này mà không có chuyện quan trọng “A lô, tôi là Dương Mỹ”

Bên kia truyền đến giọng nữ thanh thúy, chói tai hết sức hưng phấn “Mỹ Mỹ, là mình, Du Du đây, mình đang ở sân bay rồi, 3 tiếng nữa mình sẽ đến nơi, cậu mau ra đón mình nhanh lên, mình sắp không đợi được để gặp cậu rồi. Ôi, máy bay sắp cất cánh, mình phải đi đây, cậu nhớ ra đón mình đây, nếu không tớ sẽ không thèm nhìn mặt cậu nữa. Thế nhé, hẹn gặp lại!”

Không kịp đợi Dương Mỹ nói thêm câu nào, đầu bên kia đã tắt máy. Trong tai truyền đến tiếng bíp bíp khiến Dương Mỹ từ ngạc nhiên tỉnh lại, cơn buồn ngủ cũng bị đánh bay hơn nửa. Khẽ cười khổ nhìn vào điện thoại, cô nàng này vẫn không hề thay đổi.

Dù sao cũng không thể ngủ lại được nên Dương Mỹ quyết định dậy sớm một chút chạy thể dục rồi mới đi đón người bạn thân nhất của cô, cũng là người bạn duy nhất trên đời này.

Thay vào người bộ đồ thể thao, Dương Mỹ xuống lầu, báo với lão quản gia một tiếng rồi chạy bộ ra công viên gần đó.

Không khí buổi sáng thật tốt, trong lành, thư thái khiến Dương Mỹ hít một hơi thật sâu rồi khoan khoái thở nhẹ ra.

Có rất nhiều người chạy bộ buổi sáng giống cô, đa phần là các ông bà già. Thịnh thoảng cũng có vài chàng trai chạy qua đều ngoái đầu lại nhìn Dương Mỹ, ánh mắt si mê mà mấy lần suýt vấp phải lề đường.

Nếu là bình thường, Dương Mỹ sẽ đều khinh thường không thèm liếc mắt đến, nhưng hôm nay tâm trạng cô thật tốt nên cũng không thèm so đo.

Cách đó không xa, một ánh mắt ngưỡng mộ vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cô, trong mắt đều là cuồng nhiệt cùng say đắm. Mà chủ nhân của nó vẫn không hề phác giác ra khóe miệng hắn đã có một thứ dịch trong suốt chảy ra.

Lúc này, người bạn vẫn luôn đứng cạnh hắn cũng chỉ còn cách vội vàng tránh thật xa, giả vờ không hề quen biết tên không biết xấu hổ này. Chỉ chốc lát, xung quanh hắn đã bị vây lại bởi một đám con gái đang nhìn hắn với ánh mắt si mê cùng thương tiếc.

Vâng, hai người bạn trẻ này không là khác mà chính là bạn Lăng Thiên và bạn Văn Phong của chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

9h sáng, sân bay Quốc tế Washington.

Một chiếc Koenigsegg CC8S màu đỏ chói đố trước cổng chính thu hút mọi ánh nhìn.

Người ta đang đợi chủ nhân của chiếc xe bước xuống, có thể lái một chiếc xe như thế thì không chỉ cần có nhiều tiền.

Chỉ thấy, một cô gái xinh đẹp, nóng bỏng bước xuống, mỗi bước đi đều hấp dẫn ánh mắt của tất cả đàn ông ở đây, còn phụ nữ thì hầu hết đều ghen tị.

Cô gái chính là Dương Mỹ. Lúc này Dương Mỹ đang vội vàng hướng phía trong đi đến. “Chết tiệt, đường tắc quá, muộn 15 phút rồi, không biết Du Du đã xuống máy bay chưa?”

Dương Mỹ đưa mắt nhìn khắp một lượt mong rằng tìm được thân ảnh quen thuộc nhưng khiến cô thất vọng là không có người cô cần tìm. Có lẽ, Du Du không đợi được cô nên đã về trước rồi.

Thất vọng quay đầu lại định ra về, bất ngờ, đập vào mắt cô là khuôn mặt quen thuộc. Có điều, trên khuôn mặt xinh đẹp kia lúc này đã nhòe đi nước mắt trông hết sức đáng thương.

“Mỹ Mỹ, tớ tưởng cậu không thèm quan tâm đến tớ nữa. Tớ thật đau lòng. Ô..ô.” Cô gái nhìn thấy Dương Mỹ vội nhào vào lòng cô khóc lớn.

Dương Mỹ yêu thương vuốt mái tóc cô gái nhỏ trong lòng, trên môi là nụ cười chiều chuộng. Có lẽ, chỉ khi đối diện với cô gái này, cô mới có thể là chính mình, là một cô gái bình thường, cũng là một người chị luôn quan tâm chăm sóc em mình.

“Không sao đâu, ngoan nào, nín đi, tớ làm sao có thể không quan tâm đến cậu được. Du Du xinh đẹp, thông minh làm sao tớ nỡ bỏ mặc được.” Dương Mỹ dịu dàng vỗ về tấm lưng bé nhỏ, nhỏ giọng an ủi cô.

“ô..ô. Tớ không thấy cậu đến, tớ rất sợ, sợ cậu sẽ bỏ mặc tớ.” Phương Du càng nghĩ càng thấy sợ hãi và tủi thân, tiếp tục khóc càng to hơn khiến mọi người chung quanh đã bắt đầu chú ý.

Dương Mỹ đành phải đưa ánh mắt xin lỗi nhìn mọi người, tiếp tục dỗ dành cô gái nhỏ, chỉ có điều thanh âm bây giờ đã nghiêm khắc hơn.

“Du Du, thôi nào, nín đi, tớ đã bỏ mặc cậu đâu. Cậu mà không nín là tớ sẽ đi thật đấy.”

Phương Du tội nghiệp ngược mắt lên nhìn Dương Mỹ, cũng không dám khóc nữa mà chỉ im lặng nhìn cô.

Cuối cùng, Dương Mỹ cũng là người phải gơ hai tay đầu hàng. Đối diện với ánh mắt kia, cô cảm thấy như chính mình là tội nhân thiên cô vậy.

“Thôi được rồi, mình chịu thua, cho mình xin lỗi. Đại tiểu thư của tôi, cô có chịu về không đây, cô không muốn bị người ta tưởng nhầm là bệnh nhân trốn trại chứ, về nhà rửa sạch mặt đi.” Dương Mỹ vội vàng đẩy Phương Du ra, đứng cách xa một chút chỉ vào gương mặt đã lem luốc bẩn thỉu của cô.

“A. Đi thôi, đi thôi. Đừng để ai nhìn được, hình tượng của tớ bây giờ thật xấu.” Phương Du vội vàng hướng Dương Mỹ lời kéo tay chạy ra khỏi sân bay.

Trên xe, Phương Du lúc này đã không còn khóc nữa, khuôn mặt cũng đã lau chùi cẩn thận để lộ ra một bộ mặt khá ái, dễ thương khiến người ta nhìn vào nhìn không được muốn yêu thương.

“Du Du, sao cậu lại vội vàng sang đây mà không báo trước cho mình. Ba nuôi có biết cậu sang không? Cậu có biết, cậu đi như thế sẽ khiến ba nuôi lo lắng lắm không hả?” Dương Mỹ vừa lái xe vừa quay sang hỏi Phương Du, giọng nói nghiêm túc tràn đầy ý tứ trách cứ.

Phương Du bĩu môi khinh thường nói “Ai bảo mình lén lút sang đây, là chính ba nuôi cho mình sang đây trợ giúp cho cậu. Ba nuôi biết cậu đã tiếp quản lại Tập Đoàn nên cho mình đến giúp đỡ cậu. Không tin, cậu cứ gọi cho ba thử xem?”

Dương Mỹ quay sang nhìn chăm chú khuôn mặt ngây thơ kia mong tìm ra được chút đầu mối nhưng cuối cùng cũng đành thất vọng thu mắt về. Có lẽ cô gái nhỏ này nói thật, nhưng mà cũng nên gọi lại cho ba thử xem nếu không ba nhất định sẽ lo lắng.

“Ừm. Nếu đúng là vậy thì cậu sang thật đúng lúc. Mình đang chuẩn bị tiếp quản Tập Đoàn, mấy lão già cổ hủ đầy chắc chắn sẽ bề ngoài tỏ ra nghe lời nhưng trong lòng lại không phục. Mình không sợ bọn họ làm khó mình, chỉ là không muốn Tập Đoàn xảy ra chia rẽ. Mấy hôm nữa mình sẽ mở cuộc họp báo chính thức tiếp quản Tập Đoàn, khi đó, mình sẽ đề cử cậu làm Giám Đốc Nhân Sự.”

Dương Mỹ cau mày nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Mấy hôm nay, cô đang đau đầu nghĩ cách giải quyết vấn đề này, may mắn là lần này có Du Du sẽ giúp cô. Ít nhất, cô sẽ không còn phải chiến đấu một mình nữa.

“Nhưng mà, cậu không sợ mấy lão già đó sẽ không đồng ý sao? Dù sao ý kiến của mấy lão cũng không thể bỏ qua được.” Phương Du thu lại dáng vẻ đùa bỡn, nghiêm túc phân tích vấn đề.

Trong mắt Dương Mỹ lóe lên tia sáng lạnh lẽo, thanh âm cũng lạnh đi mấy phần “Hừ. Không đồng ý? Tập Đoàn là của mình, mình là người có quyền quyết định, mấy lão bắt từ đây mà dám mở miệng phản đối thì sẽ có hậu quả thật thâm.”

Phương Du nghe vậy chỉ mỉm cười, không hề bị sát khí của Dương Mỹ hù dọa, đây mới là tiểu Mỹ Mỹ mà cô quen biết. Không từ thủ đoạn để đạt được mục đích “thà ta phụ mọi người chứ không để mọi người phụ ta”. Cô thực sự rất rất sùng bái Mỹ Mỹ của cô.

“Mỹ Mỹ, tớ thật sự rất rất yêu cậu nha. Lại đây cho mình hôn cái nào.” Phương Du toe toét cười, chu cái mỏ đáng yêu hướng Dương Mỹ hôn chụt một phát, lưu lại một đống nước dãi.

“Du Du, cậu thật sự là bản quá đi.”

Xa xa trong xe truyền đến tiếng hét của Dương Mỹ và tiếng cười thoải mái của Phương Du.

Chương 12

Đại sảnh Tập Đoàn quốc tế Thiên Mỹ, tất cả mọi nhân viên trong Tập Đoàn đều được tập trung lại đây, nghe nói là Chủ tịch mới hôm nay sẽ đến nhận chức.

Tiếng xì xào bàn tán vang lên, ai bảo chỉ đàn bà mới biết buồn chuyện, bây giờ, ngay cả đàn ông trong Tập Đoàn cũng đều tụm đầu lại một chỗ xì xào bàn tán về vị Chủ tịch mới.

“Này, nghe nói gì chưa, Chủ tịch mới là thiên kim tiểu thư của ngài Dương đấy. Nghe nói, ông ta đang bị ốm nằm liệt giường nên mới phải cho con gái đến thay. Còn không phải là sắp chết đi?” Một nam nhân gầy gò thần bí nói với mọi người.

“Ày ày, nói lung tung gì đó, cẩn thận tai vách mạch rừng đấy, dù cho ngài Dương đã từ chức cũng không được nói lung tung, cẩn thận rước họa vào thân.”

“Ừ ừ, đúng đấy, cẩn thận truyền vào tai ngài ấy là chết đấy.”

Nam nhân kia hình như thẹn quá hóa giận, lúc này mới to tiếng nạt mọi người “các người thì biết cái gì? Tôi là có lòng tốt nói cho các người biết. Nếu thông minh thì đi tìm công việc khác mà làm đi, ở đây sẽ chẳng có tương lai đâu, Chủ tịch cũ sắp chết rồi, còn cái vị mới ấy à, chẳng qua cũng chỉ là con nít ranh, miệng còn hơi sữa thì biết quản lí cái gì? Còn không phải chỉ là cái dạng thiên kim chỉ biết hưởng mà không biết làm à? Cái gì thế? Đừng ngăn tôi, để tôi nói nốt, cô ta thật ra cũng chỉ là...” Nam nhân đang hùng hổ nói thì thấy mọi người sắc mặt cổ quái hướng hắn nháy mắt, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm đằng sau hắn. Lúc này mới giật mình quay lại.

Chỉ thấy, đứng sau hắn là một cô gái xinh đẹp quyến rũ cùng một hàng các lãnh đạo cao cấp đứng đằng sau cô ta.

Mọi người đều không một ai dám lên tiếng, không khí thật quỷ dị. Nam nhân vừa nãy còn hùng hổ nói giờ phút này cũng run rẩy, sợ hãi, mồ hôi chảy ròng, không dám nhìn trực tiếp người trước mặt.

Hắn lúc này thực sự biết đến 2 từ “hồi hận” rồi. Cái miệng đáng chết này xem ra lần này mang lại tai họa không nhỏ cho hắn.

Dương Mỹ vẫn chưa nói câu nào, chỉ lạnh lùng nhìn người trước mặt. Cái dáng vẻ kia cùng với bộ mặt hợp lại thật sự ra dáng một tiểu nhân bí ối.

Phương Du đứng đằng sau này giờ cũng không còn dáng vẻ đáng yêu, nghịch ngợm thường thấy nữa mà lúc này cặp mắt tóe lửa nhìn về phía nam nhân kia, hận không thể tiến lên dạy cho hắn bài học. Dám xem thường Mỹ Mỹ của cô, người này thật đáng chết.

Hồi lâu sau, khi nam nhân kia sắp không còn chịu đựng được nữa mà suýt nữa quỳ xuống cầu xin thì Dương Mỹ lúc này mới lên tiếng “Phiền anh tránh ra cho tôi đi, anh đang chắn trước cửa thang máy.”

Nam nhân kia lúc này mới giật mình nhận ra mình đang đứng chắn trước cửa ra vào của thang máy, lúc này mới vội vàng tránh sang một bên nhường đường.

Dương Mỹ khẽ nhếch môi cười, người ngoài nhìn vào sẽ thấy thật xinh đẹp nhưng chỉ Phương Du là biết cô đang thực sự rất tức giận, chỉ là đang cố kiềm chế mà thôi.

Ngay sau khi cánh cửa thang máy đóng lại, nam nhân kia lúc này mới ngồi phịch xuống đất. Áp lực lúc này thực nằm ngoài sức chịu đựng của hắn. Nếu không phải tận lực chống đỡ thì e rằng hắn đã sớm ngã xuống bất tỉnh rồi.

“Chủ tịch, đây là văn phòng của ngài, ngài có cần gì nữa không?” Thư kí nhẹ nhàng đặt tách trà xuống bàn làm việc, mỉm cười hướng Dương Mỹ hỏi.

“Cảm ơn. Cô mang cho tôi hồ sơ của Tập Đoàn mấy năm gần đây cho tôi. Nhớ, là tất cả những gì liên quan đến Tập Đoàn, không được bỏ sót.” Dương Mỹ vươn tay lấy tách trà, nhẹ giọng phản phó.

Trong phòng chỉ còn lại Dương Mỹ cùng Phương Du, những người khác đều đã bị cô đuổi hết sang phòng họp ngồi chờ rồi.

“Thế nào, Mỹ Mỹ, cảm giác được nắm quyền thích chứ?” Phương Du vẫn bộ dạng đùa giỡn, hướng Dương Mỹ nháy mắt hỏi.

Dương Mỹ lúc này đã đi đến cửa sổ, ánh mắt nhìn xa xăm, băng quơ trả lời cô “Nếu cậu thích, mình có thể nhường cho cậu, cái mình cần không phải quyền lực, cậu hiểu mà.”

Phương Du giật mình, bước đến nắm tay Dương Mỹ, kéo cô quay mặt lại đối diện với mình “Mỹ, xin lỗi, tớ thật sự không cố ý, tớ biết cậu đang nghĩ gì, cũng biết trong lòng cậu đau khổ như thế nào. Yên tâm đi, dù cả Thế Giới này có phản bội cậu, thì tớ, Phương Du xin thề sẽ mãi mãi không bao giờ làm điều gì có lỗi với cậu.” Nói xong cô khẽ nâng tay ôm Dương Mỹ vào lòng, vuốt ve cô.

Dương Mỹ vành mắt đã đỏ, bờ vai cũng thoáng run rẩy nhưng cố kiềm chế không cho mình bật khóc, chỉ còn cách ôm thật chặt người bạn thân của cô

vào lòng “ Du, cảm ơn cậu. Có người bạn như cậu, có lẽ là ông trời muốn đền bù cho mình nhưng bao nhiêu đó cũng đã quá đủ với mình rồi.”

Không biết đã qua bao lâu, đến khi có tiếng gõ cửa, hai người mới giật mình buông nhau ra, nhìn nhau nở nụ cười.

“ Vào đi.” Dương Mỹ lạnh lùng lên tiếng, không còn bộ dáng yếu đuối như vừa rồi.

“ Chủ tịch, đây là hồ sơ lưu giữ lại mấy năm qua của tập Đoàn. Trong này đều viết đầy đủ cả, bao gồm cả các dự án đã được bỏ qua cùng tất cả mọi hoạt động của Tập Đoàn.” Thư kí bung vào một chồng hồ sơ cao quá đầu, đặt lên bàn.

“Được rồi, để đấy, cô ra ngoài đi, đừng cho ai vào quấy rầy tôi. Còn nữa, nhiều hồ sơ thế này chắc phải thức khuya mới xem xong, cô vào phòng họp nhắc mọi người về trước, 9h sáng mai họp, yêu cầu phải đến đầy đủ, đúng giờ, nếu không cứ theo quy định của Tập Đoàn, trừ tiền thưởng cuối năm”

Dương Mỹ lạnh lùng phân phó.

“ Vâng, thưa Chủ tịch.” Thư kí trả lời rồi quay người ra ngoài.

Kể từ lúc đó, hai cô gái trẻ đều cúi đầu vào đọc hồ sơ, chăm chú nghiên cứu từng hạng mục, thỉnh thoảng lại quay sang thảo luận với nhau một vài câu rồi lại tiếp tục đọc.

Mãi cho đến quá nửa đêm, khi cả hai đều đã có cảm giác đói thì cũng là lúc đã đọc xong được đồng hồ sơ cao hơn đầu người này.

Người ngoài nhìn vào cũng chỉ còn biết trợn mắt há mồm, ghen tị hết chỗ nói. Đói lại là người bình thường, nhanh thì 3 ngày, chậm thì cả tuần mới đọc xong được hết mà 2 cô chỉ cần nửa ngày là có thể xem xong. Không biết nên bảo 2 cô là thiên tài hay là quái vật đây.

“ Du Du cậu nghĩ sao?” Dương Mỹ mệt mỏi ngả người ra ghế.

“ Không thể không nói, ông cha già này của cậu quản lí Tập Đoàn cũng thật tốt. Cơ hồ không để lọt bất kì một con cá nào, cũng không để thất thoát một đồng tiền nào. Nhưng, đó vẫn chỉ là bề ngoài, quan trọng là mình đã tìm được một vài lỗ hổng trong cách quản lí ở đây. Thế nào, Dương Mỹ, bạn của cậu giỏi chứ?” Phương Du tự hào hướng về Dương Mỹ chỉ ra mấy chỗ sai sót.

Càng xem, đôi lông mày lá liễu của cô càng nhíu chặt. Có một vài chỗ cô cũng phát hiện ra nhưng vẫn có một vài chỗ nếu không tỉ mỉ xem xét cơ hồ sẽ không phát hiện được điều gì bất thường.

“ Khá lắm, Du Du, cậu thật không làm tớ thất vọng.Những chỗ này, cả nó và nó nữa tớ sẽ giao cho cậu xử lí. Tin rằng về vấn đề này cậu còn giỏi hơn cả tớ.” Dương Mỹ vừa nói vừa đưa tay chỉ vào mấy phần đánh dấu đỏ cho Phương Du, cô tin tưởng vào năng lực làm việc của cô gái nhỏ này. Nếu không cũng sẽ không xứng làm đồ đệ của ba nuôi rồi.

“Được rồi, được rồi, chuyện công việc tạm thời để đó đi, mai làm tiếp, mình sắp đói chết rồi, mau đi ăn thôi.” Phương Du vừa nói vừa lôi kéo tay Dương Mỹ ra khỏi phòng làm việc.

“ Chậm một chút, từ từ nào, để mình rửa mặt cái đã.” Dương Mỹ la lên chói tai,cổ chống lại bàn tay bé nhỏ kia nhưng cuối cùng vẫn là để cô kéo đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Ngoại ô New Yord, trong một ngôi biệt thự trên sườn núi.

“ Ừm...A...Thật thoải mái...Nhanh...nhanh một chút nữa...A...AAA.”

Thanh âm rên rỉ kiều mị hòa cùng tiếng thở dốc của nam nhân. Trong phòng là cảnh xuân sắc kiều diễm, không khí nồng đặc mùi vị hoan ái, kích thích khiến người nghe cũng phải đỏ mặt.

Bên trên, nam nhân vẫn đang kịch liệt vận động, mồ hôi đã chảy ròng nhưng chưa hề có ý định dừng lại.

“ Hừ, tiểu yêu tinh, vẫn còn muốn nữa sao? Cô thật hư hỏng.” Nam nhân bên trên vẫn không hề dừng lại, cúi xuống nhỏ giọng thì thầm vào tai người dưới thân.

Bàn tay không an phận vuốt ve, nắn bóp khuôn ngực đầy đặn, cao vút đang đung đưa theo từng nhịp.

“ A... Thiên...Em muốn...muốn anh...yêu anh....thật.....nhiều” Nữ nhân thở dốc, thanh âm đứt quãng, cố nói vào tai người kia.

Hồng tăng thêm sức, không hề lưu tình người bên dưới, bàn tay cũng tăng thêm lực đạo khiến tiếng rên rỉ dần chuyển thành âm thanh đứt quãng cầu xin.

“A...Đau...Nhẹ một chút, Thiên...Nhẹ một chút...A...” Nữ nhân từ trong mộng tỉnh lại, đau đớn khiến khuôn mặt xinh đẹp nhăn thành một đống, vội vàng lên tiếng xin tha.

“Chưa đủ đâu. Mới vậy mà đã kiệt sức rồi sao? Đây mới chỉ là màn khởi động thôi.” Lăng Thiên bá đạo lên tiếng, dùng sức vận tay nâng chân người bên dưới lên vai mình tiếp tục vận động.

Không biết đã qua bao lâu, khi tiếng rên rỉ đã chuyển thành âm thanh nức nở xin tha, người kia vẫn không hề để ý đến, tiếp tục làm công việc đó.

Trong phòng toàn là âm thanh va chạm da thịt khiến người nghe đỏ mặt.

“A...Không...Đủ...Tha...tha cho em...Xin anh...” Nữ bên dưới đã mệt mỏi nhắm mắt, dần chìm vào hôn mê, mặc cho thân thể bị hành hạ hết mức.

Lại thêm một lúc lâu sau, Lăng Thiên mới rút bản thân ra khỏi người cô ta, tự phóng xuất chính mình ra ngoài, mới nặng nề nằm xuống bên cạnh.

“Người đâu, mang cô ta ra ngoài, Chăm sóc tốt một chút.” Lăng Thiên mệt mỏi nhắm mắt, lạnh giọng phân phó người ngoài cửa. Hắn biết là vẫn luôn có người đứng ngoài đấy.

Đợi cho người hầu mang cô gái kia đi, Lăng Thiên cũng chính mình ngồi dậy hướng về phía nhà tắm tẩy rửa, đây cũng đã là một thói quen.

Đối với hắn, phụ nữ chỉ dùng để phát tiết dục vọng của bản thân. Sau khi phát tiết xong thì cũng mất đi tác dụng. Hắn cũng không bao giờ để phụ nữ ngủ lại trên giường của mình qua đêm.

Nhưng là không một người phụ nữ nào từ chối đi theo hắn. Họ mong muốn leo lên giường hắn còn không kịp nữa là từ chối.

Dù hắn bá đạo, tàn nhẫn, không hề thương tiếc các cô. Mỗi lần sau khi hoan ái đều là ba ngày không xuống được giường nhưng là các cô vẫn không ngừng tranh đấu nhau để được như vậy.

Vì hắn có tiền, rất nhiều tiền, lại thêm vẻ ngoài anh tuấn ngời ngời nữa, các cô không thể mà cũng không muốn kháng cự.

Rút cho mình một liều thuốc, Lăng Thiên đi đến đứng bên cửa sổ, nhìn thành phố New York ở xa xa.

Khuôn mặt ấy lại hiện lên trong đầu anh. Khuôn mặt xinh đẹp mà lúc nào cũng lạnh như băng không thay đổi.

Khuôn mặt đã khiến anh mất ngủ mấy ngày hôm nay.

Nhớ lại đêm hôm đó khiến khóe miệng Lăng Thiên không tự chủ được nhếch cao hơn. Chính hắn cũng không biết, trong mắt hắn bây giờ đã nhiều hơn một phần dịu dàng, yêu thương.

Tiếng chuông điện thoại đánh vỡ suy nghĩ của Lăng Thiên, kéo anh về hiện tại

“A lô, ai đấy?” Nhìn dãy số hiện lên trên màn hình, dù biết là ai nhưng Lăng Thiên vẫn muốn hỏi trước.

Đầu bên kia là một hồi trầm mặc, sợ gọi nhầm số, một lúc mới cất tiếng “Lăng Thiên, cậu dám đùa tôi?”

“Haha. Bao năm rồi mà cậu vẫn ngu ngốc như vậy, không khá lên được. Nói đi, cậu gọi cho tôi là có chuyện gì?” Lăng Thiên thoải mái cười to, nói mục đích chính.

Đầu dây bên kia có người đang cố nén lửa giận, một hồi mới có âm thanh nghiến răng truyền vào “Hừ, đợi tôi gặp được cậu thì cậu chết chắc. Ba nuôi tôi kể hoạch của cậu đến đâu rồi? Ông ấy nhớ cậu, muốn cậu nhanh chóng hoàn thành kế hoạch để về tiếp quản sự nghiệp của ông ấy.”

Lần này đến lượt Lăng Thiên lâm vào trầm mặc “Ừm, tôi biết rồi, tôi sẽ đẩy nhanh kế hoạch. Nhấn ba nuôi chú ý giữ gìn sức khỏe, tôi sẽ sớm trở về.”

Nói rồi không đợi người kia trả lời Lăng Thiên đã tắt máy.

Tập Đoàn Thiên Mỹ.

8h55' sáng.

“Chủ tịch, có cần gọi điện thông báo lại với mọi người không?” Thư kí lo lắng hướng Dương Mỹ hỏi.

Ngước đầu nhìn đồng hồ, Dương Mỹ thân nhiên nói “Không cần đâu, còn 5 phút nữa mới đến giờ họp. Cứ chờ đi.”

9h15'

“Chủ tịch, này, hay là để tôi đi gọi điện?” thư kí nhìn đồng hồ sợ hãi nói.

“Không cần. Cô cứ ngồi đây. Hôm nay, tôi muốn xem mấy lão già đây có thể trị tôi hay là tôi trị họ. Hừ. Ngồi xuống đi, không phải lo nghĩ nhiều.” Dương Mỹ thực sự rất tức giận rồi, mấy lão già kia dám cho cô đội, nếu không phải mấy lão còn có tác dụng với Tập Đoàn thì cô sớm đã giết sạch chúng rồi.

“Mỹ Mỹ, không cần tức giận, mấy lão già kia chẳng qua cũng chỉ lợi dụng cơ hội này để lập uy trước mặt cậu thôi.” Phuong Du ngồi bên cạnh thấy Dương Mỹ tức giận vội hướng cô nhẹ giọng khuyên nhủ sợ cô làm điều gì sơ suất.

Tâm lòng này của cô tất nhiên Dương Mỹ cũng hiểu, cô biết là Du Du đang lo lắng cho mình. “Du Du, không cần lo lắng, mình tự biết chừng mực mà.”

10h.

Cánh cửa phòng họp mở ra, đoàn người lần lượt kéo nhau vào ngồi ở vị trí của mình, ngay cả một câu chào Chủ tịch cũng không có.

Đội đến khi, mọi người đã ngồi vào vị trí hết, Dương Mỹ lúc này mới đảo mắt nhìn một lượt, vẫn chưa hề lên tiếng.

Mọi người bị ánh mắt của Dương Mỹ nhìn, không tự chủ được cúi đầu thật thấp.

Trong phòng không ai lên tiếng, không khí cổ quái, áp lực.

Mấy lão già cao tuổi thậm chí mặt còn trắng bệch, mồ hôi chảy ròng ròng.

Không một ai dám thở mạnh. Im lặng đến có thể nghe được tiếng tim đập thình thịch trong lồng ngực.

Vốn dĩ hôm nay bọn họ có ý đến muộn để thị uy với vị Chủ tịch mới này. Bọn họ tuy ngoài miệng không nói nhưng trong lòng lại rất bất bình, không phục.

Chẳng phải chỉ là con gái của Chủ tịch thôi sao? Cô ta có năng lực gì mà ngồi lên chiếc ghế đấy. Nếu không phải có một ông bố là Chủ Tịch thì cô ta cũng sẽ chẳng là gì. Một con nít ranh đâu thể khiến bọn họ nghe lời được.

Nhưng bọn họ cũng thật không ngờ, tuy bọn họ đã cố tình đến muộn cho cô tức giận để bọn họ có cơ hội chỉ trích nhưng là cô biểu hiện lại không như họ mong muốn.

Không nói gì, không trách phạt cũng không tức giận bọn họ. Chỉ là ánh mắt lạnh lẽo âm trầm kia còn lợi hại hơn cả Chủ Tịch khiến bọn họ nhin không được dâng lên sự sợ hãi từ tận đáy lòng.

Đội cho đến khi có người mặt đã xanh lét Dương Mỹ mới lên tiếng “Thư kí Ngô, theo luật lệ của tập đoàn, nhân viên cấp cao mà đi họp muộn sẽ bị xử phạt như thế nào?”

Mọi người bây giờ mới bừng tỉnh, đưa ánh mắt hướng về thư kí Ngô khiến cô đỏ mặt bối rối. “Thưa Chủ Tịch, nếu là nhân viên lãnh đạo cấp cao thì sẽ bị trừ một nửa tiền thưởng cuối năm.”

Dương Mỹ khẽ gật đầu hài lòng nhìn mấy khuôn mặt nhăn nhó phía dưới, tiếp tục hỏi “Còn nữa, nếu là vô lễ với Chủ Tịch sẽ bị xử phạt như thế nào?”

Thư kí ngạc nhiên nhìn Dương Mỹ nhưng cũng trả lời “Nếu nhẹ thì phạt nửa tiền thưởng, nặng thì giáng chức.”

Dương Mỹ quét mắt một vòng thấy bọn người phía dưới sắc mặt lúc xanh lúc đỏ “Ừm, niệm tình đây là lần đầu vi phạm nên chỉ xử phạt nhẹ, trừ nửa tiền thưởng. Cứ vậy đi, mọi người có ý kiến gì không?”

Mọi người giật mình nhìn Dương Mỹ, chỉ có Phuong Du đứng bên cạnh này giờ là cố gắng nhin cười giữ cho khuôn mặt thật nghiêm túc. Nhưng la bờ vai run rẩy cùng khuôn mặt méo mó vì nhin cười đã bán đứng cô.

Một lúc sau, mấy người phía dưới mới từ khiếp sợ tỉnh lại, xong lần này tức giận lại lần áp nỗi sợ hãi trong lòng.

Lúc này, một nam nhân trung niên mặt đỏ bừng đứng lên chỉ vào mặt Dương Mỹ nói “Cô có quyền gì mà đòi trừ tiền thưởng của chúng tôi. Đừng tưởng được lên làm Chủ Tịch là có thể tác oai tác quái. Nếu chúng tôi không muốn, bất kì lúc nào cũng có thể kéo cô xuống. Đừng ép người quá đáng.”

Dương Mỹ vẫn không hề tức giận, thản nhiên liếc mắt người kia “Dựa vào cái gì à? Dựa vào tôi là Chủ Tịch của tập Đoàn này. Còn nữa, trong tập đoàn, tôi nắm giữ 55% cổ phần, các người có muốn lật tôi cũng là lực bất tòng tâm. Nếu có ai không phục cứ để lại đơn nghỉ việc rồi có thể đi. Tôi không nuôi bất cứ kẻ nào vô dụng luôn có ý định phản chủ.”

Nam nhân kia tựa hồ rất tức giận nhưng lại không tìm được lời phản bác, đành hừ lạnh một tiếng rồi ngồi xuống.

Dương Mỹ thấy phản ứng như vậy vẫn là chưa hài lòng. Có lẽ phải dùng biện pháp khác thôi.

Lấy trong người ra một con dao nhỏ, bằng bạc, lưỡi dao có rãnh máu. Thân dao, ánh lên chút màu hồng, người tinh mắt có thể nhận ra là do nhúng nhiều máu mà tạo nên.

Mọi người trong phòng đều hít một ngụm lạnh khí, sợ hãi nhìn con dao trong tay Dương Mỹ.

Ngồi ở cuối, một nam nhân ngạc nhiên nhìn con dao trong tay Dương Mỹ. Mọi người có thể không biết nhưng hắn thì lại rất rõ. Con dao trong tay Dương Mỹ kia không phải ai cũng có thể có được. Năm đó, hắn được đội trưởng cho xem một con dao giống như vậy, nghe nói là của Đoàn trưởng quân đoàn lính đánh thuê Bila trước lúc chết để lại. Hắn còn nhớ rõ biểu tình của đội trưởng lúc đó, là yêu thích không rời tay, nâng niu như của quý vậy.

“Thế nào, không phục phải không? Không phục cũng không sao. Tôi gọi mọi người đến hôm nay không phải để hỏi ý kiến mà là chớ chuyện muốn thông báo.”

Dương Mỹ hài lòng nhìn biểu hiện của mọi người. Đúng là chưa cho họ nếm chút hương vị thì vẫn còn ngoan cố lắm.

“Đây là Phuong Du, cô ấy mới tốt nghiệp Đại học Cambridge ở Anh. Tôi đã mời cô ấy về đây đảm nhận chức vụ Giám Đốc nhân sự. Mọi người có ý kiến gì không?”

Dương Mỹ hít mắt lại đánh giá một lần, con dao trong tay lưu loát quay tròn ở trên tay cô.

Ý tứ rất rõ ràng, nếu kẻ nào dám phản đối thì hỏi con dao trước mắt trước đã.

“Ừm. Tốt lắm, khó có khi mọi người lại đoàn kết một lòng như vậy. Sau này cứ như vậy mà phát huy. Được rồi, cũng đã muộn, buổi họp hôm nay kết thúc tại đây.” Dương Mỹ nói rõ không đợi mọi người phản ứng đã dẫn đầu bước ra khỏi phòng họp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Khách sạn Roma, Washinton, Mỹ.

Phòng 613.

“Tiểu thư Thư Nhã, sao hôm nay cô lại có nhã hứng hẹn tôi ở đây thế này? Địa điểm cũng thật đặc biệt, không phải là cô có ý gì với tôi đấy chứ?” Một nam nhân trung niên béo mập, cột nhà đưa bàn tay về phía cô gái trước mặt. Ánh mắt dâm dăng quét một lượt từ trên xuống dưới trên người cô. Thật không hổ là đệ nhất mỹ nhân trong giới quý tộc, chỉ nhìn thôi đã khiến người ta muốn phạm tội.

“Triệu Chí Bình, ông đừng có mà quá đáng, bỏ bàn tay dơ bẩn của ông ra, coi chừng tôi cắt bỏ nó. Đừng có đùa với tôi, nên nhớ ba tôi là ai.” Dương Thư Nhã lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, cổ đờ nén cảm giác ghê tởm ở trong lòng. Nếu không phải cô có chuyện quan trọng cần hắn giúp thì cũng đâu cần hẹn hắn gặp mặt ở đây.

Triệu Chí Bình nghe nhắc đến cái tên kia cũng giật mình, bàn tay đang giờ ra giữa chừng cũng phải rút về.

Hắn cố đè nén cảm giác khó chịu ở trong lòng. Chưa từng có ai dám ở trước mặt hắn nói như vậy.

Nhưng là hắn cũng phải nhịn, không nhịn được lại càng phải cố nhịn. Ai bảo cô ta có một ông bố quá biến thái, hơn nữa cũng rất bạo lực.

Tuy là cô gái trước mặt thật xinh đẹp, thật quyến rũ nhưng có cho hắn thêm 10 lá gan hắn cũng không dám làm điều gì với cô. Vừa rồi hắn dám làm vậy với cô chỉ là nhất thời không kiềm chế được bản thân mà thôi.

Nghe được như vậy, Triệu Chí Bình vội vàng hướng khuôn mặt tươi cười về phía Dương Thư Nhã xin lỗi. “Ồ. Tiểu thư Thư Nhã, vừa rồi tôi có mạo phạm, mong cô tha lỗi.”

Khinh thường nhìn người đàn ông trước mặt, Dương Thư Nhã mở miệng nói “Được rồi, lần này tôi sẽ bỏ qua, nhưng sẽ không có lần sau. Hôm nay gọi ông đến là có chuyện muốn hỏi. Ông không ngại chứ?”

Triệu Chí Bình ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt, hắn không hiểu cô gái này có gì muốn hỏi hắn. Chuyện mà ngay cả bố cô ta cũng không biết thì hắn làm sao biết được. Nhưng điều đó hắn cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, ngoài mặt vẫn giả bộ vui vẻ chấp nhận.

“Tiểu thư, cô nói gì vậy. Có điều gì cô cứ hỏi, tôi hứa sẽ không có nửa lời dối trá”

Dương Thư Nhã hài lòng với câu trả lời vừa rồi, khuôn mặt cũng giãn ra một chút.

“Ừm, được rồi, cũng không phải gì to tát. Lần trước, vụ đó, ông có thể cho tôi biết cách liên lạc với họ được không?” Dương Thư Nhã áp ứng, cố tìm từ

ngữ sao cho dễ hiểu một chút.

Sắc mặt Triệu Chí Bình khẽ biến đổi nhưng rất nhanh đã lại mỉm cười hướng Dương Thu Nhã “ Cô nói gì vậy, tiểu thư, nói rõ một được không, tôi thực sự không hiểu cô đang nói gì.”

Dương Thu Nhã không hề bỏ qua bất kì một biểu hiện nào của ông ta, tất cả đều được cô thu vào mắt khiến cô cười lạnh trong lòng.

“ Triệu Chí Bình, tôi đã đoán trước là ông sẽ không chịu thừa nhận. Đây, đọc đi.” Dương Thu Nhã ném tập giấy về phía ông ta.

Triệu Chí Bình càng xem sắc mặt càng tối đi, trong mắt đã mờ hồ ẩn hiện sát khí.

Dương Thu Nhã cảm nhận được khí thế sắc bén từ người Triệu Chí bình, cô cũng giật mình nhưng lại nở nụ cười “ Tôi biết ông đang nghĩ gì, đừng làm điều gì ngu ngốc. Ngoài kia có hơn 10 tay súng bắn tỉa, chỉ cần ông hơi có ý đồ gây bất lợi thôi là lập tức thành tử vong. Yên tâm đi, tôi sẽ không rảnh quan chuyện của ông đâu, chỉ cần ông trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ làm như hôm nay chưa phát sinh chuyện gì. Thế nào, thỏa thuận chứ?”

Triệu Chí Bình trầm mặc một hồi. Dương Thu Nhã cũng không quá vội ông ta. Cô biết chuyện này không thể vội được. Cái cô có chính là thời gian.

Một lúc lâu sau, Triệu Chí Bình mỉm cười hướng Dương thu Nhã nói “ Được, thỏa thuận. Có điều, tôi cần được trả công như thế nào đây? Cô nên biết, tôi sẽ không làm không công bao giờ.”

Dương Thu Nhã tức giận, đập bàn đứng dậy “ Triệu Chí Bình, ông đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi, cũng đừng giờ trò uy hiếp với tôi. Ông có tin, ngày mai, tập tư liệu này sẽ được gửi thẳng đến sở cảnh sát. Đừng có vội nghi ngờ lời nói của tôi, không tin, cứ thử xem ”

“ Ha ha ha. Dương tiểu thư, cô làm gì phải tức giận. Con người tôi rất thích nói đùa, đừng tưởng thật. Vừa nãy chỉ đùa một chút thôi. Được rồi, cái cô cần thực ra tôi cũng không am hiểu lắm. Hồi đó, tôi chỉ thông qua một trang Web đăng kí tìm người hoàn thành mà thôi mà thôi. Tôi cũng chỉ biết có thể việc còn lại phải tự dựa vào cô thôi.” Triệu Chí Bình biết hôm nay không thu được lợi gì từ cô nên cũng chỉ còn cách vội cầu hòa, đưa tờ giấy vừa viết vào tay cô.

Dương Thu Nhã nghi ngờ nhìn ông ta “ Đơn giản vậy thôi sao?”

“ Tiểu thư, cô cũng đừng vội mừng. Tốt nhất lúc nói chuyện với bọn họ nên khiêm tốn và thành thật một chút. Bọn họ nếu không vừa lòng có thể giết chính khách hàng rồi hoàn trả lại tiền đấy.” Triệu chí Bình cười cười hướng Dương Thu Nhã giải thích.

“ Được rồi, chuyện hôm nay đến đây thôi. Nhớ cẩn thận cái mồm của ông, nó cũng gắn liền với mạng ông đấy” Dương Thu Nhã nói rồi đứng dậy cầm túi bước ra khỏi phòng.

“ Hừ, con khôn khiếp, mày tưởng dễ dàng uy hiếp tao thế sao? Tao mà chết sẽ kéo theo cả mày xuống. Cũng may mà tao đã chuẩn bị trước.” Triệu Chí Bình oán hận nắm chặt tay, móc dưới bàn ra một chiếc máy ghi âm.

“ Mày dám bán đứng tao, tao cũng không dễ yên cho mày”

Dương Thu Nhã vào tờ giấy mà Triệu Chí Bình đưa cho cô, chỉ thấy trong đấy có ghi lại một vài câu hội thoại cùng một địa chỉ trang web.

Cô do dự một hồi rồi cũng quyết định vào thử.

Trong đấy không có gì, chỉ lưu lại một số điện thoại. Dương Thu Nhã run rẩy bấm số. Tuy đã nhắc nhở bản thân phải bình tĩnh nhưng là chính bàn tay cô cũng đang run lên từng hồi.

“ A lô” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nam trầm lạnh lẽo.

“ Cho..cho tôi tìm Quả phụ”

“ Không có quả phụ, chỉ có ý trung nhân”

“ Tôi không tìm ý trung nhân, tôi tìm hắc quả phụ”

Dương Thu Nhã run rẩy đọc từng câu trong mảnh giấy, không dám bỏ sót một từ nào.

“ Chấp nhận. Tổ chức sát thủ Quả Phụ. Cô cần giết người hay đánh cắp của cải.” Bên kia tựa hồ chấp nhận đáp án của cô, một lúc sau thanh âm mới vang lên.

Dương Thu Nhã vội vàng trả lời “ Tôi muốn các anh giúp tôi giết một người”

“ Giết người tùy từng chức vụ mà tính theo giá thị trường. Người bình thường, 50.000\$. Nhân viên CHính Phủ, 1.000.000\$, nhân viên nhà nước, 300.000\$. Còn nhiều mức khác nữa, tùy thuộc vào người cô muốn giết. Nói đi, thuộc loại nào.” Giọng nói đầu dây bên kia vẫn không hề thay đổi, không mang theo bất kì một độ ấm nào.

“ Là Chủ tịch Tập Đoàn Thiên Mỹ.” Dương Thu Nhã trả lời.

“Này, chuyện này có hơi khó. CHÚNG tôi không muốn gây thù với Tập Đoàn đây.” Đầu dây bên kia do dự trả lời

“Tôi chấp nhận trả giá cao, 5.000.000\$ được chứ. Nếu không đủ, chúng ta có thể thảo luận.” Dương Thu Nhã nghe thấy đối phương có ý định từ chối, vội vàng ra giá.

“Cô đợi một chút, chuyện này chúng tôi cần bàn lại. 10 phút nữa sẽ gọi lại cho cô.” Đầu dây bên kia nói rồi không đợi Dương Thu Nhã trả lời đã tắt máy.

Dương Thu Nhã nhíu mày nhìn vào điện thoại, cô cũng không còn cách nào khác đành phải ngồi đợi.

“Dương Mỹ, đừng trách tôi độc ác. Tất cả là tự cô làm nên phải tự gánh lấy hậu quả.” Dương Thu Nhã nhếch miệng cười gằn nói đến người con gái mà cô hận nhất.

10 phút sau, quả nhiên có người gọi đến.

“A lô” Dương Thu Nhã vội vàng bắt máy trả lời.

“Chúng tôi chấp nhận yêu cầu của cô. Thù lao là mười triệu đô.”

Dương Thu Nhã nghĩ cũng không nghĩ vội vàng đáp ứng.

“Được, tôi chấp nhận, nhưng là bao giờ mới có thể hoàn thành nhiệm vụ.”

“Đây không phải là chuyện của cô. Cô chỉ cần gửi tiền vào tài khoản cho chúng tôi, người của tôi tự biết cân nhắc.” Giọng nói người kia đã có chút bức bối dọa cho Dương Thu Nhã sợ khiếp vía.

“Lát tôi sẽ gửi cho cô số tài khoản, cô chỉ cần chuyển một nửa tiền vào đấy là được. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ hãy chuyển nốt.”

Nói rồi cũng lại tắt luôn máy. Hắn cũng không sợ có người dám nuốt tiền của bọn hắn, trừ khi là người đó chán sống rồi.

Gửi năm triệu đô vào tài khoản nhận được, khoe miệng Dương Thu Nhã không tự chủ nhếch lên thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tập đoàn Thiên Mỹ.

“Thư kí Ngô, gọi cho tôi Giám đốc Chu vào phòng làm việc.” Dương Mỹ nhíu mày nhìn vào tập tài liệu trước mặt, nhắc máy gọi cho thư kí Ngô.

“Vâng, thưa Chủ tịch.” Đầu bên kia, thư kí Ngô cung kính đáp.

Kể từ sau lần Dương Mỹ trừng trị các cổ đông của Tập đoàn, mọi người đã phải nhìn nhận lại vị Chủ tịch mới này. Người ta thường nói: “Tiếng lành thì chẳng ai biết nhưng tiếng xấu thì lại truyền rất xa”, mọi người đều bàn tán nhau về Dương Mỹ, nói cô thủ đoạn, cô ý thể nhưng lại không dám có nửa điểm nào bất kính trước mặt cô.

Đó cũng là điều mà Dương Mỹ muốn thấy. Cô là muốn “rung cây dọa khỉ”. Nếu không cho mấy lão nếm thử chút thủ đoạn của cô thì cái Tập đoàn này đã bị bọn họ làm loạn lên một đoàn rồi.

Cúi đầu nhìn tập tài liệu, Dương Mỹ cười khỏ, cô có cảm giác như đầu mình sắp nổ ra vậy.

Mấy đêm rồi cô chưa từng chợp mắt. Bao nhiêu công việc đều đổ dồn lên đầu cô.

Còn Phương Du, nói là về trợ giúp cho cô nhưng mấy ngày nay đã lặn mất tăm đâu rồi, làm gì thấy bóng dáng.

Cộc...cộc...cộc

Tiếng gõ cửa làm Dương Mỹ tỉnh lại, lạnh goings nói “Vào đi”

Một nam nhân khoảng hơn 25 tuổi, mặt chữ điền, nước da sạm, dáng người cao lớn bước vào. Ánh mắt anh ta từ khi đi vào đều nhìn thẳng vào người đang ngồi sau bàn làm việc, không hề có nửa điểm sợ hãi.

Dương Mỹ hài long nhìn người đàn ông trước mặt. Ít ra nhìn anh ta cũng không có dáng vẻ của một kẻ vô dụng. Trẻ như vậy mà đã được làm Giám đốc, cô cũng có chút khâm phục người đàn ông này. Chỉ là không biết người này có thể tin tưởng được không mà thôi.

Trong khi Dương Mỹ đánh giá anh ta thì người kia cũng đánh giá lại cô.

Chu Minh nếu không tận mắt chứng kiến thì nhất định sẽ không tin lời đồn đại.

Hôm họp hội đồng quản trị anh không được phép tham gia nên vẫn chưa biết mặt vị CHỦ TỊCH mới này.

Nghe mọi người nói, cô đã khiến mấy lão già cổ hủ kia phải ăn quả đắng thật lớn mà không dám có nửa điểm ý kiến

Chu Minh nghe xong trong lòng cũng là rất thoải mái. Cuối cùng thì cũng có người có thể trị được mấy lão già đó, không để cho bọn họ tác oai tác quái nữa.

Hôm nay tận mắt trông thấy, quả không sai. Ánh mắt này, khí thế này tuyệt không thua kém Dương Trí Chung.

“Ngồi xuống đi Giám đốc Chu. Tôi gọi anh đến là có chuyện muốn hỏi. Đây, anh xem đi. Sao dự án này đang thi công lại bỏ dở giữa chừng vậy?”

Dương Mỹ chỉ tay vào chiếc ghế đối diện, lạnh giọng hướng Chu Minh hỏi.

Chu Minh nâng tập tài liệu trên bàn lên, nhíu mày đọc nội dung trong đó.

Hồi lâu mới trả lời “ CHỦ TỊCH, đây là dự án Khu nghỉ dưỡng hiện đại nhất Châu Âu. Chúng ta đã chuẩn bị dự án này từ 2 năm trước rồi nhưng mãi đến tận đầu năm ngoái Tập Đoàn mới thông qua. Lẽ ra là cuối năm nay đã có thể khai trương nhưng lại gặp phải một số vấn đề về quyền sở hữu đất. Chúng ta vẫn chưa thể thu mua hết được khoảnh đất cần thiết cho dự án. Tập Đoàn đã cử người đi đàm phán nhưng vẫn chưa có kết quả. Theo tôi thấy hay là nên hoãn dự án này lại.”

Dương Mỹ chăm chú nghe báo cáo lại, càng nghe mày càng nhíu chặt.

“Không được. Dự án này không thể bỏ qua. Theo tôi được biết, mấy năm qua, người già có xu hướng đi nghỉ dưỡng lão rất nhiều, tăng gấp năm lần so với những năm trước đó. Đây là một cơ hội cho chúng ta. Chúng ta có thể lợi dụng điều này để quảng bá cho hình tượng tập đoàn. Ở Châu Âu, cũng chỉ có khu nghỉ dưỡng Ammas là nổi tiếng và hiện đại nhất. Nếu dự án này của chúng ta hoàn thành, sẽ là trọng điểm tiếp theo của lĩnh vực này. Như thế, cơ hội này, chúng ta lại càng không thể bỏ qua.” Dương Mỹ tỉ mỉ phân tích từng vấn đề.

Chu Minh ngạc nhiên nhìn cô, không thể tin được cô gái trước mặt có đầu óc nhanh nhạy như vậy. Anh mới nói có một chút của vấn đề mà cô đã phân tích ra nhiều mặt khác.

“Nhưng là vấn đề này cũng không thuộc quyền kiểm soát của tôi. Nếu cứ để như vậy, Tập đoàn sẽ không có vốn đầu tư cho các dự án khác.” Chu Minh cười khổ nói với Dương Mỹ

“Vậy, vấn đề bây giờ là quyền sở hữu đất phải không? Sao không cho chuyên gia đến phân tích để bọn họ sớm dòi đi?” Dương Mỹ cũng khó hiểu nhìn người đàn ông trước mặt.

“Không phải cái này, vấn đề không phải ở họ, họ đã đồng ý rồi ý theo khoản bồi thường của chúng ta rồi, nhưng là, chuyện này còn liên quan đến nhiều thứ khác nữa. Tỉ như là Tập đoàn Lăng Thị, mảnh đất đấy trên giấy tờ pháp lí là của họ, họ nếu không đồng ý thì chúng ta cũng hết cách.” Nói đến vấn đề này, Chu Minh cũng nhin không được nhủ này.

Dương Mỹ nghe còn có cách giải quyết thì tâm tình cũng buông lỏng hơn một chút. Nếu chỉ là vấn đề tiền bạc thì Tập đoàn sẽ trả cho họ một khoản xứng đáng.

Dường như biết trước suy nghĩ của Dương Mỹ, Chu Minh liền hướng cô mỉm cười giải thích “ CHỦ TỊCH, họ không cần tiền đâu. Cô biết rồi đấy, Tập đoàn Lăng Thị hoàn toàn có thể xếp ngang hàng với chúng ta. Bên chúng ta đã mấy lần phải người đến đàm phán nhưng đều bị họ từ chối gặp mặt. Tôi, thực sự cũng là hết cách.”

Dương Mỹ suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định sẽ tự mình đi gặp họ. Có lẽ chuyện này cần có người có trọng lượng ra mặt sẽ dễ giải quyết hơn “Được rồi, Giám đốc Chu, tôi đã quyết định sẽ đến Tập đoàn Lăng thị để bàn bạc lại vấn đề này. Anh đi chuẩn bị một chút, lát sẽ đi cùng tôi sang đó.”

Chu Minh ngạc nhiên nhìn người trước mặt, muốn nói nhưng lại thôi. Có lẽ như cô nói, vẫn còn cách để giải quyết việc này. Nhân đây cũng coi như là thử thách cô một chút đi. Để xem vị CHỦ TỊCH này có thật là có tài anwng hay không?

Nghĩ vậy, Chu Minh liền mỉm cười hướng về phía Dương Mỹ mỉm cười tà lòi rồi đi ra ngoài.

“Thư kí Ngô, trưa nay hẹn cho tôi LĂNG tổng bên LĂNG thị đi ra ngoài ăn cơm. Nói là bàn về vấn đề mảnh đất ở Phú thị.” Dương Mỹ nhắc máy gọi điện cho thư kí Ngô, nói mục đích chính.

Tập đoàn Lăng thị.

“Tổng tài, người bên Tập đoàn Thiên Mỹ gọi điện nói muốn hẹn ngài dùng cơm trưa. Họ nói muốn bàn về chuyện mảnh đất ở Phú thị. Ngài có muốn dùng cơm cùng họ không ạ?” Một cô gái xinh đẹp, dáng người nóng bỏng mềm mại tựa người vào Lăng Thiên, cọ cọ bầu ngực sữa cao vút vào cánh tay anh. Cố ý nghiêng người xuống để lộ một mảng phần trắng trước ngực ra trước mặt Lăng Thiên.

Lăng Thiên lạnh lùng gạt ả ra khỏi người, đứng dậy đi về phía ghế sa lông.

Cô gái thấy Lăng Thiên gạt mình ra cũng có chút tức giận nhưng lại không dám phát tác, chỉ mỉm cười quyến rũ hướng Lăng Thiên đi đến.

Chỉ là không đợi ả đến gần, Lăng Thiên đã lạnh lùng thốt “Đừng đẩy đi, gọi điện lại cho bọn họ bảo tôi đồng ý. Nhân tiện, gọi Giám đốc Vân vào đây. Được rồi, cô ra ngoài đi.” Nói rồi còn cố ý phát tay lên ý muốn rất rõ ràng muốn đuổi cô ra ngoài.

Ả ta chỉ còn cách hậm hực bước ra khỏi phòng

“Lăng Thiên, cậu gọi tôi có chuyện gì? Cậu biết là tôi là người rất bận rộn, không có việc gì gấp cũng đừng có gọi tôi về đây.” Bước vào phòng, chưa nhìn thấy Lăng Thiên đâu nhưng Vân Phong đã khó chịu nhăn nhó với anh.

“Vân phong, cậu có thể tiếp tục đi tìm mấy cô nàng chân dài của cậu. Có điều sau này cũng đừng hối hận là tôi đã không báo trước với cậu. Cơ hội gặp thần tượng không có nhiều như vậy đâu.” Lăng Thiên không để ý nâng lên tách trà tiếp tục uống.

Nhắc đến cái tên kia khiến Vân Phong giật nảy mình, ánh mắt phát sáng hướng về phía Lăng Thiên khiến anh rung mình.

“Thiên yêu dấu, Thiên của lòng tôi, cậu không đùa tôi chứ? Tôi sẽ được gặp sư ti trong truyền thuyết sao? Thật là sư ti sao? Cậu không được đùa giỡn với trái tim mong manh dễ vỡ của tôi đâu đấy.” Vân Phong giang rộng cánh tay về phía Lăng Thiên ý đồ muốn xâm sỡ.

Cũng may là Lăng thiên lập thời tránh khỏi móng vuốt của hân nhưng vẫn nhịn không được rung mình nổi một tảng da gà.

“Câm ngay, Vân Phong. Thu lại móng vuốt bẩn thỉu của cậu nếu không đừng trách tôi vút lại cậu. Mau đi chuẩn bị đi, thay ngay cái bộ đồ lòe loẹt này ra, đừng để mất mặt tôi.” Lăng Thiên tức giận chỉ tay về phía Vân Phong gầm lên

Lúc này, Vân Phong mới để ý đến bộ đồ trên người. Lúc sáng đi bơi cùng mấy cô người mẫu, quên chưa thay quần đã chạy về đây. Trên người hân bây giờ vẫn là chiếc áo phông Super man và chiếc quần đùi hoa. Thảo nào trên đường có mấy cô gái cứ nhìn hân che miệng cười, hân còn tưởng là do

mình đẹp trai nên mới được nhiều người để ý. Ai ngờ, là chê hân thân kinh.

Vân Phong xấu hổ gãi đầu chạy ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Lăng Thiên, khước miệng nhếch lên thành một nụ cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

“Chủ tịch, cô đã có tư liệu về Tổng Tài Lăng Thị chưa? Tôi nghĩ cô nên xem cái này, có lẽ sẽ tốt hơn.” Chu Minh theo sau Dương Mỹ vội vàng đưa cho cô tập tài liệu. Tuy chưa hẳn đã là đầy đủ vì thời gian chuẩn bị gấp quá nhưng trên cơ bản thì chỉ cần là người có chút đầu óc kinh doanh là sẽ hiểu được.

Anh biết Dương Mỹ là một vị Chủ Tịch thông minh và có trách nhiệm nhưng vẫn không nhịn được lo lắng cho cô. “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng” Nếu muốn bàn điều kiện hợp tác với người ta trước hết phải hiểu đối tượng là người như thế nào? Ít ra có thể tránh bị lợi dụng, hơn nữa cũng dễ dàng nói chuyện hơn.

“Ừm, Giám Đốc Chu, anh thật chu đáo. Có điều, lúc này tôi đã xem qua tài liệu về vị Lăng Tổng tài đó rồi. Nói thật, tôi cũng có chút bội phục anh ta, không phải nói là rất bội phục. 15 tuổi dựng nghiệp, tuy là vốn đầu tư ban đầu là của một Tập Đoàn lớn bên Thụy Sĩ cung cấp nhưng theo tôi, đổi lại là một thiếu niên 15 tuổi khác sớm đã tiêu hết khoản tiền đó. Vốn lưu động ban đầu chỉ có 10 triệu đô, vậy mà sau 5 năm đã lên đến 300 trăm triệu đô, đứng thứ 2 trên sân giao dịch Mỹ. Quả là kì tích, còn anh ta cũng là một thiên tài.”

Dương Mỹ trầm giọng nói, ánh mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước nhưng sâu trong mắt lóe lên tia sáng kì dị.

Chu Minh mỉm cười thu lại tập tài liệu, theo cô bước về phía xe.

Có ý tứ, không hổ là con gái Dương Trí Chung. Có lẽ theo cô ta sau này đích xác là tiền đồ không thể hạn lượng.

Khách sạn Romeo, đại sảnh.

Dương Mỹ gọi giám đốc của khách sạn, yêu cầu lấy phòng đã đặt trước.

Một phụ nhân xinh đẹp, tuổi tác có lẽ đã ngoài 40 nhưng lại không tìm được vết nhăn nào trên mặt vội vàng tự mình dẫn Dương Mỹ vào gian phòng đã chuẩn bị trước.

Tuy khách sạn Romeo không phải của Tập Đoàn Thiên Mỹ nhưng lại có 30% cổ phần là của tập đoàn người ta.

Cô gái này chỉ cần có chút không hài lòng vẫn có thể dễ dàng đuổi một Giám Đốc nhỏ nhỏ như bà ta. Cho dù không cần đặt chỗ vẫn có thể tùy tiện đến bất cứ lúc nào, cho dù có phải đuổi bớt khách cũng phải chấp nhận. Ai bảo người ta có tiền, hơn nữa lại rất nhiều tiền.

Dương Mỹ được dẫn vào một gian phòng trang nhã. Nội thất đều được làm từ gỗ nhập khẩu bên Itali. Dù cho Tổng Thống có đến thì tối đa cũng chỉ được hưởng một gian như thế này mà thôi.

Liếc nhìn đồng hồ, còn 15 phút nữa mới tới giờ hẹn. Dương Mỹ có thói quen đến sớm hơn trong các cuộc hẹn. Cô muốn bản thân có được sự chuẩn bị từ trước trong mọi hoàn cảnh. Ít ra cũng phải quan sát địa điểm xung quanh để phòng có biến. Cũng không thể trách cô qua cẩn thận vì ít ra nó đã mấy lần cứu mạng cô. Sát thủ hạng nhất, ngoại trừ bản lĩnh ra thì cũng cần phải có một chút vận may.

15 phút sau, đúng giờ, cánh cửa phòng mở ra.

Bước vào phòng là một thiếu niên tầm 20 tuổi, khuôn mặt anh tuấn sáng lạn, nụ cười mỉm thân thiện luôn ở khóe miệng tạo cho người ta cảm giác thoải mái ngay từ lần đầu gặp mặt.

Có điều, khuôn mặt này lại rất quen thuộc với Dương Mỹ. Không, phải nói là quá quen thuộc, bởi vì nó luôn hiện lên trong mơ của cô trong thời gian này. Không biết vì sao, từ sau lần gặp đó, cô luôn nghĩ đến bản mặt đẹp trai ngồi ngồi kia, ngay cả trong mơ cũng gặp khiến cô tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Cơ hồ đêm nào cô cũng phải nguyên rửa chủ nhân của khuôn mặt đó. Dương Mỹ thậm chí còn định đi tìm bác sĩ tâm lý để giải quyết vấn đề này giùm cô chứ nếu không cô sẽ đi tìm bằng được tên đáng ghét kia để mà hủy đi cái gương mặt đẹp trai hại nước hại dân này.

Càng nghĩ, khuôn mặt xinh đẹp của cô càng tối sầm lại, nắm tay nắm chặt. Chu Minh ở bên cạnh phát hiện cô có điều bất thường liền lay nhẹ tay cô khiến Dương Mỹ bừng tỉnh. Cô giật mình, thì ra từ nãy tên kia vào cô đã nhìn chăm chăm vào mặt anh ta, ánh mắt chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống. Người ngoài nhìn vào chắc sẽ tưởng hai người là kẻ thù không đội trời chung. Mà tên kia thủy chung vẫn luôn mỉm cười nhìn biểu hiện của cô, tự nhiên như là đã biết trước cô sẽ có thái độ như vậy.

Dương Mỹ rất nhanh khôi phục lại thần sắc, mỉm cười đứng lên bắt tay “Chào Lăng Tổng Tài, tôi là Dương Mỹ, chủ tịch Tập đoàn Thiên mỹ. Nghe danh tiếng của anh đã lâu, hôm nay mới được gặp mặt, thật thất lễ. Nào, mời anh ngồi, chúng ta cùng bàn công việc được chứ?”

Lăng Thiên mỉm cười bóp nhẹ bàn tay nhỏ mềm mại trắng trẻo khiến Dương Mỹ nhũn mảy “Dương Chủ Tịch, cô không cần khách khí như vậy, chúng ta đều là người quen cả, có việc gì đều có thể bàn bạc được, có phải không?”

Dương Mỹ tức giận muốn rút lại bàn tay nhưng lại không thể được. Tay cô như bị một chiếc kim sắt khóa chặt lại, không thể nhúc nhích.

Hai người đối diện ánh mắt nhìn nhau, một tóe lửa, một như cười như không.

Hồi lâu, khi mọi người trong phòng nghi hoặc nhìn hai người, Lăng Thiên mới thả tay Dương Mỹ ra bước về phía bàn ăn.

“Nào, Dương Chủ Tịch, cô còn đứng đó làm gì, mau lại đây ngồi, chẳng phải cô còn nói có việc muốn bàn với tôi sao? Được rồi, giám đốc Vân cũng lại đây ngồi đi, cả anh nữa, cũng ngồi xuống đi.” Lăng Thiên rất có phong thái chủ nhà nhiệt tình mời mọi người ngồi xuống.

Dương Mỹ hậm hực ngồi xuống đối diện Lăng Thiên, ánh mắt đã khôi phục lại băng lãnh.

Có điều, lúc này cô lại phát hiện một ánh mắt nóng cháy khác cũng đang nhìn về phía cô. Dương Mỹ quay đầu lại phát hiện một thiếu niên khác, có lẽ là người đi theo tên kia nhưng vì cô chỉ mãi để ý đến hắn nên không phát hiện ra. Lúc này, hắn đang dùng một ánh mắt hết sức ám muội nhìn cô. Nói sao nhỉ, nó tựa như là hâm mộ, cuồng nhiệt. Đúng, chính là như vậy.

Khiến Dương Mỹ khó hiểu là cô đâu có quen biết người này, lẽ nào bệnh điên cũng lây nhiễm. Nhất định là như vậy, ở cùng tên kia nhiều nên bị lây nhiễm.

Dương Mỹ nghĩ vậy nên cũng nhìn lại anh ta với ánh mắt thương cảm.

Điều này khiến Vân Phong cơ hồ mừng như điên. Nếu không phải có Lăng Thiên ở đây e rằng hắn đã nhảy tới chỗ Dương Mỹ xin chữ kí rồi.

Đối diện với ánh mắt như vậy khiến Dương Mỹ cơ hồ không chịu nổi nổi một tảng da gà, nhanh chóng quay sang bắt chuyện với kẻ bên cạnh.

“Lăng Tổng tài, như anh đã biết, Tập Đoàn chúng tôi cần mảnh đất ở Phú Thị để hoàn thành dự án, mà nó lại đang thuộc quyền sở hữu của anh. Thế này nhé, anh cho chúng tôi một cái giá, chúng tôi sẽ mua lại, có được không?” Dương Mỹ hết sức cố gắng điều chỉnh giọng nói bình thường nhất nhưng vẫn mơ hồ nghe ra một cổ tà hỏa bên trong.

Lăng Thiên bình thần nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu trên bàn, rất có phong thái quý tộc. Hồi lâu, khi Dương Mỹ đã không còn kiên nhẫn muốn tiến lên đâm vào mặt anh ta thì Lăng Thiên mới lên tiếng “Dương Chủ Tịch, có lẽ có sự nhầm lẫn ở đây. Mảnh đất Phú Thị cũng nằm trong một dự án của Tập Đoàn chúng tôi, một dự án hết sức quan trọng, cô nói, nếu là cô, cô có đồng ý bán không? Hơn nữa, dù không cần dùng nó bây giờ nhưng vị trí nó lại hết sức đắt giá. Cô cũng là người thông minh, nên biết, bây giờ tuy nó chỉ là một mảnh đất hoang nhưng trong vòng 2 năm nữa nó sẽ là một trong những trọng điểm kinh tế của thành phố. Chỉ cần biết nghĩ một chút thì sẽ không làm một vụ làm ăn có lỗ như vậy. Dương Chủ Tịch, nếu là cô, cô có làm không?” Lăng Thiên bình tĩnh phân tích, ánh mắt thản nhiên như đang nói chuyện không liên quan đến mình.

Hồi lâu, Dương Mỹ mới mỉm cười tự tin nói “ Anh nói đúng, Lăng tổng tài. Có điều hình như ở đây chúng tôi có vẻ thiếu thành ý hợp tác. Nếu chúng tôi chấp nhận hợp tác với quý Tập Đoàn về một lĩnh vực mà lĩnh vực này quý tập đoàn mới lần đầu tham gia còn phía chúng tôi đã có hẳn một thương hiệu nổi tiếng thì tổng tài sẽ nghĩ sao? Ví dụ như ẩm thực, chúng tôi đã có 10 năm kinh nghiệm làm về cái này cũng như rất được người dân tin dùng. Anh nghĩ, đó đã đủ thành ý chưa?”

Khuôn mặt thản nhiên của Lăng Thiên đã có một chút biến đổi, trầm tư suy nghĩ một lúc Lăng thiên mỉm cười đứng dậy đi về phía Dương Mỹ “ Dù biết là cô đang lợi dụng tôi nhưng điều kiện cô đưa ra thực sự khiến tôi phải động tâm. Nào, đến đây, cùng ăn mừng cho việc hợp tác thành công của chúng ta.”

Dương Mỹ cũng nâng ly rượu đứng dậy “ Tổng tài, anh nói vậy là không đúng rồi, chúng ta đây là hợp tác đôi bên cùng có lợi, đâu có gì là... Lăng Thiên, anh làm cái quỷ gì vậy?” Đang khi Dương Mỹ mỉm cười chạm li vào li của Lăng Thiên thì không biết là vô tình hay cố ý, li rượu của anh lại đổ lên váy cô khiến Dương Mỹ thực sự nổi giận.

“Ồ, ồ. Xin lỗi cô, tôi không cố ý, thật thất lễ quá.” Lăng Thiên vờ mặt áy náy lấy khăn lau cho cô nhưng càng lau lại càng dấy ra nhiều hơn.

Dương Mỹ tức giận gạt tay hất ra, dậm chân đi về phía cửa phòng.

Một lúc sau, Lăng Thiên cũng lấy lý do đi rửa tay để đi ra ngoài

Mọi người trong phòng sớm đã trợn mắt há mồm nhìn hai vị lãnh đạo nổi tiếng lạnh lùng của họ. Biểu cảm của hai người hôm nay có lẽ còn nhiều hơn số lần họ biểu hiện ra trong suốt một năm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Hừ. Lăng Thiên, tên hỗn đản, đáng chết, anh tưởng mình ngon lắm à? Nếu không vì Tập Đoàn thì tôi đã băm anh như băm tương rồi.... Hừ, chết tiệt, rượu gì không biết, sao lau mãi chả sạch?”

Dương Mỹ tức giận hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà Lăng Thiên, dùng sức cọ đi vết nhơ trên váy nhưng càng cọ lại càng dấy ra nhiều hơn.

Đầy một bụng oán khí mà không biết trút ở đâu, Dương Mỹ dùng sức đá mạnh thùng rác dưới chân khiến nó lồm s lom sâu hẳn vào trong.

Cô gái đứng cạnh Dương Mỹ sắc mặt trắng không còn giọt máu nhìn cô gái trước mắt cơ hồ không tin nổi vào mắt mình. Cô muốn chạy nhưng chân lại không còn sức, muốn hét lại càng không có can đảm, chỉ còn biết giương mắt nhìn người con gái xinh đẹp kia.

Dương Mỹ biết mình vô tình hù dọa cô gái kia nhưng cũng chỉ hừ lạnh không để ý.

Hồi lâu, cô gái mới bình tĩnh một chút, dùng chút sức lực còn lại chạy ra ngoài.

Dương Mỹ thật sự phải nhìn đến sắp phát điên, thứ duy nhất cô muốn bây giờ là một bao thịt cho cô tha hồ hành hạ, tra tấn. Nếu là tên Lăng Thiên đó thì càng tốt hơn nữa, cô sẽ đánh cho ba mẹ hần cũng không nhận ra nổi.

Bỗng, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt ập đến khiến Dương Mỹ tỉnh táo lại. Dù cho năm đó đối mặt với gia tộc võ sĩ bên Nhật cũng không có cái cảm giác áp bức này. Dương Mỹ vừa có chút chờ mong lại có chút nóng vội trong tâm trí. Đã lâu rồi cô không có cảm giác nguy hiểm cận kề như vậy, có lẽ là sau khi rút lui cô đã không còn cái cảm giác này.

Dương Mỹ rút vội khẩu Desert Earth bên hông nhanh chóng xoay người lại. Súng lên cò, sẵn sàng bắn, người trước mặt lại là người cô không ngờ nhất. Tia ngạc nhiên lóe lên trong mắt nhưng rất nhanh đã biến mất. Dương Mỹ lạnh lùng nhìn người trước mắt đang chìa súng vào đầu cô. Sát khí tùy ý trỗi dậy khiến gương mặt đối diện cũng có vài phần kinh nghi nhưng lại mỉm cười giễu cợt.

Hai người cứ thế đối diện không nói một lời nhưng là cả hai đều biết cuộc chiến thật sự đã diễn ra kể từ khi bắt đầu. Cả hai đều đang cố gắng thử thách lòng kiên nhẫn của đối phương, nếu ai là người lên tiếng trước thì bản thân người đó đã đánh mất tiên cơ rơi xuống thế hạ phong.

Có điều, hai người đều đã quá coi thường đối phương, đó là sai lầm trí mạng của một sát thủ mà căn nguyên của nó bắt nguồn từ sự tự tin cường đại về bản thân và về khẩu súng trong tay họ.

Dương Mỹ không hề nghi ngờ nếu cô có phản ứng nào bất thường thì bản thân sẽ ăn ngay một viên kẹo đồng. Cô còn chưa cuồng vọng đến mức nghĩ bản thân có thể dùng đầu dọ súng. Nhưng là, cô không hề lo sợ người trước mặt cũng sẽ không dám có hành động nào bởi lẽ cô cũng sẽ không dọ dự tặng hân một phát.

Hồi lâu, người trước mặt bỗng xoay ngược khẩu súng lại nắm lấy nòng, mỉm cười thân thiện hướng cô nói “Chủ tịch Dương, cô sẽ không định dùng nó để giết tôi chứ? Thật đáng thương cho tâm lòng của tôi, khẩu súng này là cô để quên chỗ tôi, tôi chỉ định mang nó trả lại cho cô, ai ngờ đón tiếp tôi lại là màn đặc sắc này. Ừm Cũng đặc biệt như lần đầu chúng ta gặp mặt.”

Dương Mỹ vẫn không hề thu súng lại, cũng không có ý định cầm lại khẩu súng từ tay người kia, cô chỉ lạnh lùng nhìn, từ đầu đến cuối không hề bỏ sót bất kì biến hóa nào trên mặt hân nhưng lại không tìm ra bất kì điều gì.

“Lăng tổng, nếu tôi nhớ không nhầm thì đây là phòng vệ sinh nữ thì phải? Không phải anh uống nhiều quá nên ngay cả điều này cũng không phân biệt nổi, hoặc có thể là...anh có sở thích đặc biệt chứ?” Dương Mỹ thu lại khẩu súng trào phúng nói.

Lăng Thiên cơ thể hơi cứng ngắc một chút nhưng vẫn tiếp tục giữ gìn phong

thái quý tộc, mỉm cười nhẹ nhàng nói “Chủ tịch Dương, cô cứ nói đùa, nếu không phải thứ đồ vật này hơi đặc biệt một chút thì tôi cũng đâu cần chọn địa điểm đặc biệt này để đưa nó cho cô. À, cô sẽ không nghĩ tôi cố tình làm vậy để gặp riêng cô chứ? Chắc..chắc thật ra tôi cũng không ngại hiểu lầm này đâu, cô cũng không cần ngại nói với tôi là cô cũng nhớ tôi đấy chứ?”

Khuôn mặt vốn lạnh lùng của Dương Mỹ nhún tít lại một đồng khiến Lăng Thiên được dịp cười to, điều này lại càng khiến cô thêm tức giận.

Dương Mỹ mạnh mẽ giựt lại khẩu súng trên tay Lăng Thiên xoay người bước ra cửa, cô không muốn dây dưa với người này thêm một phút nào nữa. Nếu có giải thưởng “thiên hạ đệ nhất mặt dày” thì người này chắc chắn sẽ giành giải nhất.

Có điều ngay khi Dương Mỹ quay người lại, bàn tay cô bị một cánh tay cứng rắn giữ lại bất ngờ kéo mạnh cô về phía sau khiến theo quán tính cô ngã nhào vào lòng hân. Dương Mỹ tức giận đẩy mạnh người ra nhưng

cánh tay kia vẫn không hề có ý buông tha cô mà ngược lại càng kéo sát cô vào lòng, hai người dính chặt một chỗ cơ hồ không còn khe hở. Thậm chí Dương Mỹ còn cảm nhận được nhịp tim đang đập của Lăng Thiên cùng hơi thở đầy nam tính nóng hổi đầy nam tính trên đỉnh đầu khiến mặt cô thoáng chốc đỏ bừng lên, trái tim cũng đập nhanh hơn.

Lăng Thiên hưởng thụ nữ nhân mềm mại ở trong lòng, khoe môi bắt giác nhếch lên thật cao. Chính bản thân hân lúc này cũng không phát hiện trong mắt hân đã nhiều hơn một tầng ôn nhu.

Lăng Thiên cố ý cúi người xuống ghé miệng vào tai người trong lòng nói “Chủ tịch Dương, hình như cô quên một câu thì phải? Sẽ không giống lần trước để lại một câu đe dọa tôi rồi bỏ đi chứ?”

Hơi thở nóng hổi phả vào tai Dương Mỹ khiến khuôn mặt cô càng thêm ửng đỏ, thân người cũng mềm nhũn. Cô thừa nhận, cô từng giết rất nhiều người nhưng lại chưa bao giờ cùng đàn ông tiếp xúc thân mật như vậy. Cảm giác kì lạ này khiến cô nhin không được muốn trằm mê vào nó, cánh tay vững chắc kia tạo cho cô cảm giác an toàn chưa bao giờ thấy. Trước nay, Dương Mỹ luôn là người che chở mà chưa bao giờ hưởng thụ cảm giác được bảo vệ.

Lăng Thiên hài lòng nhìn khuôn mặt hồng nhuận của người trong lòng, ánh mắt cô hơi mê man càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ. Lăng Thiên thầm kêu một tiếng không ổn nhưng lí trí lại không thắng nổi dục vọng. Khẽ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia lên, cúi đầu xuống, dùng miệng ngậm chặt đôi môi anh đào nhỏ bé.

Chút lí trí còn sót lại của Dương Mỹ hoàn toàn bị đánh bay, thân người cô mềm nhũn ngã vào lòng Lăng Thiên.

Lăng Thiên càng thêm dùng sức ôm chặt lấy cô, nhẹ nhàng liếm một vòng ở môi dưới, khiêu khích tách mở hàm răng cắn chặt của Dương Mỹ. Lợi dụng khi cô mở răng ra anh nhanh chóng quấn lấy chiếc lưỡi của cô, ra sức hút lấy mật ngọt trong miệng cô tựa như muốn nuốt luôn cả cô vào miệng, bao nhiêu vẫn chưa đủ. Hai đầu lưỡi cùng quện lại một chỗ, thả sức chơi đùa.

Hai tay Dương Mỹ bắt tri bắt giác đưa lên cổ Lăng Thiên, cùng sức phối hợp với anh. Lăng Thiên như được cổ vũ càng thêm điên cuồng tấn công nhưng lại buồn cười vì cách hôn của cô. Có lẽ đây là lần đầu cô hôn, điều này khiến trong lòng anh mơ hồ có một tia vui mừng và thỏa mãn.

Thật lâu thật lâu sau khi cả hai người đều đã có điểm khó thở Lăng Thiên mới lưu luyến buông tha đôi môi giờ đã sưng đỏ của cô nhưng vẫn nhin không được liếm một vòng quanh nó.

Cả thân người Dương Mỹ mềm nhũn tựa vào lòng Lăng Thiên, hơi thở đứt quãng, khuôn mặt ửng đỏ không dám ngẩng đầu lên.

Cô không tin vào những gì mình vừa làm. Tựa đầu vào lồng ngực Lăng Thiên, Dương Mỹ cố lấy lại sự tỉnh táo cho mình.

Hồi lâu, Dương Mỹ vùng ra khỏi vòng tay Lăng Thiên, lạnh lùng nhìn người trước mặt “Lăng tổng tài, anh đã vừa lòng chưa, về vụ hôn đó, coi như là câu cảm ơn của tôi. Từ giờ giữa chúng ta chỉ còn lại quan hệ hợp tác, hi vọng anh không mang chuyện này đi nói lung tung. Tạm biệt”

Lăng Thiên ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt. Mới một phút trước cô còn ở trong lòng anh ôn nhu hưởng thụ mà bây giờ nói trở mặt là trở mặt. Điều này khiến trong lòng anh có một chỗ khó chịu không nói lên lời. Lăng Thiên nhíu mày thật sâu nhìn Dương Mỹ nhưng đáp lại anh là ánh mắt lạnh băng của cô.

Ngay khi bóng người Dương Mỹ khuất sau cánh cửa, hồi lâu Lăng Thiên vẫn đứng nguyên một chỗ, tay trái nhẹ nhàng đặt lên trái tim, cảm nhận nhịp đập bình thường trở lại mới xoay người bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

2 giờ sáng, biệt thự ngoại ô New York.

Ánh đèn mờ ảo chiếu vào gương mặt người đàn ông trung niên đang ngồi trên ghế. Gương mặt góc cạnh, trán cao, mũi thẳng, môi mỏng, đôi mắt thâm trầm. Dám chắc khi còn trẻ cũng là một người rất tuấn tú.

Ông mệt mỏi dựa đầu vào cánh tay, mắt nhắm nghiền tựa như đã ngủ. Gương mặt thể hiện rõ sự từng trải. Bóng ông cô đơn, tịch mịch, thê lương.

3 giờ sáng.

Tiếng động cơ xe khiến người đàn ông tỉnh dậy, ngồi thẳng lại người, ánh mắt nhìn về phía cửa.

Một cô gái xinh đẹp loạng choạng mở cánh cửa, bước đi cũng không vững.

Cô không hề để ý đến người đang ngồi trên ghế, một mực đi về phía hành lang.

“Đứng lại, Dương Thu Nhã, con có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Tại sao đến giờ này mới thêm về nhà?” Người đàn ông đang ngồi, cũng là

Dương Trí Chung trầm giọng quát.

Dương Thu Nhã giật mình quay người lại, ánh mắt mơ hồ nhìn “ Là ba à! Hôm nay là sinh nhật bạn con, bọn họ giữ lại lâu quá mãi mới thoát được. Hi hi, bạn bè mà ba, ba cổ hủ thế. Thôi, con lên đây.”

Dương Trí Chung nhíu mày ngửi mùi rượu nồng nặc trong phòng, không nhịn được nói “ Chờ đã, con gái con đưa gì mà uống nhiều rượu thế? Phải biết chừng mực chứ. Lại đây ngồi đi, ba có chuyện muốn nói với con”

Dương Thu Nhã bất đắc dĩ bước lại gần ngồi xuống bên cạnh. Hôm nay cô uống hơi nhiều, một phần cũng bởi vì bạn bè mời, còn lí do chính là cô cảm thấy vui mừng vì sắp trừ được cái gai trong mắt. “ Hừ hừ, Dương Mỹ, để xem lần này ai có thể giúp được cô. Ha ha ha, cuối cùng cô cũng chết, cô phải chết, cô chết tôi mới có được thứ tôi muốn, tất cả những gì cô đã lấy của tôi.”

Dương Trí Chung gọi người nấu canh giải rượu cho cô. Đợi cô uống xong mới bắt đầu nói “ Thu Nhã, ba hỏi con ,mấy hôm nay con đã làm gì, tiêu gì? Giám Đốc ngân hàng vừa gọi điện cho ba nói rằng hai ngày trước con đã chuyển năm triệu đô vào một tài khoản ẩn danh bên Thụy Sĩ. Con có gì cần giải thích với ba không?” Sắc mặt Dương Trí Chung hơi tái nhợt, nghiêm túc nói, ánh mắt nhìn thẳng lên con gái ông.

Thoáng chốc, con say trong người Dương Thu Nhã tỉnh hơn nửa khi nghe xong câu nói kia, sắc mặt hơi đổi nhưng rất nhanh che đi, cô cố ý cúi thấp mặt xuống không để ba cô thấy được tia sợ hãi bên trong mắt, đầu vận chuyển thật nhanh, hai bàn tay nắm chặt...

Dương Trí Chung có chút mất kiên nhẫn nhìn cô. Chợt, Dương Thu Nhã nhào vào lòng ông, thanh âm nũng nịu có vài phần giận dỗi vang lên “ Ba à, chỉ năm triệu đô thôi mà, chúng ta đâu có thiếu chút tiền ấy. Hôm trước đưa bạn học cùng lớp hỏi Đại học hỏi con vay chút tiền đó để trả nợ, con cũng niệm tình cũ mà cho họ vay. Một khoản tiền nhỏ mua được một ân tình lớn không phải lời thì là gì. Hi hi...”

Dương Trí Chung bất đắc dĩ nhìn cô con gái nhỏ đang nép sát vào lòng, dùng sức đẩy cô ra đối diện với mình, thờ dài một hơi nói “ Thu Nhã, ba không ngăn cản con quan hệ với bạn bè nhưng là con phải chú ý chừng mực, lòng người khó đoán, cẩn thận đừng bị lợi dụng!”

Ánh mắt ông nhìn thẳng vào con gái nghiêm túc nói.

Sắc mặt Dương Thu Nhã tối lại, vùng dậy khỏi ghế, lớn tiếng nói “ Ba, con lớn rồi, chuyện bạn bè của con con tự biết đúng sai, ba không cần nghi ngờ họ, cũng không cần phải can thiệp vào quan hệ của con.”

Dương Trí Chung nhìn xuống muốn phát tác, lời muốn nói đến cửa miệng lại nuốt vào, nặng nề nói “ Thu Nhã, con cũng biết mình lớn rồi sao? Con năm nay đã 23 tuổi rồi mà ngày ngày vẫn còn lêu lổng cùng bạn bè không chịu đến công ty. Con nhìn lại mình xem, ăn mặc, đầu tóc có chỗ nào giống đại tiểu thư hay không? Nhìn xem cả em con tiểu Mỹ nữa, nó nhỏ hơn con mà đã có thể chủ trì mọi việc trong Tập Đoàn rồi...”

Nắm tay nắm chặt cơ hồ nhìn ra tia máu, ánh mắt Dương Thụ Nhã bùng bùng lửa giận nhìn người trước mặt mà cô gọi là ba. Trong mắt có cả đau khổ lẫn uất ức.

“Đù rồi, đừng nói nữa, tại sao ba lúc nào cũng đem so sánh con với cô ta. Tại sao lúc nào cũng là cô ta tốt hơn con, từ nhỏ đến lớn đều vậy. Con không ngoan ba cũng nói, con học không tốt ba cũng nói, tại sao ba không thể hài lòng về con. Ba có biết con đã cố hết sức để được ba chú ý, để được ba khen thưởng nhưng đổi lại con được gì? Ha ha ha... Con không cam tâm, rất không cam tâm, con hận cô ta, hận cô ta muốn chết, con muốn cô ta vĩnh viễn biến mất, vĩnh viễn như mẹ cô ta vậy...” Dương Thụ Nhã điên cuồng gào thét, nước mắt lăn dài trên gò má xinh đẹp.

Một bàn tay cứng rắn tát thật mạnh vào mặt cô khiến Dương Thụ Nhã sững người nhưng nhìn đến người rat ay cô lại càng thêm điên cuồng cười, bàn tay ôm lấy gò má nóng hổi đau khổ nhìn người “ba” của cô.

Dương Trí Chung không tin nhìn xuống bàn tay của mình rồi lại nhìn dấu tay in lại trên gò má kia, trong mắt có một tia hối hận cùng thương tiếc nhưng vẫn lạnh lùng thốt “Dương Thụ Nhã, con cần thận lời nói của mình, Dương Mỹ là em con, sự thật này không thể thay đổi, chấp nhận hay không thì tùy con. Từ ngày mai hãy đến tập Đoàn tiếp nhận chức vụ Giám Đốc Marketing, đi theo em con học hỏi quản lí Tập Đoàn.”

Dương Thụ Nhã tức giận nói, mặt mũi lấm lem nước mắt “Không, con không đi, cô ta chỉ là đồ con hoang, cô ta không xứng. Ba chỉ biết thiên vị cô ta, yêu thương cô ta, trong lòng ba có mẹ con con hay không? Con không phục, không phục...” Câu cuối cùng Dương Thụ Nhã dùng hết sức hết thật to biểu lộ hết thái sự uất ức mấy năm qua trong lòng cô.

Dương Thụ Nhã chạy thật nhanh về phòng mình, đóng cửa thật mạnh, cô dựa người vào cửa khóc thật lớn.

Cô đứng là đang rất đau khổ cũng càng rất thống hận Dương Mỹ. Tại sao, tại sao cái gì cô ta cũng cướp của cô, gia đình, tình yêu của ba, ngay cả mẹ cô cũng coi cô ta như con ruột. Cô không cam tâm, không phục nhưng chỉ biết nín lặng cố gắng mong có một ngày chính mình có thể thoát khỏi cái bóng Dương Mỹ. Dương Mỹ đã trở thành bóng ma đè nặng trong lòng cô.

Dương Thụ Nhã nhìn bản thân mình trong gương, gương mặt xinh đẹp đã lấm lem nước mắt nhưng vẫn là mỹ nhân đẹp rực rỡ. Duy chỉ có vết sẹo trên trán kia làm người ta thấy hối tiếc cho một gương mặt hoàn hảo.

Đó là dấu vết của trận hỏa hoạn năm đó, cô dù thoát chết nhưng dấu ấn đó đã đi theo cô suốt đời, nhắc nhở cô nhớ rõ mối hận thù với kẻ đã cướp hết thầy của cô.

Dương Thụ Nhã hồi tưởng lại đêm đó. Một đêm đen mịt, cô được một sơ trong cô nhi viện ôm thật chặt trong lòng cố chạy thoát ra ngoài. Đến cuối cùng vì bảo vệ cho cô mà ngay cả tính mạng cũng mất.

Năm đó, Dương Thụ Nhã 4 tuổi, một đứa bé như cô bơ vơ lạc lõng một mình giữa đường lớn. Cả người cô đau đớn, bụng đói cồn cào, cô rất sợ, cô khóc thật lớn nhưng không ai giúp cô. Cô nép mình vào góc tường, gió lạnh làm cô thêm đau hơn, cô thêm cái giường ấm ở cô nhi viện, thêm bữa cơm ở đó.

Cuối cùng, vì quá đói bụng mà cô phải bới thùng rác gần đó lên ăn, cô đã phải tranh giành với một con chó để có được một mẩu bánh mì vứt đi.

Cô nhai ngấu nhai nghiền như sợ có ai cướp mất.

Một đứa trẻ 4 tuổi, khi đó cô mới có 4 tuổi, cái tuổi mà người ta vẫn còn đang trong vòng tay ba mẹ che chở mà cô đã phải đấu tranh để giành được miếng ăn. Hằng đêm phải chịu gió buốt lạnh giá, khi đó ai có thể giúp cô.

Năm tháng đó thành nỗi ám ảnh cả đời của Dương Thụ Nhã.

Về sau cô mới biết được, không phải cô không có cha mẹ phải vào cô nhi viện mà chẳng qua họ không cần cô.

Mẹ cô năm đó đang hôn mê nên không thể nuôi dưỡng cô. Còn người cô gọi là ba bấy giờ lúc đó đang bận rộn với kế hoạch trả thù của mình đâu còn để ý đến đứa con này. Ông ta đưa cô vào cô nhi viện, bỏ mặc cô từ đó. Trận hỏa hoạn năm đó đã thiêu rụi hết thầy, thiêu luôn cả người đối xử tốt nhất với cô... còn cả mái nhà duy nhất cô có.

1 năm sau khi cô lưu lạc ngoài đường, một người đến tự nhận là ba cô đến đón cô về, nói họ có một gia đình thật hạnh phúc chỉ còn thiếu mỗi cô.

Cô thực sự lo lắng và mừng rỡ theo người đó về. Sau này khi xét nghiệm ADN họ mới thôi lo lắng và quan tâm cô hết mực.

Cô đã thực sự yêu mến cảm giác có gia đình này. Nếu như chưa từng hưởng thụ qua thì sẽ không luyện tiệp nhưng cô đã có nó thì sẽ dùng sức để bảo vệ.

Ngày ấy nhìn ba cô chăm sóc em gái gọi là Dương Mỹ của cô, cô đã thực lo sợ cô ta sẽ cướp hết thầy những thứ này của mình.

Ngày ấy cô nhìn thấy những người lạ mặt đến bắt Dương Mỹ cô đã không hề lên tiếng để mặc họ làm. Cô thừa nhận cô ích kỉ, cô ham muốn cảm giác ấm áp này nên không muốn ai cướp đi nó, dù cho có là em gái của cô.

Dương Thụ Nhã hồi tưởng lại hết thầy, càng nghĩ ánh mắt cô lại càng cháy lên ngọn lửa thù hận mãnh liệt.

Lúc này, ở dưới nhà, Dương Trí Chung mệt mỏi ôm lấy đầu mình ngửa người ra ghế. Ông thừa nhận mình là một người cha thất bại. Chẳng kể tất cả

những gì ta đã làm đều là sai sao? Dương Trí Chung không ngừng tự hỏi mình trong lòng.

Ông không hề biết cách đó một cánh cửa, một người khác cũng đã nghe hết thấy. Gương mặt xinh đẹp cũng một tầng nước mắt, nắm tay bặm chặt miệng không để phát một âm thanh ghen ngào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Tập đoàn Thiên Mỹ, phòng Chủ tịch.

Tiếng chuông điện thoại di động vang lên đánh gãy dòng suy nghĩ của Dương Mỹ. Cô nhú mảy nhìn vào màn hình điện thoại hiện lên dãy số vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm. Đã bao lâu rồi người đó chưa gọi cho cô, ừm, hình như là đã 2 năm rồi.

“Thần?” Dương Mỹ lạnh nhạt nói.

Đầu dây bên kia một hồi trầm mặc, lúc sau mới có giọng nam trầm đáp lại

“Ừm, là tôi. Cô khỏe chứ, Mỹ?”

Biết được người gọi đến, đôi lông mày khẽ nhíu của Dương Mỹ cũng giãn ra, nở nụ cười nhàn nhạt khó thấy, giọng nói cũng mang theo tia vui vẻ.

“Tôi khỏe, mọi người vẫn ổn chứ?”

“Mọi người vẫn vậy, có điều, họ rất nhớ cô.”

Đầu dây bên kia, người đàn ông đang nói chuyện gương mặt góc cạnh, mũi cao, môi mỏng, mảy kiếm, mùi phấn anh khí lúc này bàn tay cầm máy hơi run, môi mỏng nhấp máy nặn ra mấy chữ.

Không ai biết trong lòng anh đang run rẩy như thế nào? Đã 2 năm rồi mới nghe được giọng nói đó, giọng nói của người con gái anh yêu. “Mỹ, không chỉ họ nhớ cô, tôi cũng rất nhớ, nhớ đến phát điên đi được. Cô, có từng một chút nào đấy nhớ đến tôi không?” Những lời này anh cũng chỉ dám lặp lại trăm ngàn lần trong lòng chưa bao giờ nói ra.

“Tôi cũng rất nhớ họ, có thời gian tôi sẽ về thăm mọi người.”

Lại một hồi trầm mặc nữa, không ai nói thêm gì.

Cuối cùng, Dương Mỹ lại là người lên tiếng trước “Thần, cậu và Tinh thế nào rồi?”

Người đàn ông bàn tay càng run rẩy, ánh mắt mang theo tia đau khổ nói “Chúng tôi vẫn vậy, tôi coi cô ấy như em gái của mình, cô biết mà.”

Dương Mỹ nhíu mày trầm giọng nói “Vũ Thần, cậu hiểu Tinh không coi cậu là anh trai của cô ấy. Sao cậu không cho cô ấy một cơ hội? 7 năm rồi, đừng tự hành hạ bản thân và cô ấy nữa.”

“Dương Mỹ, cô thật tàn nhẫn, cô cũng biết tôi chưa bao giờ coi cô chỉ là bạn. Tôi đã đợi cô 10 năm rồi, cô không yêu tôi cũng được sao ngay cả quyền lợi được yêu cô mà cô cũng nhẫn tâm cướp nó đi. Cô nghĩ đến cảm nhận của Tinh sao không thử nghĩ đến cảm nhận của tôi? Tôi chỉ muốn im lặng đứng sau bảo vệ và yêu cô tại sao lại không thể? Mỹ, tôi yêu em.” Vũ Thần đau khổ hét vào điện thoại, ngón tay nắm chặt đến trắng bệch, đôi mắt đỏ hoe mờ hồ thấy một tia máu.

“Thật xin lỗi, Thần, tôi không yêu cậu, không thể đáp trả tình cảm của cậu. Cậu đợi tôi 10 năm, tôi không muốn cậu tiếp tục lún sâu hơn nữa. Thần, nghe tôi, từ bỏ đi thôi, tôi và cậu sẽ không có kết quả gì đâu. Trên đời này người con gái tốt hơn tôi nhiều vô số kể, Tinh cũng là một cô gái tốt, hãy trân trọng cô ấy. Hãy tìm cho mình hạnh phúc, tôi không phải người con gái kiếp này của cậu.”

Dương Mỹ cũng thực buồn lòng. Không phải cô không biết tình cảm của Thần dành cho cô, có điều cô không thể đáp trả lại nó. Cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Thần. Rồi khỏi tổ chức một phần cũng là vì lý do này.

“Ha ha ha... Cô vẫn không hề thay đổi, vẫn thực lạnh lùng và tàn nhẫn. Cô chẳng lẽ không thể cho tôi nghe một lời nói dối được hay sao? Yêu cô là tôi cam tâm tình nguyện, không nên cảm thấy áy náy với tôi. Dù cho không có được tình cảm của cô, tôi cũng thực mãn nguyện rồi. Đừng ngay cả quyền lợi nhỏ bé này cũng nhẫn tâm tước đoạt của tôi, được chứ?”

Thật lâu sau, Dương Mỹ mới khàn giọng đáp lại “Thật xin lỗi cậu, ngoài xin lỗi ra tôi cũng không biết nên nói gì.”

“Không cần xin lỗi tôi, cô không có lỗi gì cả.” Vũ Thần đau khổ nhắm mắt lại một hồi bình tĩnh mới lại nói “Thôi, không nói đến vấn đề này nữa, có chuyện này tôi cần nói với cô. Có người đã thuê chúng tôi ám sát cô. Không biết nên nói hấn ngục hay là bị bệnh nữa. Dù sao, cũng may là cô ta thuê chúng tôi, cô định làm thế nào?”

Dương Mỹ nghe đến đây ánh mắt cũng phát lạnh, mớ hồ tở ra sát khí, giọng nói cũng lạnh đi mấy phần “Vậy sao? Còn làm thế nào nữa, hay là cậu cho người đến ám sát tôi đi.”

“Mỹ, cô còn tâm trạng để đùa được sao? Cô không muốn biết người đã thuê chúng tôi là ai sao?” Vũ Thần nhú mày cười khổ nói. Cô ấy vẫn không thay đổi, dường như chẳng có việc gì có thể khiến cô bận tâm. Cái vẻ mặt bất cần của cô nhiều lúc khiến người khác thực tức giận nhưng cũng làm người ta có cảm giác an toàn, ỷ lại.

“Ha ha ha... bạn tốt, cậu nghĩ tôi mới đi hơn 2 năm mà đã quên luật của hội rồi sao? Điều thứ 2, không được tiết lộ thông tin khách hàng. Trái, đuổi.” Dương Mỹ ha ha cười to trên trời. Chỉ có ở bên những người bạn chí cốt này cô mới có thể thoải mái cười nói như vậy.

Vũ Thần cười khổ nói “Cô đương nhiên là một ngoại lệ rồi. Anh em trong hội nghe đến tên cô đã sợ vỡ mật rồi, có cho thêm 10 lá gan cũng chẳng ai dám đi ám sát Satan đâu.”

Dương Mỹ nhú mày trầm giọng nói “Vũ Thần, Satan đã chết, bây giờ chỉ còn Dương Mỹ. Lần sau đừng nhắc cái tên đấy trước mặt tôi nữa.”

Vũ Thần giật mình nhớ lại, năm đó khi cô bỏ tổ chức đã tuyên bố với Thế Giới Satan đã chết. Nhớ hồi đó, giới sát thủ đã có luồng sóng dư âm mạnh mẽ nào khi nghe được tin này. Có người tiếc hận, có người đau khổ nhưng vẫn phần nhiều là thỏa mãn, nhẹ nhõm.

“Xin lỗi, tôi sẽ không nhắc lại chuyện này nữa. Vì là thành viên cũ nên tôi sẽ thông qua cuộc họp hủy bỏ giao dịch lần này. Còn người đó, giành cho cô.”

“Ừm. Thế cũng được. Thôi, tôi phải họp rồi, có thời gian thì sang thăm tôi. Thế nhé! Tạm biệt!”

Dương Mỹ nhú mày nhìn vào đồng hồ nói.

“Ừm. tạm biệt, nhớ giữ gìn sức khỏe.” Vũ Thần có chút mắt mắt nhìn vào điện thoại hiện lên dòng chữ “cuộc gọi chấm dứt.”

“Mỹ, em luôn là người tắt điện thoại trước. Cả đời này, tôi sẽ luôn luôn đợi em. Chỉ cần quay đầu lại, em sẽ nhìn thấy tôi. Như vậy là đủ rồi.”

Sau cánh cửa, người con gái nhỏ bé vẫn núp ở đấy nghe từ đầu đến cuối. Dù đã biết trước nhưng tận tai nghe thấy, tận mắt chứng kiến khiến tim cô cũng thật đau đớn, quặn thắt từng hồi tưởng như không thở nổi. Cô nắm tay bịt chặt miệng mình lại không phát ra tiếng nấc nghẹn ngào “Thần, cả đời này anh đợi chị ấy được thì em cũng đợi anh cả đời này. Tuyệt không hối hận.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Cộc...Cộc...

“Vào đi.” Là giọng nói của Dương Mỹ. Cô không hề ngẩng đầu lên vẫn chăm chú xem tài liệu trong tay. Công việc của Tập Đoàn chất thành đống chờ cô xử lý, ngay cả thời gian để uống tách trà cũng không có. Lúc trưa vừa họp xong là cô lại bù đầu vào công việc. Chỉ tại Du Du hứa giúp cô mà bây giờ biệt mất dạng. Càng nghĩ càng khiến máu Dương Mỹ dồn lên đầu. Cô đang nghĩ xử lý người bạn tốt của mình thế nào thật tốt.

“Chủ tịch, dưới đại sảnh có người tìm ngài. Là từ Việt Nam sang, là cảnh sát thì phải. Ngài có muốn gặp không ạ?” Thư kí Ngô mang một tách trà mới vào đặt trên bàn rồi báo cáo.

Dương Mỹ suy nghĩ một lúc, cô đang cố nghĩ có quen người nào như vậy không nhưng đáng tiếc nửa ngày lại không hề có người nào như vậy trong trí nhớ của cô. Trí nhớ của Dương Mỹ rất tốt. Chỉ cần cô dụng tâm muốn nhớ thì cho dù là có không gặp mặt 10 năm cô cũng có thể nhớ được mặt người đó.

Nghĩ nhiều làm gì, gặp mặt chẳng phải liền biết hay sao. Nghĩ vậy, Dương Mỹ ngẩng đầu hướng thư kí nói “Dẫn người đó lên gặp tôi, còn nữa, mang hết đồng tài liệu này cho Giám Đốc Chu dặn anh ta đẩy nhanh tiến độ lên.”

“Dạ, Chủ tịch.” Thư kí nhẹ nhàng cầm bê lên chồng tài liệu bước ra khỏi phòng.

Lãng vũ đã ngồi đợi được 30 phút rồi mà cái người kia vẫn không hề có nửa điểm chú ý. Kể từ lúc anh vào phòng cô ta chỉ ngẩng đầu lên nói với anh một câu “ngồi xuống” rồi lại cúi đầu vào công việc.

Lăng Vũ không hề nóng vội, muốn thử thách lòng nhẫn nại của anh thì cô gái này chọn nhằm người rồi. Nhắc lên li trà, Lăng Vũ thản nhiên nhấp một ngụm tiếp tục chờ đợi. Anh mất lại tiếp tục đảo một vòng về phía cô gái. “Ừm, khuôn mặt vẫn vậy, có thêm nét thành thực trông càng quyến rũ. Có điều, thân hình lại gầy đi thì phải. Vốn cô cũng đã gầy lắm rồi, nếu còn gầy nữa chắc thành bộ xương khô mất.” Lăng Thiên vẫn hướng ánh mắt nóng rực về phía Dương Mỹ khiến cô thật không tài nào tập trung vào công việc được.

Buông xuống cây bút, Dương Mỹ ngược mắt nhìn người ngồi trên ghế. Khuôn mặt có điểm quen thuộc nhưng nhất thời cô không nhớ ra đã gặp ở đâu.

“Anh tên là gì? Tìm tôi có chuyện gì không?” Dương Mỹ nhàn nhạt hỏi.

Lăng Vũ buông tách trà trong tay xuống đi về phía bàn làm việc của cô, kéo ghế ngồi xuống đối diện nói “Chào cô, chủ tịch Dương, tôi xin tự giới thiệu, tôi là Lăng Vũ, đội trưởng hình cảnh Quốc tế. Chúng ta đã gặp mặt nhau một lần rồi nhưng chắc cô không nhớ, có điều tôi lại nhớ rất rõ cô.” Vừa nói Lăng Vũ vừa giơ thẻ chứng nhận cho Dương Mỹ xem.

Dương Mỹ ánh mắt có thêm một tia nghi ngờ nhìn vật trong tay người đàn ông. Cô đã nhớ ra anh ta là ai. Chính là cái kẻ cô đã cho điều tra hôm ở quán bar Queen. Lần đó cô đi vội quá quên chưa xem thông tin của anh ta, hóa ra là hình cảnh.

Nói đến đây khiến Dương Mỹ lại nhớ đến người con gái xinh đẹp nọ. Cái người đã theo đuôi cô suốt 3 năm chỉ để bắt bằng được Satan. Hồi đó nghe được tin này khiến cô bị mọi người cười suốt mấy ngày. Nhưng kể ra cô ta cũng thật có năng lực, đã mấy lần suýt chút nữa đã bắt được cô rồi. Có điều, Satan là ai chứ, đâu dễ dàng bị bắt như vậy? Đáng tiếc là cô ta đã chết trong vụ tai nạn kia nếu không trêu đùa cô ta cũng thật rất có ý tứ nha!

“Lăng cảnh trưởng, không biết hôm nay anh có chuyện gì tìm tôi?” Dương Mỹ theo phép lịch sự vươn tay về phía anh ta. Hai người cùng mỉm cười hướng đối phương nhìn qua có vẻ thật thân thiện.

Dương Mỹ nhú mày nhìn bàn tay đang nắm chặt tay mình bất giác lại nghĩ đến người đàn ông đáng ghét kia. Càng nghĩ càng khiến cô tức giận, nắm tay lại càng nắm chặt hơn. Khóe miệng Lăng Vũ héch lên thật cao nụ cười khó hiểu bất ngờ thả tay cô ra rồi ngồi xuống.

Dương Mỹ cũng giật mình ngồi xuống theo. Việc thất lễ vừa rồi khiến cô có chút xấu hổ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh.

“Chủ tịch Dương, cô có quán bar Queen ở Việt Nam?” Lăng Vũ lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy.” Dương Mỹ hơi khó hiểu nhưng vẫn đáp.

“Lần đó, có một nhóm người đến quán của cô gây sự với tôi. Hôm đó, cô cho người đánh gãy hết tay chân bọn họ nhưng tôi không ngăn cản bởi vì họ cũng đã làm nhiều việc phạm pháp mà chúng tôi lại chưa có bằng chứng, lần đó coi như đó là trừng phạt với họ.” Dừng một chút, Lăng Vũ cố tình coi sắc mặt của Dương Mỹ nhưng cô vẫn điềm tĩnh nhìn anh khiến Lăng Vũ lại phải nói tiếp “Sau đó, chúng tôi lại phát hiện xác của họ ở bờ sông, tay chân bị gãy, toàn thân bị lột da, chết thật thảm!”

Dương Mỹ vươn tay lấy tách trà trên bàn nhấp một ngụm nói “Anh nói những điều này với tôi làm gì? Không lẽ là nghi ngờ tôi cho người giết họ!”

“Tôi không có ý đó, chỉ là cô không cảm thấy việc này rất đáng ngờ sao? Hôm trước họ gây chuyện ở chỗ cô, hôm sau chúng tôi lại phát hiện xác chết của họ. Còn nữa, cũng có một vụ án khác giống như vậy. Trùng hợp là nạn nhân cũng đã từng gây sự ở chỗ cô sau đó cũng bị lột xác chết. Cô có nghĩ đây chỉ là trùng hợp thôi sao?” Lăng Vũ nhú mày trước phản ứng của cô, giọng nói cũng đề cao hơn.

“Lăng cảnh, anh nói thế là sai rồi. Tôi nhớ, người hôm đó gây sự với bọn họ là anh thì phải, sao không thử suy luận theo một chiều hướng khác. Nếu tôi là cảnh sát thì tôi cũng sẽ nghi ngờ anh vì trả thù riêng mà xuống tay với bọn họ. Thế này có được không? Mọi việc đều phải có bằng chứng. Tôi thừa nhận mình có sai người đánh gãy tay chân bọn họ nhưng đó là do họ gây sự trong quán của tôi, chuyện sau đó tôi hoàn toàn không biết. Còn nữa, trên đời này không thiếu gì những chuyện trùng hợp cả. Vẫn là câu nói đó, mọi chuyện đều phải có bằng chứng. Nếu anh còn muốn nói về vấn đề này nữa thì tôi nghĩ anh nên nói chuyện với luật sư của tôi trước.” Dương Mỹ nhàn nhạt nói, lạnh lùng nhìn Lăng Vũ.

Lăng Vũ có chút tức giận trước lời nói của cô nhưng lại không thể phản bác.

“Còn một vấn đề nữa, mấy hôm trước có người nhìn thấy cô lên xe với một người đàn ông. Hôm sau anh ta cũng bị giết khi ngủ với gái, JJ bị cắt mà cô gái bên cạnh không hề biết gì. Chúng tôi điều tra thấy cô ta không thể là hung thủ. Cô nghĩ cũng là trùng hợp.” Lăng Vũ âm lượng bất giác cao hơn, ánh mắt cũng thật lạnh lùng nhìn người con gái thờ ơ trước mắt.

“Hôm đó anh ta ám toán tôi định mang tôi vào nhà nghỉ nhưng may mà được bạn của tôi cứu. Nếu anh ta còn sống tôi cũng có thể kiện anh ta tội cưỡng gian chưa thành, với quan hệ của tôi ít nhất cũng có thể làm anh ta ngồi bóc lịch ít nhất 30 năm. Cũng may là anh ta đã chết. Về vấn đề của cô gái kia, anh nói cô ta không thể giết người không có nghĩa không phải cô ta giết người. Anh nên suy nghĩ kĩ trước khi vu tội cho người khác. Tôi cũng có thể kiện anh đấy. Nếu không còn chuyện gì nữa mời anh ra về. Cửa ở đằng kia, không tiễn!” Dương Mỹ thực tức giận khi cứ phải ngồi đây giải thích này nọ với anh ta. Cô thực muốn một phát đá anh ta xuống dưới, cô đã phải thực kiểm chế rồi.

Anh ta nói 2 chuyện đầu tiên thì cô biết nhưng cái chuyện cuối cùng kia thì cô lại không hiểu gì hết. Cô cũng đã từng muốn giết người ám toán cô hôm đó nhưng lại không tìm được anh ta, hóa ra là đã chết. Dương Mỹ trong lòng có thật nhiều nghi vấn nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng hạ lệnh trục khách.

Lăng Vũ tức giận tái mặt không nói hai lời đẩy cửa ra ngoài.

Từ khi càng ngày càng điều tra được nhiều về cô khiến anh càng thêm quyết tâm lật tẩy toàn bộ quá khứ tội ác của cô.

Trên hết, cô còn là người tình nghi đến vụ tai nạn kia. Chỉ cần một chút manh mối anh cũng không thể bỏ qua, quyết phải bắt bằng được kẻ đó trả thù cho Annie. Ánh mắt Lăng Vũ lóe lên tia sáng lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

“Phương Du, cậu đang ở đâu vậy? Về đây ngay nếu không cậu chết chắc với mình!” Dương Mỹ hét vào điện thoại với âm lượng lớn nhất.

Đầu dây bên kia Phương Du một tay cầm điện thoại cách thật xa tai, tay còn lại xoa xoa lỗ tai bị tra tấn, nói với giọng thiếu kiên nhẫn “Ài da, Mỹ Mỹ à, mình có điếc đâu mà cậu phải hét to như vậy chứ! Mình vì lo nghĩ cho cậu nên mới phải ra ngoài dạo một vòng tìm hiểu thị trường. Ừm, cũng sắp xong rồi, đi nốt 2 nơi nữa là có thể về rồi.”

“Cậu đùa mình đấy à! Với bản lĩnh của cậu còn không bị người ta lừa bán đi là may lắm rồi còn bày đặt tìm hiểu cái gì. Về ngay, à không, cậu đang ở đâu để mình đến đón.” Dương Mỹ lo lắng nói. Cô thực sự bị người bạn của mình dọa cho không nhỏ.

Cô thừa nhận, Du Du quả thật là thiên tài kinh doanh nhưng ông trời lại luôn rất công bằng, với cái đầu óc cỡ kia thì thực sự khiến người khác lúc nào cũng lo lắng.

Từ năm 5 tuổi, Du Du đã theo ba nuôi học tập phương pháp kinh doanh, đến năm 13 tuổi đã có thể đứng đằng sau thao khống toàn bộ mạng lưới kinh tế của Châu Âu. Quả thật là thành tích đáng nể!

Có điều, lại mấy ai biết được thiên tài trong mắt họ kinh nghiệm xã hội ít đến đáng thương cỡ nào! Thế mới nói, nếu cô ấy ra ngoài đường thật chả khác nào một đứa trẻ to xác cả, không bị ai lừa đem bán đã phải cảm tạ trời Phật lắm rồi. Cũng không hiểu sao lần này ba nuôi lại yên tâm để cô ấy một mình sang đây à!

“Không thể, khó khăn lắm mới được ra ngoài chơi một lần. Ai nha, Mỹ Mỹ cho mình đi nốt hôm nay thôi mà, mình hứa mai sẽ trở về Tập Đoàn. Thế nhé, tạm biệt Mỹ, mai gặp lại!” Phương Du nói rồi nhanh chóng cúp điện thoại không để Dương Mỹ có cơ hội phản bác.

Đầu bên kia Dương Mỹ lo lắng đến đứng ngồi không yên, mau chóng sai người đi tìm.

Phương Du lúc này đang thích chí lái xe, vừa đi vừa ngắm các tòa nhà hai bên. Cô tuy đã lớn từng này nhưng thực sự số lần được ra ngoài lại chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Phần lớn thời gian của cô đều tập trung vào học tập nên tính tình của cô thực ra cũng chả khác hồi bé là mấy. Ba nuôi lại chỉ có mỗi mình cô là nữ học trò cho nên “vật hiếm mới là vật quý.” Mọi người ai cũng xem cô như con nít đối đãi, chăm cô chỉ thiếu điều cho vào túi mang đi mỗi ngày. Nâng trên tay sợ vỡ, ngâm vào miệng sợ tan, bước đi sợ té, uống nước sợ sặc, ăn cơm lại sợ nghẹn... Haizz, cô mới thật không muốn được “nâng niu” quá như vậy!

Phương Du càng nghĩ lại càng thờ dài nhiều hơn. Bất ngờ chiếc xe cùng chiều với cô bất ngờ rẽ khiến Phương Du giật mình *** phanh nhưng vẫn phải chịu đâm một chút vào thân xe phía trước. Cô vừa đau lòng lại vừa tức giận bước xuống xe tìm thủ phạm.

“Này anh kia, mắt anh để dưới hai lông mày à mà không biết tôi đang đi đằng sau anh. Có biết lái xe không hả, đang đi mà quẹo như vậy sẽ dễ gây tai nạn lắm không?” Phương Du mắt phun lửa nhìn người đàn ông đang chuẩn bị xuống xe. Bàn tay cô vẫn bần xoa xoa sờ soạng vết nứt ở đầu xe. Đây là chiếc xe cô thích nhất, cô đã phải năn nỉ ba nuôi để mang nó sang đây nhưng giờ đây cô lại hối hận vô cùng, biết thế đã để lại chỗ ba rồi.

Đối phương chưa kịp xuống xe đã bị ăn **** một tràng hiển nhiên cũng rất tức giận. Có điều, nhìn đến “người bị hại” là một cô gái xinh đẹp, đáng người bốc lửa thì cơn giận sớm đã bị đánh tan. Không sao, vì người đẹp, chịu hi sinh chút xíu danh dự thì có đáng là gì. Bồn đại gia mới không cần để ý!

Phương Du quả thật không biết lần này người sai là cô. Vì mãi nghĩ mà không để ý đến xe phía trước đã xi nhang xin sang nên cô đã đâm vào. Có điều, cô đang bị cái xe thân yêu làm đau lòng muốn chết làm gì còn thời gian tìm hiểu nhiều làm gì.

“Tiểu thư xinh đẹp, xin lỗi vì làm hỏng xe của cô. Nếu cô không ngại thì tôi có thể mang nó đi sửa cùng cô, chi phí tôi sẽ trả.” Văn Phong nở nụ cười mà anh tự cho là đẹp nhất có thể mê hoặc mọi cô gái.

Đáng tiếc hôm nay anh chọn nhầm đối tượng. Đối với Phương Du, một con người hoàn toàn chẳng có khái niệm về thẩm mỹ một chút nào, nếu ai hỏi cô đẹp là như nào thì chắc chắn cô sẽ trả lời là “như Mỹ Mỹ vậy đó, tôi thấy Mỹ Mỹ thật đẹp, cái gì cũng đẹp hết, tôi rất thích Mỹ Mỹ nha!”

Hôm nay lần đầu tiên Văn Phong phải nghi ngờ sức quyến rũ mê hoặc cả nam lẫn nữ của mình. Đây quả là đã kích trầm trọng với anh khi nghe cô trả lời “Còn cười được à, nhớ nhớ như khi, tôi mà thêm anh trả cho tôi à. Có biết là tôi phải đặt hàng nó suốt 3 tháng từ bên Thụy Điển mang về mới có được. Cho dù anh muốn sửa cũng phải mang nó về công ty mới có thể sửa được. A, bảo bối của tôi. Hu hu hu.”

Phương Du thật mất hết hình tượng khóc rống lên như trẻ con khiến mọi người đều phải ngoái lại nhìn.

Vân Phong đứng bên cạnh bối rối không biết làm sao. Chứng kiến nhiều ánh mắt liếc về bên này như muốn chỉ trích anh bắt nạt phụ nữ khiến Vân Phong xấu hổ muốn chui xuống đất, thật muốn bỏ hết thầy chạy thoát lấy thân trước. Anh vừa vội lại vừa nóng giận, tay chân luống cuống không biết để đâu. Có câu nói này quả thật không sai, ít ra là đối với Vân Phong “nước mắt đàn bà là vũ khí trí mạng của đàn ông. Một con sư tử nằm phải cũng phải mềm nhũn như sợi bún mặc người đánh đập.”

Vân Phong cuống quýt hướng mọi người xung quanh nháy mắt cười khổ như muốn giải thích nhưng càng khiến cho mọi người vây quanh nhiều hơn, tiếng xì xào cũng to hơn.

“Ai nha, thanh niên bây giờ thật không có giáo dục, trông trẻ như vậy đã bắt nạt người yếu rồi.”

“Phải nha, trông con bé khóc có thương tâm không. Nó mà là con tôi thì thằng kia chết với tôi. Tội con bé!”

“Đúng đó, thật làm mất hết mặt đàn ông, sao có thể bắt nạt phụ nữ như vậy được.”

“Đáng tiếc, đáng tiếc, mặt đẹp như vậy ai ngờ là vũ phu.”

.....

Vân Phong thực sự sắp phát điên, cái mồm bên cạnh lại càng được đồng tình rộng to hơn như muốn tổ cáo anh.

Vân Phong tức giận quay sang nắm tay cô gái bên cạnh kéo vào trong xe trước ánh mắt bất bình của mọi người.

Trong xe, Phương Du thấy ánh mắt như sải lang hổ báo muốn ăn thịt của Vân Phong rất thức thời ngậm miệng. Chỉ là gương mặt ai oán nhìn về phía anh ta.

Vân Phong có cảm giác mình đã phạm phải một sai lầm nghiêm trọng nào đó. Đối mặt với ánh mắt của cô bất giác thấy lòng mềm nhũn, tức giận vừa rồi cũng đánh bay hơn nửa.

Phương Du thấy sắc mặt người đối diện dịu đi thì mở còi trong bụng. Chiều này của cô đến cả Mỹ Mỹ còn phải chịu thua nữa là.

“Được rồi, cô cũng không được khóc nữa. Xe cô cũng bị hỏng rồi tôi sẽ đền cho cô (dù tôi cũng đâu có sai – nói nhỏ trong miệng) Vân Phong bắt đầu hạ giọng nói với Phương Du.

Nhắc đến chiếc xe yêu quý khiến nước mắt vừa ráo của Phương Du lại một lần nữa chực rơi xuống dọa Vân Phong nhảy dựng lên đe dọa.

“Khoan, không được khóc. Cô mà khóc là tôi đánh cô đó.”

“Oa..hu hu hu. Anh bắt nạt tôi. Anh đâm hỏng xe của tôi lại còn muốn đánh tôi. Ô..ô.. tôi muốn mách Mỹ Mỹ, Mỹ Mỹ sẽ giết anh.” Phương Du òa lên khóc tổ cáo.

Vân Phong có cảm giác đầu mình to hơn. Hôm nay là ngày gì, ra ngoài không biết bước chân nào đây. Lần sau phải xem lịch trước mới ra.

“Ngoan, nín nín, xin cô nín đi. Cô cần gì cũng được chỉ cần ngừng khóc thôi. A, cô ăn kẹo nhé hay là ăn kem?.”

“Tôi không cần, tôi muốn ăn cả hai cơ.” Phương Du vừa khóc vừa đáp.

“A. Được được, cô ngồi đây tôi đi mua cho cô.” Vân Phong cuống quýt gạt đầu mở cửa xe ra ngoài. Anh có cảm giác mình như đang dỗ con nít vậy. Vân đại công tử hào hoa nhất New York phải làm bảo mẫu. Ha ha sẽ là chuyện cười của cả năm mất.

Một lát sau. Vân Phong hớn hớn hai tay cầm một cây kẹo và một que kem về giờ trước mặt Phương Du.

Ánh mắt sáng rỡ, Phương Du tiếp liền hai thứ trong tay anh, một tay kẹo, một tay kem lần lượt cho vào mồm.

Vân Phong bắt đầu ngồi một bên chán nản ngắm cô. Ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp cùng thân hình ma quỷ ra thì cô chẳng khác nào một đứa trẻ to xác. Anh cũng là lần đầu tiên làm nhiều việc vì một cô gái như vậy. “Cũng chẳng thể hiểu mình nghĩ gì nữa.”

Mất một lúc đợi cô ăn xong, hai người trao đổi số điện thoại cùng địa chỉ. Vân Phong phải hứa sẽ đền một chiếc xe mới y hệt cho cô thì Phương Du mới tạm yên lòng.

“Này cô, có cần tôi chở về không dù sao xe cô cũng hỏng rồi để đó lát nữa gọi người đến mang về.” Vân Phong trở về bản tính, hào phóng nháy mắt với cô ngả ngớn nói.

“À, được sao? Ấy da, cũng phải về rồi nếu không Mỹ Mỹ sẽ lo lắng mất, anh chở tôi về đi.” Phương Du vui vẻ đồng ý.

Đây mới chính là lý do tại sao Dương Mỹ luôn luôn lo lắng cô ra ngoài sẽ bị người ta gạt đem đi bán. Với Phương Du thì chỉ ai là kẻ thù của Dương Mỹ mới là người xấu mà thôi.

Vân Phong tất nhiên không bỏ qua cơ hội hộ tống người đẹp về nhà. Hai người vừa đi vừa nói chuyện rất hợp nhau, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa tập Đoàn Thiên Mỹ.

Vân Phong có chút bất ngờ nhìn cô gái bên cạnh hỏi “ Cô làm việc ở đây sao?”

“ Có thể coi là như vậy. Tôi có một người bạn làm một chức thật to ở trong này, sau này nếu anh muốn xin vào làm thì tôi sẽ giúp anh đi cửa sau.”
Phương Du hiển nhiên đã đem cáo già trở thành bạn của mình vui vẻ nói.

Vân Phong cũng rất yêu thích cái tính ngây thơ trong sáng này của cô vui vẻ đùa lại “ Được thôi, đến lúc đó phải nhờ cô rồi. Đừng có đến lúc đó lại tỏ ra không quen biết tôi nhé!”

“ Tôi sẽ không vậy đâu. Thế nhé, tôi vào đây, hẹn gặp lại.” Phương Du cười ngọt ngào bước xuống xe tung tẩy vào Tập Đoàn.

Đằng sau, ánh mắt của Vân Phong có thêm chút yêu mến nhìn cô, lo lắng cô chạy như vậy có bao giờ bị ngã hay không? Chỉ là sâu trong mắt có thêm một tầng ý nghĩa khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Choang...

Chiếc bình hoa đất tiền bay theo quỹ đạo khó thấy đập thẳng vào cánh cửa. Cô gái vừa bước vào bị dọa cho sợ xanh mặt không dám bước tiếp.

“Cút...Cút ra ngoài cho tôi. Ai cho cô vào hả? Cút cho tôi.” Âm thanh nổi giận của cô gái vang lên, ánh mắt tóe lửa, trong tay vẫn không quên tiếp tục lấy đồ đạc ném

Cô gái sợ hãi bước ra ngoài, mắt long lanh chực khóc. Cô không để ý va vào người đang đứng trước cửa, ngược mắt lên khiến cô càng sợ hãi

“ Lão gia...”

“ Không sao. Tiểu Nhã làm sao vậy?” Dương Trí Chung nhíu mày nghe âm thanh đập phá trong phòng cất tiếng hỏi.

“ Tôi không biết thưa lão gia. Tiểu thư cô ấy vừa về đến nhà đã rất tức giận mang hết đồ đạc trong phòng ra đập.” Cô gái lo sợ lên tiếng.

Dương Trí Chung nhíu mày đáp “ Tôi biết rồi, cô xuống nhà trước đi. Còn nữa, mang hết cốc chén trong nhà ra cho nó đập. Đập hết được lại càng tốt.”

Nói rồi ông cũng không ở lại mà thờ dài bước về phòng.

.....

2 tiếng trước.

“ A lô.” Giọng nói trầm đục vì rượu vang lên.

“ Tôi thuộc Hắc Quả Phụ!” bên kia cũng là giọng nam trầm không mang theo bất kì cảm xúc nào.

Dương Thư Nhã gạt mình, men rượu cũng bay hơn nửa.

“ Là anh. Có chuyện gì sao?” Dương thư Nhã lo sợ lên tiếng. Cô còn chưa quên Triệu Chí Bình hôm đó đã nói gì với cô hôm đó “ Tốt nhất lúc nói chuyện với bọn họ nên khiêm tốn và thành thật một chút. Bọn họ nếu không vừa lòng có thể giết chính khách hàng rồi hoàn trả lại tiền đấy.”

“ Khách hàng số 613, chúng tôi đã hoàn trả tiền vào tài khoản cho cô. Nhiệm vụ lần này đã được hủy bỏ. Vì chúng tôi hủy hợp đồng trước cho nên lần sau nếu cô có nhiệm vụ gì thì cô sẽ được giảm 10%.” Vẫn giọng nam không có chút cảm xúc nào nhàn nhạt nói.

Dương Thư Nhã gạt mình rồi tức giận nói vào điện thoại “ Anh nói cái gì? Nhiệm vụ bị hủy bỏ? Sao có thể thế được, chẳng phải các người đã hứa sẽ giết cô ta rồi sao? Tôi không chấp nhận, không thể hủy bỏ.”

“ Khách hàng, cô nên nhớ mình đang nói chuyện với ai. Lần này bỏ qua, nếu còn tiếp tục thì mục tiêu tiếp theo sẽ là cô.” Giọng nói cũng lạnh đi mấy phần.

Dương Thư Nhã mặc dù tức giận nhưng cũng hết sức sợ hãi “ Các người sao có thể như vậy được, chúng ta đã thành giao rồi, tiền tôi cũng đã gửi qua

cho các người. Không thể nói hủy là hủy.”

“5 triệu đô chúng tôi đã gửi trả lại cho cô. Trong khi giao dịch chúng tôi cũng không có nói là nhất định sẽ hoàn thành. Còn nữa, cô nên nhớ là chúng tôi làm nghề gì, đừng thử thách lòng kiên nhẫn của tôi. Chào!” Giọng nam kia mang theo chút chế giễu nói.

“Khoan đã, ít ra cũng nên cho tôi biết tại sao lại hủy?” Dương Thu Nhã vội vàng lên tiếng trước khi đối phương tắt máy.

“Vấn đề này không nằm trong quyền hạn được giải thích của tôi. Có điều, thật lòng khuyên cô nên từ bỏ ý định thuê sát thủ khác đi. Sẽ không ai dám nhận đâu.” Đối phương trào phúng nói với cô rồi cúp máy.

Dương Thu Nhã ngơ ngẩn nhìn vào điện thoại, ánh mắt trống rỗng, vô hồn lắm lắm một mình nói. “Dương Mỹ, tại sao cô không chết? tại sao mọi người ai cũng bảo vệ cô, chú ý đến cô. Cô có biết tôi thống khổ thế nào không! Tôi thực ra không hề ghét cô, tôi chỉ là ghen tị với cô. Cô xinh đẹp, thông minh hơn tôi; ba mẹ cũng rất yêu cô, tự hào về cô. Tôi luôn cố gắng để đuổi kịp cô nhưng tại sao dù nỗ lực như thế nào tôi cũng không được mọi người công nhận. Tôi thực muốn từ bỏ nhưng tôi lại không cam lòng. Nếu cô, nếu chúng ta không phải cùng chung một ba thì tốt biết mấy.” một hàng nước mắt chảy dọc theo khuôn mặt xinh đẹp của Dương Thu Nhã.

“Tôi xin lỗi, đời này tôi và cô có lẽ đã định là kẻ thù của nhau. Bây giờ tôi muốn rút chân ra cũng không được nữa rồi. Cô hận chúng tôi vì đã hại chết mẹ của cô, tôi cũng hận cô đã cướp đi hết thầy những thứ nên thuộc về tôi. Nếu cô chết, ba sẽ chú ý đến tôi, mẹ sẽ yêu thương một mình tôi. Dương Mỹ, cô sẽ không hiểu cảm giác của một cô nhi bị vứt bỏ đâu. Tôi thực sự sợ những ngày đó lắm, thực sự rất sợ! Tôi sợ một lần nữa bị bỏ rơi, tôi sẽ cảm thấy rất cô đơn, rất lạnh, lạnh thấu tận tim của tôi. Cảm giác có gia đình rất tuyệt, rất ấm áp. Cái tôi cần chỉ là một gia đình trọn vẹn. Nếu tôi chưa bao giờ có được thì có lẽ sẽ không sợ hãi mất đi như bây giờ. Tôi xin lỗi, gia đình này, chỉ có thể thuộc về một mình tôi. Cho nên, thực xin lỗi Dương Mỹ, cô phải chết. Cô chết rồi, thực sẽ tốt biết mấy!”

Dương Thu Nhã dờ dẩn hơn ngồi một mình trong phòng ngày ngốc nói. Vững bền này, cô đã lún quá sâu, muốn rút chân cũng không thể nữa rồi.

Tội nghiệt!!!!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Trên sườn núi, một khu xưởng bỏ hoang thấp thoáng ánh đèn. Ngửa mặt nhìn ánh trăng xuyên lỗm đóm qua mái nhà, tiếng lá cây xào xạc thỉnh thoảng xôn nghe được cả âm thanh gió hú qua vách đá. Khung cảnh có chút quỷ dị, u ám.

Bên trong căn phòng trống rỗng, ánh đèn sáng rực, hai người đàn ông lười nhác ngồi trên ghế uống rượu.

“Phong, cậu có từng hỏi hận khi đi theo tôi không?” Lăng Thiên khẽ mở mắt liếc người đối diện.

Vân Phong có chút ngạc nhiên nhìn anh nhưng vẫn đáp “Lăng Thiên, cậu có bệnh à, sao tự dưng hỏi tôi câu đấy! Tôi mà hỏi hận thì giờ còn ngồi đây với cậu được à?”

Không có tiếng Lăng Thiên trả lời, trong phòng lại yên lặng.

“Cậu! nếu như tôi nói kẻ thù của tôi là người cậu sung bái nhất thì cậu có còn đứng về phía tôi nữa không?” Lăng Thiên có chút chán chường khi nói ra câu này, ánh mắt nhìn thẳng Vân Phong.

“Thiên, cậu không cần nói gì cả, tôi đã biết hết rồi! Cậu nghĩ còn có ai có thể quan trọng hơn tình cảm giữa chúng ta? Tôi đã biết cậu 15 năm rồi, cậu còn chuyện gì có thể giấu được tôi sao! Thứ tình cảm phù phiếm đó, sùng bái sao, không bằng một góc tình bạn của chúng ta. Ngủ đi!” Vân Phong có chút tức giận mắng.

Lăng Thiên nở nụ cười nhàn nhạt không nói gì chỉ bước qua vó vào vái Vân Phong. Giữa đàn ông với nhau có những chuyện không nhất thiết phải nói ra. Mỗi người tự hiểu trong lòng là được rồi!

.....

Một lát, âm thanh động cơ xe phá vỡ yên tĩnh, hai người trong phòng vẫn chưa có đứng lên.

“Cậu chủ, người đã được mang đến, có cần đánh thức cô ta dậy không ạ?” Giọng nói to khỏe nam tính vang lên.

Lăng Thiên vẫn không có ý định đứng lên, chỉ nhàn nhạt liếc mắt về phía người đàn ông vừa vào và cô gái trên lưng anh ta, lạnh lùng nói:

“Hắt nước cho cô ta tỉnh lại.”

Một xô nước được hắt thẳng vào mặt cô gái nằm trên mặt đất khiến cô ta ho sặc sụa nhưng cũng tỉnh lại.

“Thiên à, sao cậu không có một chút thương hoa tiếc ngọc gì hết cả vậy! Đờ máu lạnh. Chắc..chắc, đáng tiếc quá!” Vân Phong vẫn xem nãy giờ mới lên tiếng nhìn về phía cô gái đang cố ngồi dậy, ánh mắt nhưng lại không có một chút thương xót.

Cô gái hoảng sợ nhìn xung quanh, mái tóc cùng cả người ướt sũng nhưng cũng không hề làm giảm bớt vẻ đẹp của cô. Trông cô thảm hại nhưng lại gọi cho người ta cảm giác thương tiếc. Đáng tiếc là hai người đàn ông đang nhìn cô lại không mấy may rung động chút nào.

Đến khi nhìn đến hai người đang ngồi trên ghế liếc mắt nhìn cô tựa như đang xem kịch khiến gương mặt xinh đẹp của Dương Thụ Nhã giật mình ngây ngốc hồi lâu mới cất tiếng “ Anh..anh là Lăng Thiên..Lăng tổng sao? Sao tôi lại ở đây?”

Dương Thụ Nhã cố nhớ lại trước khi bị bắt. Cô nhớ mình đang đi chơi cùng bạn, rồi cô muốn vào nhà vệ sinh, sau đó hình như có người đã đánh cô, rồi cô không nhớ tiếp theo xảy ra chuyện gì. Hiện tại, có lẽ đã rõ ràng mọi chuyện rồi. Cô bị bắt cóc. Chỉ là không ngờ người bắt cóc cô lại là con người kia. Điều này khiến gương mặt mờ mịt của Dương Thụ Nhã bỗng trở nên lạnh lùng hơn.

“Lăng tổng, tuy không biết tại sao anh lại bắt tôi đến đây nhưng tôi khuyên anh tốt nhất nên sớm thả tôi về. Hiện tại vẫn còn kịp, nếu anh tại đây hướng tôi nói lời xin lỗi thì tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra. Mong anh suy nghĩ kĩ trước khi quá muộn!”

Lăng Thiên nghe cô nói tựa như đang nghe chuyện cười, cả anh và Vân Phong cùng cười to.

Khuôn mặt xinh đẹp của Dương Thụ Nhã lúc đỏ lúc trắng thay đổi liên tục.

“Dương tiểu thư, cô có biết mình nói chuyện buồn cười cỡ nào không? Cô nghĩ rằng tôi đã bắt cô đến đây thì sẽ dễ dàng thả cô về vậy sao? Hơn nữa, cho dù có thả thì tôi cũng sẽ có cách làm cho cô không hề rảnh rỗi nữa đâu!” Lăng Thiên trào phúng nhìn cô gái trên đất.

Dương Thụ Nhã vuốt mái tóc rối ướt sũng ra sau đứng dậy. Cho dù hôm nay cô có chết ở đây thì cũng chết cho thật oanh liệt.

“Hừ..Nói đi, anh cần gì? Tiền sao, hay là muốn tôi ngủ với anh! Thằng thần nói một câu tôi còn có thể suy nghĩ!” Dương Thụ Nhã có chút không để ý hoàn cảnh hất hàm lên nói.

“Thiên, cô ta đang mời gọi cậu kia. Nhanh một chút đi chứ, đừng để người đẹp phải chờ.” Vân Phong rất có ý tứ quét một vòng từ trên xuống dưới trên người Dương Thụ Nhã cười ngả ngớn nói.

Lăng Thiên không hề đáp lại mà chỉ dùng ánh mắt xem thường nhìn Dương Thụ Nhã.

“Cô nghĩ mình là ai? Quên thân phận của tôi rồi sao? Muốn tiền, tôi có thể cho cô còn nhiều hơn cả ba cô. Muốn sắc, ít ra cô cũng phải nhìn lại bản thân mình hiện tại một chút chứ. Với cô, tôi không hề có hứng thú.” Lăng Thiên khinh thường nói.

Dương Thụ Nhã vừa tức lại vừa thẹn nhất thời không thể phản bác.

“Lăng Thiên, anh nghĩ mình là ai? Loại người như anh tôi mới không thèm. Rốt cuộc anh bắt tôi đến đây là có mục đích gì? Thống khoái nói một câu xem nào!” Dương Thụ Nhã tức giận chỉ vào mặt Lăng Thiên mắng to.

Có điều ngay sau đó sắc mặt cô lại xanh mét, đầu đón nhìn ngón tay đã bị bẻ gãy.

“A...Lăng Thiên, anh làm vậy là có ý gì? Anh...tôi muốn giết anh!” Dương Thụ Nhã đau đớn hét, mồ hôi chảy ròng quanh hai má. Cô khiếp sợ nhìn người đàn ông vừa mới bẻ gãy tay cô.

“Im mồm, cô còn nói tôi cất lưỡi cô. Trên đời này chưa có ai dám chỉ tay vào mặt tôi. Những người đã từng như vậy thì chết rất thảm. Lần này là một ngón tay, nếu còn lần sau thì sẽ là cái mạng nhỏ của cô đấy. Đừng thách thức tôi, không tin cô cứ thử xem.” Lăng Thiên âm trầm lên tiếng, sát khí tùy ý trỗi dậy khiến gương mặt nhỏ nhắn của Dương Thụ Nhã tái xanh không dám nói thêm một câu nào.

Lăng Thiên vừa lòng nhìn cô gái run rẩy đứng một bên tiếp tục uống rượu.

Dương Thụ Nhã khiếp sợ nhìn người đàn ông kia, hồi lâu mới cố nhịn đau đớn nơi ngón tay run giọng lên tiếng “ Anh...ít ra cũng phải cho tôi biết lí do bị bắt đến đây chứ?”

“Ừm, không phải là bắt, mà là mời. Tôi muốn hợp tác với cô.” Lăng Thiên khôi phục thần sắc bình thường tựa như hành động vừa rồi không hề liên quan đến anh.

“Hợp tác? Tôi có gì để hợp tác với anh?” Dương Thụ Nhã hoài nghi hỏi.

“Có đấy. Cái tôi cần chỉ cô mới có thể cho tôi. Hơn nữa, cô cũng là người thích hợp để làm việc này nhất.” Lăng Thiên mỉm cười thân thiện nói.

“Cái anh cần là thứ gì?” Dương Thụ Nhã nóng lòng muốn rời khỏi chốn địa ngục ma quỷ này. Chỉ cần tránh xa ác ma này muốn cô làm gì cô cũng có thể.

“ha ha ha, không vội, ngồi xuống đi, có chuyện gì cũng nên từ từ bàn bạc.” Lăng Thiên mỉm cười chỉ tay vào ghế đối diện cho Dương Thư Nhã.

Dương Thư Nhã băn khoăn một lúc rồi cũng quyết định ngồi xuống.

“Được rồi, nói đi, anh cần cái gì?”

“Cái tôi cần là một thứ ở chỗ ba cô. Một bản danh sách có tên những người đứng sau hắc đạo mà ba cô cai quản.” Lăng Thiên nhấp một ngụm rượu nói.

Dương Thư Nhã giật mình đứng bật dậy “Anh điên rồi Lăng Thiên. Làm gì có hắc bạch đạo nào ở đây? Vốn dĩ là không có anh bảo tôi lấy như thế nào?”

“ha ha, Dương tiểu thư, cô còn tưởng những chuyện mà ba cô làm có thể che giấu mãi được sao? Không muốn người khác biết trừ phi mình đừng làm! Cô tốt nhất nên thành thật với tôi, tôi không có đủ kiên nhẫn đâu.” Lăng Thiên ánh mắt và giọng nói cũng lạnh đi mấy phần.

Dương Thư Nhã biết là không thể giấu nham nhạ đáp “Hừ..Cho dù có thì đã sao? Anh tưởng uy hiếp tôi thì tôi sẽ giúp anh sao? Có giỏi thì cứ việc giết tôi đi. Tôi có chết cũng không phản bội ba tôi.”

Lăng Thiên cười lớn nói “hay lắm, không hổ là con gái của ông ta. Có điều, mời cô đến đây hôm nay tôi đã xác định là cô sẽ giúp tôi.”

“Nực cười, nằm mơ giữa ban ngày.” Dương Thư Nhã nổi giận quát.

“Có lẽ để thay đổi không khí chúng ta nên bắt đầu kể một câu chuyện xưa.”

Lăng Thiên không để ý đến cô tiếp tục nói.

Ngày ấy, có một cô bé 9 tuổi ở cô nhi viện. Trong một đêm, cô nhi viện của cô bị cháy, mọi người đều la hét, giãy dụa tìm cách ra ngoài. Cô bé chui dưới gầm bàn sợ hãi khóc. Một sơ thấy cô bé liền bế cô bỏ chạy ra ngoài nhưng cũng không may bỏ mình trong biển lửa.” Lăng Thiên cố ý ngừng lại xem xét sắc mặt tái mét của Dương thư Nhã. Hải lòng gật đầu mới nói tiếp.

“Cô bé một mình lang thang ngoài đường, không nơi ở, không người thân. Bụng thật đói, thật rét mà không ai quan tâm cô. Ngày ngày, cô bé chui vào cổng ngủ vì sợ lạnh. Đến lúc đói thì tỉnh dậy đi kiếm đồ ăn. Những hôm không có gì ăn, cô bé phải bới rác, tranh giành thức ăn với chó để không chết đói.” Lăng Thiên uống một ngụm rượu lại nói tiếp

“Rồi một ngày, có một người đàn ông đến dẫn cô đi. Nói với cô rằng họ sẽ về nhà. Cô bé lo sợ đi theo ông ta. Cô được ăn no, được mặc ấm, cô có một mái nhà để che chở. Rồi một ngày có người dẫn cô đi xét nghiệm, người đàn ông nói cô là con của họ. Cô đã thật vui mừng!”

“Có điều, sự thật có lẽ sẽ mãi bị giấu kín nếu ông bác sĩ làm xét nghiệm hôm đó đã chết. Đáng tiếc, người đàn ông kia vẫn còn quá nhân từ.”

Dương thư Nhã mặt trắng không còn chút máu mềm oặt ngồi trên ghế.

“Sự thật là, cô bé không phải con gái của người đàn ông đó. Con gái thật của ông ta đã chết từ 9 năm trước. Ông ta sợ người vợ mới tình lại của mình đau khổ vì mất con nên đã tìm một cô bé cùng tuổi về giả mạo.”

Dương thư Nhã đau khổ hét lên, bịt chặt tai lại “Đừng nói nữa, tôi không tin. Gạt người, tất cả đều là gạt người. Tôi là con gái của ba mẹ tôi, là con gái của Dương Trí Chung. Anh không có quyền vu khống tôi.”

“ha ha ha. Là gạt người hay không chính cô phải là người rõ hơn tôi chứ. Cô bé đó, từ sớm đã biết mình không phải con ruột của ông ta. Chỉ là sau bao năm như thế tại sao lại không thừa nhận. Là vì tiền, hay vì gì? Cô nói đi, tiểu thư Dương Thư Nhã.” Lăng Thiên không để ý nói.

“Tại sao lại như vậy? Tại sao anh lại biết bí mật này. Tôi đã cố giấu nó suốt bao năm qua, tôi không cần tiền, cái tôi cần chỉ là một gia đình, một gia đình thôi anh có hiểu không?” Dương thư Nhã đau khổ nắm áo Lăng Thiên nói “Tôi xin anh, đừng nói chuyện này có được không! Tôi không thể, không thể mất nó. Tôi không muốn làm cô nhi. Tôi xin anh, Lăng Thiên!”

Lăng Thiên gạt tay Dương thư Nhã nắm áo anh ra nham nhạ nói “Muốn tôi không nói, có thể. Chỉ cần cô mang bản danh sách về cho tôi, tôi sẽ xem như chưa biết gì hết cả. Cô vẫn sẽ là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thiên mỹ, là con gái của Dương Trí Chung.”

Dương Thư Nhã ngồi dờ dẩn dưới đất hồi lâu mới lên tiếng “Lăng Thiên, nếu tôi mang bản danh sách về cho anh, anh có chắc làm được những gì mình nói.”

“tôi chưa bao giờ thất hứa.” Lăng Thiên lạnh lùng đáp.

Tựa như đã có quyết định, Dương Thư Nhã mạnh mẽ đứng dậy vươn bàn tay lạnh lặn về phía Lăng Thiên “Được, tôi chấp chận đề nghị của anh, mong anh giữ lời hứa.”

Lăng Thiên mỉm cười nắm tay cô đáp “tất nhiên rồi. Mong rằng chúng ta sẽ còn nhiều dịp hợp tác hơn nữa.”

Dương Thư Nhã không nói gì chỉ lạnh lùng nhìn anh sau đó quay người ra ngoài.

Đằng sau cô, Lăng Thiên và Vân Phong nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24

Thư phòng, người đàn ông ngồi sau chiếc bàn đọc sách, mái tóc đã có chút hoa râm, gương mặt đã in dấu vết của thời gian nhưng không khó để nhận ra hồi còn trẻ cũng rất anh tuấn. Một tay ông cầm sách, tay còn lại gõ những nhịp không tiết tấu lên mặt bàn, máy rậm thình thoảng lại nhúu.

Dương Trí Chung là cái tên mà không một ai ở Thành Phố này không biết. Nhưng mà, ngồi lên được vị trí này tại sao ông lại không hề có một chút cảm giác thành tựu nào? Hay tựa như hồi đó, sau khi trả được thù, trong lòng ông cũng không hề cảm thấy thoải mái như đã nghĩ!

Dương Trí Chung không biết, hay là nói, ông không dám thừa nhận, thừa nhận rằng ông đã sai!

Bao năm qua, ông có được tất cả những thứ mà bất kì người đàn ông nào cũng đều mong ước: Tiền tài, tình yêu, danh tiếng, uy vọng...

Đối với một thời nào đó, có lẽ đó đã là ước mơ của ông, là mục tiêu để ông phấn đấu. Nhưng đến khi đạt được hết thảy, một chút vui sướng trong ông cũng không có. Ông có một người phụ nữ bên cạnh hết mực yêu ông nhưng ở một góc nào đấy trong ông vẫn rất cô đơn.

Đấu tranh cả một đời, tranh giành, bày mưu nghĩ kế chiếm đoạt đổi lại Dương Trí Chung có cảm giác bản thân mới chính là kẻ thua cuộc, kẻ đơn độc đến cuối cùng.

Ông từng hận thấu xương hai cha con Triệu Chí Kiệt và Triệu Tú, hai kẻ đã cướp đi hết thảy của ông: gia đình, sự nghiệp, cả người ba của ông.

Năm đó, Triệu Tú và Cẩm Lan là hai người bạn thân. Từ lần gặp đầu tiên ông đã biết mình có tình cảm đặc biệt với Cẩm lan nhưng ai ngờ Triệu Tú cũng có tình cảm với ông. Hai người họ cũng đã không thể còn là bạn. Ông biết tình cảm của Triệu Tú dành cho ông, cũng biết cô tìm mọi cách để tiếp cận ông nhưng ông lại không hề phân rõ giới tuyến với Triệu Tú. Hồi đấy, Dương Trí Chung vẫn còn trẻ, thanh niên sung huyết, có tài năng, có tướng mạo, lại thêm gia cảnh cũng có chút nổi tiếng khiến ông có phần kiêu ngạo. Được một người con gái xinh đẹp như Triệu Tú thích, hơn nữa ba cô ta lại là ông trùm mầu mặt nhất New Yord khiến Dương Trí Chung có cảm giác hãnh diện. Ông thật không biết chút sĩ diện của mình đã đổi lại hậu quả cay đắng đến thế nào! Tại ông cho Triệu Tú hi vọng, tại ông không tìm cách giải thích quan hệ giữa Cẩm Lan và mình đã khiến sự việc phát triển thật tệ.

Trong một lần say rượu, Dương Trí Chung đã có quan hệ xác thịt với Triệu Tú. Sau lần đó, cô ta lại càng thêm kiên quyết đi theo ông khiến tình cảm của ông và Cẩm lan nhiều lần rạn nứt. Ngay cả khi như vậy, Dương Trí Chung vẫn chưa hề có quyết định nào dứt khoát cho quan hệ giữa ba người. Cho đến khi ba của Triệu Tú đến gặp ông và muốn ông cưới con gái ông ta thì ông mới biết sự việc không thể vẫn hồi nữa rồi. Dương Trí Chung không chấp nhận nhưng Triệu Chí Kiệt lại lấy tập Đoàn ra để uy hiếp ông. Vì không muốn lấy Triệu Tú nên Dương Trí Chung đã dẫn theo Cẩm Lan bỏ trốn. Ai ngờ, sau lần đó, Triệu Chí Kiệt tức giận phá hủy Tập đoàn của ba ông khiến Dương Hào uất ức chết. Dương Trí Chung nghe xong tin thì chết lặng, ông dẫn Cẩm lan lúc đó đã mang thai 9 tháng con của ông về để tang. Triệu Chí Kiệt lợi dụng di ngôn trước lúc chết của Dương hào muốn ông dành lại tập đoàn ép ông lấy Triệu tú. Vì muốn trả thù nên Dương Trí Chung đã đồng ý.

Tin tức này đến tai Cẩm lan khiến cô ấy đau khổ đến tìm Triệu Tú. Khi Dương Trí Chung đến nơi thì chỉ thấy Triệu tú đang đẩy ngã Cẩm lan. Máu tươi nhuộm đỏ cả sân, là máu của người con gái ông yêu, là đứa con sắp ra đời của hai người.

Đứa con đã mất, Cẩm Lan lâm vào hôn mê sâu khiến Dương Trí Chung gần như tuyệt vọng muốn tìm đến cái chết. Nhưng chỉ nhen nhóm một chút hi vọng trả thù khiến Dương Trí Chung ép buộc bản thân phải tỉnh táo.

Ông đã cưới Triệu Tú, hai người cũng có một đứa con. Có lẽ đó đã là một gia đình hạnh phúc nếu như trong lòng Dương Trí Chung không mang nặng thù hận. Sau 9 năm đau khổ chờ đợi, cuối cùng Triệu Chí Kiệt đã chết, cả tập đoàn bị ông lừa gạt chiếm đoạt được. Cẩm lan cũng đã tỉnh lại, Dương Trí Chung nóng lòng muốn đón bà về nên đã đuổi Triệu Tú đi. Ai ngờ, cô ta không thể chịu đựng được nỗi đau mất con nên đã tự vẫn.

Đứa con duy nhất của hai người, cũng là Dương Mỹ từ đó rất hận người cha này. Một đứa bé đã từng coi cha nó như thần tượng sùng bái mà đâm ra hận ba nó thấu xương không muốn nhìn mặt, thậm chí còn nghĩ giết chết chính ba mình. Thử hỏi lòng người nào mà không đau xót.

Khi Dương Mỹ bị bắt đi, Dương Trí Chung đã gần phát điên để tìm cô. Đến khi tìm được, lại chỉ nhận được một câu nói không muốn trở về của cô. Lúc đó, Dương Trí Chung lần đầu tiên có cảm giác hối hận vì những việc mình làm.

Sau từng ấy năm, mối quan hệ giữa hai cha con vẫn không hề được cải thiện khiến cho trong lòng ông luôn càng day dứt hơn.

Có lẽ, ông đã sai!!!!

.....

Tiếng bước chân đánh thức dòng hồi tưởng của Dương Trí Chung. Ngẩng đầu nhìn thấy bà Lan, ông mỉm cười.

“Anh Chung, sao vẫn chưa đi ngủ vậy? Có mệt lắm không? Em đã nấu cho anh bát canh gà, mau uống cho nóng!” bà Lan mỉm cười nhìn người đàn ông mà bà yêu thương, chỉ là sâu trong mắt có một tia đau khổ khó nói.

“tiểu Lan, mệt mỏi cho em. Khuya như vậy rồi không cần đợi anh đâu, mau đi ngủ trước đi.” Dương Trí Chung mỉm cười đưa bàn tay khẽ vuốt khuôn mặt bà Lan.

Gương mặt này, ông đã từng hằng đêm nhớ tới, hằng đêm trông chờ. Vậy mà giờ đây nó lại không thể làm gọn lên chút sóng nào trong lòng ông. Có chăng chỉ là cảm giác thương tiếc, có lỗi.

Chút khác lạ trong mắt Dương trí Chung không thể thoát khỏi ánh mắt của bà Lan. Sâu trong mắt bà, ánh nhìn đau khổ càng đậm hơn.

“Không sao đâu, em thức đợi anh cùng ngủ cũng được.” bà Lan mỉm cười nói rồi đi ra đằng sau ghế giúp ông bóp vai.

Hai người không nói gì, mỗi người đều có một không gian riêng.

Vẫn gương mặt đầy, con người đầy nhưng có lẽ tình cảm sau bao năm giờ đây đã đổi khác rồi. Có lẽ, chỉ còn bà là người duy nhất còn kiên trì đến cùng cho thứ tình cảm này. Có nên tiếp tục mối luân quần này hay là tạo cho mỗi người một sự giải thoát? Câu hỏi này đã hiện lên trong tâm trí bà Lan cả trăm lần, chỉ là bà không dám đối mặt, hay là nói, không dám vứt bỏ một chút hi vọng cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Lăng Thiên ngã người ra trường kỉ, bàn tay cầm một li rượu, ánh mắt âm lãnh nhìn vào thứ trên tay.

Dương Thư Nhã quả nhiên làm việc có hiệu quả, mới chưa đến 1 tuần Lăng Thiên đã có trong tay thứ mình cần. Cũng không quản cô ta dùng biện pháp gì! Lăng Thiên thế nhưng cũng không quan tâm, cái anh cần chỉ là kết quả chứ không phải quá trình. Vì mục đích có thể sử dụng mọi biện pháp! Âm hiểm, độc ác, bí ôi thì có đáng là gì? Lương thiện, tốt bụng thì sao? Đều không bằng rắm, đó chẳng qua cũng chỉ là giả tạo mà thôi. Đã là con người ai không có dã tâm, một khi đã có thì chỉ là có dám thực hiện hay không!

Lăng Thiên ánh mắt càng lạnh dỗi theo từng dòng chữ trên bản danh sách, môi mòng khẽ kéo một đường cong lãnh đạm, bàn tay nắm li rượu khẽ dùng lực.

Choang...

Li rượu vỡ nát trong tay Lăng Thiên, máu theo kẽ tay từng dòng chảy xuống. Lăng Thiên mày cũng không nhú. Môi đạm thốt vài tiếng:

“Rất tốt, thật không uống công ba tôi tin tưởng ông, thật sự là vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi. Hay lắm! Cuộc vui mới chỉ bắt đầu thôi!”

.....

“A...a..Long ca, anh thật khỏe...a...nhanh..nhanh một chút..ss..” Tiếng nữ rên rỉ khiến người nghe đều đỏ mặt.

Trong phòng, 2 thân ảnh trần trụi cuốn lấy nhau cao thấp đong đưa. Nữ mềm mại uốn ** rên rỉ, nam mãnh liệt thờ dốc. Xung quanh không khí ám muội, hương vị tình dục nồng đậm khiến người buồn nôn.

“Tiểu yêu tinh, thân hình em thật mê người làm anh muốn ngừng mà chả được..haha. rất tốt, nâng cao chân lên...đúng vậy..cứ để như thế...” Người đàn ông phía trên dâm dăng cười hai tiếng, một tay bắt lấy đôi chân trắng trẻo thon dài gác lên vai, tay kia nắm lấy đôi gò bồng đảo trắng muốt cao vút dùng sức xoa bóp, hông dùng sức tiến về phía trước khiến người nằm dưới thanh âm càng cao hơn.

“Um..a..Long ca..em sắp không chịu nổi...a..tha em..um..” Nữ sắp đạt cao trào mãnh liệt thờ dốc bám lấy vai nam nhân phía trên.

Đang khi hai người đều sắp đạt được cao trào, không khí trong phòng nhất thời giảm mạnh, khí lạnh làm cả hai tỉnh táo hơn. Nam nhân xoay người rút ra khỏi người phía dưới nhanh chóng xoay đầu lại, bàn tay thật nhanh lần xuống dưới gối.

“Dừng đông tác của mày lại không bàn tay mày xong đời đấy!” Thanh âm lạnh lẽo như ác quỷ địa ngục vang lên khiến hai người trên giường nhẹn không được run rẩy sát vào nhau.

Nam nhân trên giường cũng từ bỏ ý định, rút tay từ dưới gối ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía người đàn ông ngồi trên ghế. Hắn biết mình hôm nay khó sống rồi khỏi đây. Người này có thể không một tiếng động thoát khỏi hệ thống camera dày đặc của biệt thự, còn có vài trăm thủ hạ của hắn để vào đây thì việc giết hắn lại càng dễ dàng hơn gấp trăm lần. Bây giờ chỉ còn cách cố kéo dài thời gian đợi người của hắn phát hiện không ổn mà vào cứu hắn.

Nghĩ được như vậy, hắn cố giữ bình tĩnh nhìn kĩ người trước mắt. Chỉ là trong phòng quá tối nên cũng không thể thấy rõ được mặt của đối phương.

“Mày là ai? Ai sai mày đến đây? Chúng ta có thể thương lượng chuyện này! Kê thuê mày trả bao nhiêu tao sẽ trả gấp đôi. Mày không nên giết tao, giết tao xong mày cũng không thể chạy thoát được khỏi đây.” Người trên giường nháy mắt khôi phục chút khí độ, hẳn dù sao cũng là lão đại của đại bang hội số 1 số 2 tại thành phố này. Chút bản lĩnh này hẳn cũng còn có được.

Lăng Thiên khinh thường liếc về mặt không sợ chết của hắn, bàn tay xoay chuyển

Bùng...

Tiếng súng nổ kèm theo tiếng thét chói tai như heo bị chọc tiết.

“A...mày...mày dám.” Người đàn ông cố nhịn đau ôm lấy cánh tay khó tin nhìn người trước mắt. Ngay tại đây, tại nhà của hắn, một kẻ lạ mặt lên vào cư nhiên dám nổ súng bắn hắn.

“Hừ. Mày tốt nhất không nên thách thức lòng kiên nhẫn của tao. Bây giờ thì mày tin là tao có thể dễ dàng giết mày như bóp chết một con kiến rồi chứ! Hừ. Cái lũ vô dụng kia mà làm khó được tao sao?” Lăng Thiên lạnh lùng vuốt ve khẩu súng trong tay cất tiếng trầm đục nói.

Lăng Thiên nghĩ đến màn giết chóc im lặng vừa rồi khóe môi nhin không được cong lên. Lâu lắm rồi mới được thả tay giết chóc như vậy. Cảm giác nắm trong tay sinh tử của người khác thật khiến người ta vui thích. Hắn, tựa như tu la dưới địa ngục, nơi nơi đi đến đều chảy đầy máu tươi, tràn đầy chết chóc. Hắn chứng kiến ánh mắt tuyệt vọng, đau đớn nội tâm chỉ có khinh

bị cùng chán ghét. Người ta gọi hắn là ác quỷ, là sói hoang tàn nhẫn. Ngay cả Văn Phong tay nhuộm đầy máu người cũng từng run sợ trước dã tính cuồng dại của hắn!

Chứng kiến ánh mắt sợ hãi kia khiến Lăng Thiên hài lòng mỉm cười.

“Phùng Long, phải không?”

Người đàn ông giật mình, run giọng trả lời “Phải...mày...mày định làm gì? Đừng giết tao, tao xin mày. Tao có thể cho mày tiền, tao có rất nhiều tiền. ...Xin mày, đừng giết tao!”

Lăng Thiên càng thêm chán ghét nói “Im mồm đi, tao thật khinh bỉ loại người như mày. Trả lại tao một vấn đề tao còn có thể cho mày chết nhẹ nhàng.”

Phùng long tròn mắt nhìn người, môi mấp máy nặn ra tiếng “Mày...khinh người quá đáng. Mày nghĩ giết tao mà tao còn có thể nói cho mày sao? Chó má, Phùng Long tao hôm nay có chết cũng phải kéo theo mày.” Nói rồi hắn rút khẩu súng dưới gối bắn về phía người trước mắt. Có điều, bàn tay cầm súng của hắn còn chưa kịp gờ lên thì đã nặng nề rơi xuống đất.

“AAA.....” tiếng nữ chói tai vang lên khiến Lăng Thiên nhíu mày.

Một phát súng ngay giữa trán khiến người con gái tròn mắt ngã xuống giường.

“Thật điếc tai, đàn bà đáng chết.” lăng Thiên chán ghét không thèm liếc mắt bước đến kéo Phùng Long trần truồng xuống đất.

Đau đớn ôm lấy bàn tay bị đứt nhưng lại không dám mở miệng kêu rên chỉ có thể để mồ hôi từng giọt rơi xuống, khiếp sợ nhìn ác quỷ trước mắt.

“Tao đã nói rồi, hôm nay, mày nhất định phải chết. Có điều, tao cho mày hai lựa chọn, 1 là chết khoan khoái nhất, 2 là ném thử chút tư vị trước khi chết. Yên tâm, tao có cả trăm cách khiến mày hối hận vì đã sinh ra trên đời này.” Lăng Thiên mỉm cười ngồi xuống.

Phùng Long sắc mặt tái nhợt, ánh mắt tròn trắng, cả người run rẩy cho thấy nỗi kinh hoàng trong lòng hắn bây giờ. Hắn nghĩ muốn tự tử, ít ra cũng thoát khỏi màn tra tấn đáng sợ nhưng Lăng Thiên đã nhanh tay bẻ gãy cầm hắn khiến hắn chỉ còn cách đau khổ cầu xin:

“Mày, không, đại ca, em biết lỗi rồi, cầu xin cho em chết nhanh một chút, cái gì anh cần em cũng nói cho anh hết huh u hu...”

“Hừ, nói nhanh một chút có phải đỡ tốn sức không? Được rồi, nói cho tao, Trần Cường đang ở đâu?” Lăng thiên thoải mái dựa vào trên ghế, mắt lạnh quét về phía Phùng Long.

Phùng Long ngạc nhiên một hồi cố nghĩ cho ra ai là Trần Cường. Chẳng lẽ, không phải là...

“Đại... đại ca, em thật sự không biết người mà anh nói, em...khụ...khụ...” Phùng Long tròn trắng mắt nhìn bàn chân trước ngực. Đau đớn như lục phủ ngũ tạng đều nát hết.

“mày đang thử thách lòng kiên nhẫn của tao? Xem ra bài học dạy cho mày vẫn là chưa đủ.” Lăng thiên vừa nói, bàn chân lại dùng sức khiến người phía dưới ọe ra một ngụm máu đỏ.

“Khụ...Không phải, thực không phải. Em đích xác không biết ai là Trần Cường, em chỉ nghe nói có người gọi là Cường ca nhưng là rửa tay lâu rồi. Không biết có phải người anh cần tìm.” Phùng Long vội vàng giải thích.

Mày rậm của Lăng Thiên khê nhếch, bàn chân cũng thu hồi lực “Đúng vậy, chính là hắn. Hắn đang ở đâu?”

“Anh xin để em giải thích, em thực sự không biết chỗ ở của ông ta. Bất quá, em đoán một việc có thể giúp anh. 5 ngày nữa là ngày giỗ của Báo ca, có lẽ ông ta sẽ trở về.” Phùng Long con mắt xoay chuyển thật nhanh vội vàng nói ra thông tin. Ít ra có thể giúp mình chết thoải mái một chút.

Lăng Thiên nhú mày suy nghĩ. Đúng vậy, 5 ngày nữa là ngày giỗ của chú Báo, hắn hẳn là sẽ trở về. Trước đây dù sao bọn họ cũng từng là anh em vào sinh ra tử, có lẽ chút tình cảm đó vẫn còn.

Nghĩ được như vậy, Lăng Thiên mỉm cười bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại.

Phùng Long ngạc nhiên cực độ nhìn bóng người bước ra khỏi cửa tựa như không tin hẳn lại tha cho mình dễ dàng như vậy. Ngay khi Phùng Long còn đang trong niềm vui nhật lại được cái mạng thì tiếng gầm gừ đánh thức hắn.

Một con chó to chừng con hổ, miệng gầm gừ âm thanh đáng sợ, nước dãi từ miệng chảy thành dòng, con mắt đỏ lờm hiển nhiên là đã bị đại từng bước tiến lại phía hắn.

Phùng Long hoảng sợ muốn chạy nhưng vết thương trên ngực chỉ cần động là như muốn vỡ vụn, hắn cắn răng lùi từng bước. Đến khi chạm vào vách tường mới tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Lăng Thiên lạnh lùng bỏ lại đằng sau tiếng hét đau đớn bấm nút đỏ trên tay.

Cả căn nhà phút chốc nổ tan tành.

Làm việc, bao giờ cũng phải thật gọn gàng, đó là thói quen của Lăng Thiên!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Bên trong Tập Đoàn Thiên Mỹ, mọi người đều đang bị tin mới sáng nay khiến cho cả Tập đoàn đều bàn luận sôi trào về đề tài mới này.

“nghe nói, tập đoàn mới có một vị Giám Đốc nhân sự mới về phải không?” Nam A hỏi.

“Đúng vậy, cậu bây giờ mới biết sao? Hắn đã nhậm chức được cả tháng rồi nhưng mãi đến hôm nay mới đến tập đoàn.” Nam B chen vào.

“Thật sao! Nhưng mà hình như tôi nghe nói là nữ mà. Có điều, người này cũng thật không tốt nha, nhậm chức đã lâu rồi mà đến tận bây giờ mới đến Tập Đoàn. Cũng không biết năng lực như thế nào?” Nữ C cũng chen vào.

Mọi người đều bàn tán sôi nổi, nước bọt văng tứ tung, rất là hăng hái thảo luận.

“Khụ...Khụ...”

Xi xào...Không ai để ý, vẫn tiếp tục bàn tán

“Khụ...khụ...khụ...” Tiếng ho cũng bắt đầu có tần suất tăng lên.

Xi xào...

“Này. Mọi người có ai nghe thấy tôi ho đứt họng từ này giờ không hả?” Người đàn ông tuần tú vì tức giận mà gương mặt có chút đỏ hồng lớn tiếng quát.

Mọi người đều nhất thời im lặng quay lại nhìn anh ta, sau đó cũng rất ăy quay lên tiếp tục bàn tán.

Người đàn ông vừa lên tiếng then quá mà giận chen chân đứng vào giữa đám người lớn tiếng nói “Các người thì ai biết được nhiều hơn tôi chứ, còn ở đây mà bịa chuyện linh tinh. Sự tích về vị Giám Đốc mới của chúng ta tôi là người biết rõ nhất. Có gì muốn hỏi thì cứ hỏi tôi đây này!” Nói xong còn khuyến mãi thêm một nụ cười tự cho là tỏa sáng nhất.

Mọi người nhất loạt ném ánh mắt nghi ngờ về phía anh ta, khinh thường đảo mắt quay đi không thèm nhìn đến nữa.

Đại sảnh phút chốc chỉ còn lại mình anh ta đứng trơ trọi...

Ở một nơi khác trong tập đoàn.

Hai cô gái xinh đẹp đứng đối diện nhau không nói một lời. Một người mỉm cười thân thiện nhìn người đối diện, vẻ mặt hòa ái, yêu thương giống như bạn bè thân thiết. Người kia cúi mặt thật thấp, bàn tay vịn vẹo, tay chân luống cuống, cái miệng nhỏ thính thoảng chu ra, ánh mắt ươn ướt, bộ dạng mười phần đáng thương.

Hai người, không phải Dương Mỹ và Phương Du thì còn ai!

Dương Mỹ vẫn chưa nói gì chỉ thân nhiên mỉm cười với Phương Du. Có điều Phương Du là người rõ nhất, mỗi khi Mỹ Mỹ của cô tức giận thì đều sẽ cười đến thực xinh đẹp như vậy. Càng đẹp lại càng ẩn chứa kim châm thật đau, thật độc.

Hiện tại, Phương Du có thể nói là đông cũng không dám đông nhưng lại tuyệt không hề hối hận vì hành động của mình. Ánh mắt tuy long lanh chực khóc nhưng vẫn chưa hề có giọt nào chảy xuống, còn thính thoảng đảo tới đảo lui.

Hồi lâu, hai chân có chút tê nhức, Phương Du mới đánh bạo lên tiếng.

“Mỹ Mỹ...” Thanh âm tràn đầy u oán.

“Ừm. Chuyện gì sao?” Dương Mỹ thân nhiên nói.

“Chân mình thực mỏi!”

“Cậu có thể ngồi!”

“Nhưng còn cậu?” Phương Du cô kim nén xúc cảm mãnh liệt muốn tiến đến bên chiếc ghế yêu quý hỏi.

“Cậu nghĩ sao?” Ánh mắt Dương Mỹ như có như không đảo một vòng về phía Phương Du.

Phương Du giật mình mỉm cười “A. Quên đi, mình tự nhiên không thấy mỏi nữa, vẫn là đứng cùng cậu tốt hơn!”

Dương Mỹ gật đầu mỉm cười không nói gì!

Lại thêm một lúc nữa, đến khi tính nhẫn nại của Phương Du gần như bị đánh bay không còn một chút nào.

“A...chân của mình sắp hỏng thật rồi!”

Không có tiếng trả lời.

“Thực sự không thể chịu nổi nữa nha!”

Vẫn không có tiếng đáp lại.

“Mỹ Mỹ.....” Thanh âm cao hơn, giọng nói có chút nghèn nghẹn, chắc là sắp khóc.

“Ừm!” Lần này thì có tiếng trả lời.

Phương Du không bỏ qua cơ hội vội vàng nắm lấy tay Dương Mỹ “Mình biết lỗi rồi mà! Tha thứ cho mình đi, mình thề sẽ không bao giờ tái phạm nữa!”

Dương Mỹ cũng không kháng cự hành động của cô “Thực sự biết lỗi rồi sao?”

“Thực sự!” Phương Du chắc chắn nói.

“Thế cậu phạm lỗi gì?” Dương Mỹ mỉm cười hỏi lại

Phương Du nhú mày lần lượt kể “Mình không nên bỏ cậu lại tập đoàn bỏ đi chơi, không, là đi làm việc. Cũng không nên bỏ đi mà không nói với cậu câu nào!”

Dương Mỹ nhú mày nhìn cô khiến Phương Du bất giác giật mình cố tìm trong đầu xem còn có lỗi nào không.

“Ách. Còn có không nên cúp điện thoại của cậu trước.”

“Hết rồi?” Dương Mỹ hỏi lại.

Phương Du suy nghĩ một lát mới tự tin nói “Đúng vậy!”

Hồi lâu Dương Mỹ vẫn chưa nói tiếng nào mà chỉ thờ dài.

“Aizz..Bỏ đi, cậu an toàn là tốt rồi. Lần sau không nên đi một mình như vậy, rất nguy hiểm. Xã hội này phức tạp hơn cậu nghĩ nhiều lắm! Sau này sẽ từ từ nói cho cậu hiểu!”

Phuong Du vui sướng có được câu trả lời của Dương Mỹ bỏ nhào về phía cô hôn một phát thật to khiến Dương Mỹ không nhịn được bật cười.

“Tớ biết, Mỹ Mỹ là tốt với tớ nhất!” Phuong Du vui vẻ nói, hoàn toàn quên chuyện mới phát sinh vừa rồi.

Dương Mỹ không nói gì chỉ mỉm cười với cô rồi đi về phía ghế ngồi.

“Được rồi, không biết bao giờ cậu mới trưởng thành được đây! Thật không biết ba nuôi đối với cậu như thế là tốt hay xấu nữa. Lại đây ngồi đi, cậu chẳng phải kêu mỏi là gì!” Dương Mỹ vẫy tay nói.

Phuong Du đến ngồi bên cạnh cô, tự nhiên rót cho mình một cốc nước đưa lên miệng uống một ngụm lớn. Vừa rồi, đứng lâu như vậy khiến cô sắp chết khát rồi.

“Mấy ngày vừa rồi cậu đã đi đâu vậy?” Dương Mỹ đợi cô uống xong mới lên tiếng hỏi.

“Mình đi nhiều nơi lắm, đi xem tượng nữ thần tự do, nó thật cao nha, so với tượng tượng của mình còn to lớn hơn nhiều lắm. Còn có phố Wall Street, quảng trường Thời đại, trung tâm thương mại... Nhiều, nhiều lắm, mình thực sự là không nhớ nổi nữa!” Phuong Du hăng hái kể không để ý đến sắc mặt tối dần đi của Dương Mỹ.

“Cậu nói với mình là cậu đi tìm hiểu thị trường!” Dương Mỹ như vô tâm hỏi một câu khiến Phuong Du giật mình nhìn cô cười khan “Ha ha ha. Đúng vậy, đúng vậy, tìm hiểu và thử nghiệm. Như nhau, như nhau cả mà.”

Dương Mỹ cũng bắt đầu nhìn Phuong Du, cô còn không biết chút mảnh khốc này của cô bạn hay sao!

“Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa. Mấy hôm nữa mình có chuyện phải ra ngoài mấy hôm, cậu ở lại tập đoàn thay mình quản lý cho tốt đừng để đến khi mình về lại phải thay cậu dọn dẹp hậu quả.” Dương Mỹ nói.

“Cậu ra ngoài sao? Đi đâu vậy, cho mình đi với được không?” Phuong Du ánh mắt lóe sáng nắm tay Dương Mỹ nấn nỉ với cô.

“Không được, cậu còn chưa biết thám hỏi sao? Ngoan ngoãn ở lại quản lý Tập Đoàn cho tốt nếu không mình sẽ đá cậu về chỗ ba nuôi.” Dương Mỹ dứt khoát cắt đứt chút hi vọng cuối cùng của cô không quên để lại một câu đe dọa.

Khuôn mặt bầu bĩnh của Phuong Du phút chốc xụ xuống, ánh mắt lên án nhìn Dương Mỹ “Được rồi được rồi. Ở lại thì ở lại. Cậu còn không tin năng lực của mình sao? Đừng có hờ một chút là lại lấy cái chuyện chán ghét đó ra áp bức mình chứ!”

“Chỉ cần cậu ngoan ngoãn một chút thì ai nỡ lòng nào áp bức cậu chứ? À. Mà hôm đấy cho mình mượn xe của cậu, xe mình hỏng rồi, đang mang đi sửa.” Dương Mỹ mỉm cười với cô nói.

“A. Xe cậu cũng hỏng sao? Xe mình cũng hỏng rồi.” Phuong Du lên tiếng.

Dương Mỹ ngạc nhiên hỏi lại “Sao xe cậu lại hỏng? Đây là cái xe yêu thích nhất của cậu mà!”

“Là bị tai nạn. Hôm trước đâm vào xe người ta nên bị bong hết phần sơn xe ra rồi!” Phuong Du nhắc đến cái xe thân yêu cũng vẫn thấy đau lòng.

“Tai nạn? Cậu bị tai nạn bao giờ, sao mình không biết! Có bị sao không? Đã đi kiểm tra hết chưa?” Dương Mỹ vừa nói vừa vươn tay lật tới lật lui váy áo của Phuong Du tìm tòi vết thương.

Phuong Du buồn bực đẩy bàn tay của cô ra “Không có, mình không bị sao cả!”

Dương Mỹ vẫn kiên quyết tìm trên người cô, một hồi không có kết quả mới thở phào nói “Người đâm cậu là ai?”

“Là một người đàn ông. Anh ta cũng hứa sẽ đền bù một chiếc xe mới cho mình. Hôm nọ còn gọi điện hỏi mình thích màu xe gì nữa!” Phuong Du vui vẻ kể lại.

Dương Mỹ nhíu chặt mày “Đàn ông sao? Cậu cho anh ta số của cậu? Anh ta có quấy rầy cậu không?”

“Không có. Anh ta rất tốt, lại vui tính nữa. Mình nói chuyện với anh ta rất hợp”

Mày của Dương Mỹ càng nhíu chặt, cô còn không hiểu tính người bạn này của mình sao.

“Anh ta tên là gì? Ở đâu? Làm nghề gì?”

“Mình không biết, mình không hỏi anh ta. Mình chỉ biết anh ta tên là Vân Phong.” Phuong Du không chút nghi ngờ nói.

“Có phải là người có nốt ruồi nhỏ trên cánh mũi phải không?” Dương Mỹ cố gắng xác định điểm mấu chốt ở đây.

Phuong Du cố suy nghĩ một lúc mới bật thốt “Phải nha, cậu không nói mình cũng không để ý lắm, anh ta đích thực có một nốt ruồi như vậy!”

“Được rồi, sau này nên ít tiếp xúc với anh ta. Tốt nhất là cậu đừng nên qua lại gì với anh ta nữa. Chuyện cái xe thì cứ bỏ qua đi, không cần anh ta bồi

thường nữa.” Dương Mỹ thanh âm cũng có chút lạnh đi vài phần.

Phương Du khó hiểu nhìn cô, tuy trong lòng có mối nghi ngờ nhưng cô lại chưa bao giờ nghi ngờ lời Mỹ Mỹ của cô cả. Chắc chắn là Mỹ Mỹ muốn tốt cho cô nên mới bảo cô làm vậy. Người kia chắc chắn là người xấu rồi. Nghĩ như vậy, Phương Du mỉm cười ngọt ngào với Dương Mỹ nói “Được thôi. Bỏ thì bỏ. nhưng mình có điều kiện sau này cậu không được lấy chuyện ba nuôi ra đe dọa mình nữa.” Phương Du vẫn không quên lấy lại chút lợi ích cho mình.

Dương Mỹ cũng thực hết cách với cô bạn thân mà đành mỉm cười đồng ý. Không có lý do đó cô còn cả trăm cách có thể uy hiếp người bạn này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Lão gia..” Thanh âm già nua cung kính cất lên.

Hồi lâu, trong phòng cũng không có tiếng đáp lại cũng không có người lên tiếng giục.

“Chú cứ làm theo ý chú đi, tôi già rồi, nhiều chuyện không còn mình miễn nữa. Chú cứ tự quyết định đi, tôi tin tưởng vào chú!” Giọng nói mang theo chút mệt mỏi, Dương Trí Chung tựa đầu vào thành giường, gương mặt tiêu tụy, tuy mới 40 tuổi nhưng mái tóc đã hoa râm rất nhiều.

Nguyên Thành, cũng là người vừa lên tiếng hỏi trước, là quản gia trong cái nhà này đã 30 năm. Ông là người chứng kiến cả quá trình trưởng thành của người đang ngồi trước mặt ông. Kể từ khi còn là một cậu thanh niên bốc đồng cho tới khi thành một vị Chủ tịch của cả một Tập Đoàn. Ông hiểu con người này còn hơn cả bố mẹ hắn, yêu thương hắn như con đẻ của mình. Chứng kiến người mà mình vất vả chăm sóc bấy lâu nay trở nên tiêu tụy, hốc hác như vậy lòng ông cũng đau lòng không kém!

“lão gia, vì sao phải khổ như vậy? Tiểu thư cũng không phải không hiểu chuyện, cho dù năm đó ngài có sai nhưng mà bao năm qua chịu khổ sở cũng đủ rồi. Ngài cũng biết thời gian không còn nhiều nữa tại sao không để hai cha con có cơ hội hòa hợp!” Thanh âm bất đắc dĩ mang theo nồng đậm yêu thương cùng đau lòng.

Dương Trí Chung cười khổ nói “Tôi nghĩ, cả đời này cũng sẽ không trả đủ cho con bé đâu, tôi nợ nó quá nhiều rồi, cũng nợ những người phụ nữ tôi yêu quá nhiều. Tôi đã suy nghĩ rất nhiều, nếu không có lỗi lầm ngày hôm đó thì cũng sẽ không có bi kịch hôm nay. Tôi xứng đáng bị trừng phạt như vậy mà!”

Hốc mắt quản gia đỏ lên, khóe miệng già nua run rẩy, ông biết mình không thể khuyên được con người cứng đầu này. Nếu có thể thì bi kịch bao năm qua cũng sẽ đâu xảy ra.

“Thôi, ôn lại chuyện cũ vậy thôi. Chú đi làm việc đi, tôi mệt mỏi rồi muốn nghỉ ngơi một lúc.” Nói rồi ông mệt mỏi nhắm mắt lại, khóe mắt chảy ra một thứ trong suốt...

“Đại ca.” Thanh âm vang dội, đồng đều đầy khí thế.

Một hàng người mặc vest đen đứng thẳng hàng cung kính cúi đầu chào, ánh mắt lẫn vẻ mặt đều rất nghiêm túc, khí thế bùng bùng.

“Đi thôi.” Giọng nói không to nhưng đều khiến mọi người ở đây run sợ, trật tự lên xe của chính mình.

Ở nhiều nơi khác trong Thành Phố đều có tình trạng tương tự.....

Trong phòng, yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

Xung quanh bàn tròn lớn, có bảy chiếc ghế. Trên đó đã có sáu người ngồi, họ đều là những nhân vật nổi tiếng ở thành phố này, chỉ là dưới một thân phận khác.

Đằng sau, biển người dày đặc, sắc mặt đều rất kém, trừng mắt nhìn nhát cử nhát động của đôi phương. Tin rằng chỉ cần có một ai trong số họ có hành động bất thường là chắc chắn sẽ biến thành tổ ong.

Lâu thật lâu sau, khi tất cả mọi người ở đây đều sắp không thể chịu nổi nữa thì một giọng nói già nua kèm theo cả ho khan vang lên đánh vỡ trầm mặc.

“khụ...hôm nay có vẻ đông đủ quá nhỉ? Có chuyện tốt gì sao, không ngại kể với lão già này một chút chứ?”

Mọi người nhất tề tạt ra hai bên tạo thành một lối đi nhỏ cho người vừa lên tiếng, tất cả đồng loạt cung kính cúi đầu.

Chỉ thấy, một lão niên đã ngoài 60 tuổi nhưng mặt vẫn sáng quắc, tay chân không hề run rẩy, miệng cười tủm tỉm thân ái đi vào.

Tất cả những người đang ngồi đều đồng loạt đứng dậy cúi đầu chào

“Thành ca!”

Nếu có nhà báo hay phóng viên ở đây, họ nhất định sẽ kinh ngạc đến chết. Mỗi người ở đây, ai không phải là nhân vật hô phong hoán vũ, giậm chân một cái là có thể rung chuyển cả cái Thành Phố này, bây giờ lại đang cung cung kính kính cúi đầu chào một lão già. Họ nhất định nhất định thà tin tưởng là mình hoa mắt, thậm chí là điên rồi chứ không thể chấp nhận được sự thật này!

“ha ha ha, tốt tốt, ngồi xuống đi, lâu lắm rồi mới có dịp ngồi cùng đông đủ mọi người như vậy!” Nguyên Thành ha ha cười lớn, thoải mái phát tay cho mọi người ngồi.

“Tiểu Chu, tiểu Cường, tiểu Liệt, tiểu Cao, tiểu Sơn còn cả tiểu Lương nữa, ha ha ha, đều đã trưởng thành cả rồi. Rất tốt, nhìn cũng ra đáng rồi đấy chứ. Xem ra mấy năm qua mọi người sống không tệ phải không?”

Trước mặt người này, những nhân vật quan trọng đều trở thành những đứa trẻ rất nghe lời, ngoan ngoãn ngồi một bên.

Đối với họ, người trước mặt này ngàn vạn lần không thể đắc tội, nếu đã đắc tội thì tốt nhất nên tự tìm mua cho mình quan tài tốt một chút trước, bớt chút thời gian dẫn dò con cháu một chút là vừa. Cũng đừng nghĩ đến việc chạy trốn, trong cái Thành Phố này, người muốn nịnh nọt lão già kia nhiều không đếm hết, chỉ cần lão nói một câu thì chưa đến ngày mai, báo chí sẽ đưa tin bản thân đột ngột qua đời. Đừng nhìn lão ta già rồi mà tưởng lão lắm cảm, lú lẫn, mọi người ở đây có ai là chưa ném qua tư vị bị chinh cho sống không bằng chết, nghĩ đến mà vẫn cảm thấy ớn lạnh.

Hơn nữa, người trước mặt này cũng chính là người đã tự tay nâng họ lên như ngày hôm nay. Nếu không có lão thì cũng sẽ không có Tổng Giám Đốc hay Chủ tịch gì đó như bọn họ.

Bọn họ đều có xuất thân từ giang hồ, từ nhỏ đã đi theo một người gọi là Thành ca, đối với người này, họ vừa kính vừa sợ. Người trong giang hồ quan trọng nhất là cái gì? Chính là chữ “nghĩa”. Họ có thể giết anh em, hại bạn bè nhưng trước mặt người này họ mãi mãi vẫn chỉ là tiểu mã thời!

“Tất cả đều là nhờ công sức nâng đỡ của anh. Nếu không có anh cũng sẽ không có bọn em ngày hôm nay.” Trương Định, Tổng Giám Đốc Tập đoàn dầu khí quốc gia lên tiếng.

Mọi người còn lại đều gật đầu đồng ý.

“Ha ha ha, công sức gì chứ. Nếu không phải mọi người cùng cố gắng thì tôi có cố gắng nâng đỡ cũng đâu thể làm được gì nhiều. Thuyền muốn đi cũng phải dựa vào nước nữa chứ đâu thể cần mỗi sức người.” Nguyên Thành cũng mỉm cười hỏi thăm tình hình của từng người, chứng kiến mỗi người từng là đàn em của mình nay đã có sự nghiệp công việc thành đạt tự bản thân lão cũng đáng lên một cổ niềm tự hào tự đáy lòng.

“A. Xem ta kìa, già rồi nên đầu óc cũng không còn minh mẫn nữa. Suýt nữa đã quên mục đích đến ngày hôm nay.” Nguyên Thành nguyên bản đang vui vẻ trò chuyện cùng mọi người bỗng vỗ mạnh vào đầu mình nói.

Mọi người trong phòng ngay từ đầu đã không có ý định nhắc nhở lão về việc này, vốn định đợi cho lão đi về mới tiếp tục bàn bạc, ai ngờ lão vẫn nhớ.

Sắc mặt mỗi người trong phòng đều trầm xuống.

“Aizz... Chuyện của tiểu Phùng ta cũng đã nghe nói rồi, không ngờ lại ra đi sớm như vậy. Mọi người đều từng là anh em vào sinh ra tử, chứng kiến đồng bạn chết đột ngột như vậy chắc cũng đau lòng không kém ta phải không?”

Thanh âm mang theo nhàn nhạt đau thương, dù sao cũng từng là đàn em sớm chiều bên nhau, lão nghĩ đến cũng thấy hơi đau lòng.

Sáu người sắc mặt hết sức quái dị, cuối cùng có người lên tiếng:

“Thành ca, làm nghề như chúng ta sớm đã biết sẽ không được chết già rồi. Cái chết đối với chúng ta không còn đáng sợ nữa, dù sao cũng chỉ là chết sớm hay chết muộn mà thôi.” Liệt Nam, Giám đốc tập đoàn xe hơi lên tiếng nói.

Nguyên Thành như bừng tỉnh, ngạc nhiên nhìn rồi mới thở dài “Xem ta kìa, rút lui một thời gian rồi nên cũng học người ta lòng dạ đàn bà.”

Không có ai trả lời, mỗi người đều có những suy nghĩ của riêng mình.

“Bỏ đi, hôm nay cũng không phải đến để tưởng niệm nhau. Mọi người cũng đều có mặt đông đủ ở đây, mỗi người tự đưa ra ý kiến đi. Về việc địa bàn của tiểu Phùng, mọi người nghĩ như thế nào?” Nguyên Thành lên tiếng phá vỡ im lặng.

Không ai bảo ai, mọi người đều thông qua ánh mắt trao đổi lẫn nhau nhất trí ý kiến “Tất cả đều do Thành ca định đoạt, bọn em không có ý kiến gì.”

“A. Nếu mọi người đã tin tưởng tôi như vậy thì tôi đành phải nêu ý kiến trước vậy. Thế này đi, nếu không ai phản đối, địa bàn đó sẽ do Trương Lý tiếp quản. Hắn là đàn em thân cận dưới tiểu Phùng, rất được hần tin tưởng cũng rất có bản lĩnh. Hơn nữa trong bang cũng có nhiều người ủng hộ, giao vào tay hắn sẽ bớt được rất nhiều phiền phức. Mọi người nghĩ sao?”

Không ai lên tiếng nhưng ánh mắt rõ ràng là không phục. Nhưng mà cũng không có ai lên tiếng phản đối.

“Không lên tiếng tức là chấp nhận phải không? Nếu đã như vậy thì cũng nên giúp đỡ hần một tay. Công việc mới có lẽ chưa quen, mọi người bớt chút thời gian hướng dẫn cho hần. Ta thấy thằng nhóc này rất được, rất có bản lĩnh, ta cũng rất thích, sau này nể mặt ta mọi người chiếu cố đến hần nhiều hơn.” Nguyên Thành ánh mắt lóe lên tia sáng quý dị, miệng cười ha ha nói.

Ý tứ rất rõ ràng, nếu các người bắt nạt hần tức là không nể mặt lão già này rồi. Mà hậu quả của nó đảm bảo các người nuốt không trôi đâu.

Mọi người ở đây bất kì ai cũng đều không phục để một thằng nhóc miệng còn hôi sữa ngồi ngang hàng với mình. Nhưng mà lại không thể nói càng không thể phản bác lão già kia. Lão là con hồ li, già mà không đáng kính chút nào, miệng thì cười mà trong lòng lại tính kế người ta. Nếu không phải mỗi người ở đây cũng đều là hồ li hơn nữa lại trải qua năm tháng dài tích lũy kinh nghiệm thì không chừng sẽ bị lão ta lừa đi bán mà vẫn còn nghĩ lão ta tốt bụng. Có quý mới tin lão tốt bụng.

Không sao, không đầu lại lão chúng ta quay sang chinh chết tên nhóc đáng hận kia. Dựa vào cái gì mà một thằng nhóc có thể xưng huynh gọi đệ với bọn ta. Hồi bọn ta lăn lộn ngoài đời hần còn chưa ra đời đâu. Nhưng mà một câu nói cuối cùng của lão đã chặt hết hi vọng cuối cùng của mọi người. Ta nhin, ta nhin, không sao, coi như hần gặp may. Đợi mấy năm nữa lão già kia xuống mồ ta còn sợ không chinh chết được hần sao?

Mọi người trong đầu đều có chung một suy nghĩ như vậy, ngoài miệng nói đáp ứng nhưng trong lòng đang ra sức kêu gào.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Núi Rainier, Thành phố Tacoma, tiểu bang Washington.

Mưa phùn nhẹ, không khí có chút lạnh. Đường lên núi bị sương mù dày đặc bao phủ nên đi lại rất khó khăn.

Một chiếc Audi R8 dẫn đầu đoàn xe đi trước, đằng sau một hàng những siêu xe nối tiếp nhau lên đỉnh núi.

Nguyên Thành bước xuống xe đầu tiên, hốc mắt có chút đỏ nhìn về phía xa xa. Thân hình già nua của lão run rẩy nhẹ, bàn tay nắm chặt cây gậy trong tay. Không ai tiến lên phiên lão, mọi người đều im lặng đứng phía sau.

Có lẽ không ai hiểu rõ cảm giác trong lòng lão bây giờ nhưng đối với tình cảm chân thành của lão lại hết sức cảm động.

15 năm qua, mỗi năm cứ đến ngày này cho dù lão có bị bệnh đến liệt giường hay trời mưa bão thế nào thì lão vẫn đều đặn đến, khóc rồi đi!

Aizz..thực ra, mỗi người chứng kiến cảnh này đều có chút ghen tị đối với người đang nằm dưới đất kia. Làm cái nghề như bọn họ sớm đã không còn xem tình cảm là thứ trọng yếu nữa rồi. Bởi lẽ, tình cảm chỉ trở thành vật cản trên con đường sau này của họ. Đối với họ, trên đời này không còn ai có thể tin tưởng ngoại trừ bản thân.

Con người đang yên ổn an nghỉ kia, khi còn sống đã oanh liệt như thế nào, đáng sợ như thế nào mà đến khi chết vẫn lặng lẽ nằm đó thôi sao? Dưới một nắm đất kia, có thể là anh hùng cũng có thể là tiểu nhân. Trăm vạn năm trước, họ có lẽ là đáng cứu thế nhưng mà trăm vạn năm sau chẳng phải vẫn phải nằm dưới đất để người ta dẫm đạp lên thôi sao? Haizz..nhân sinh một đời tựa như một giấc mộng, đến khi tỉnh mộng thì cũng là lúc chúng ta tạm biệt thế giới này!...

Báo ca à báo ca, cuộc đời anh có được một anh em như vậy thì coi như sống một đời không uổng rồi!

“Huynh đệ, cậu..aizzz, một năm rồi, lão già ta lại đến thăm cậu đây!” giọng nói của ông có chút nghẹn ngào, vành mắt cũng đã đỏ lên.

“Thời gian quả không bỏ qua cho người nào, cậu xem, tôi cũng đã hơn 60 tuổi rồi, cũng sắp gần đất xa trời rồi. Nếu quả thật có kiếp sau, tôi cũng muốn tiếp tục được làm huynh đệ của cậu.” Lão ngập ngừng nói, giọng nói xa xăm, tưởng niệm.

“từ năm 10 tuổi tôi gặp cậu, chúng ta cùng nhau lăn lộn giang hồ, có phúc cùng hưởng có nạn cùng chịu. Từ một thằng chuyên thu tiền bảo kê cho đến khi có chút thành tựu được làm đại ca nho nhỏ, chúng ta vẫn luôn kề vai sát cánh bên nhau. Aizz, nhớ lại những năm tháng đó thật khiến cho lòng người ta sục sôi lên. Hồi đó, cậu luôn luôn là người bảo vệ tôi, chăm sóc cho tôi. Đối với tôi, cậu không chỉ là một người bạn mà còn là một người anh cả của tôi...” Nói đến đây hốc mắt già nua nhin không được chảy ra một hàng rồi lại một hàng nước mắt, thân hình lại càng run rẩy dữ dội tưởng như sắp không chống đỡ được.

Mọi người phía sau đều bị cảm động làm đỏ hai vành mắt, không ai nói câu gì nhưng ánh mắt cũng xa xăm hồi tưởng lại quá khứ của mình.

Tiếng bước chân làm một số người chú ý, có người quay lại, phát hiện có người đang tiến đến gần thì khẩn trương phục hồi tinh thần.

“Đứng lại, nơi này hôm nay giới nghiêm, cô không được phép tiến vào. Mời cô xuống núi.”

Không có tiếng trả lời, cô gái tiếp tục đi về phía trước.

“không được đi tiếp, nếu không chúng tôi sẽ sử dụng vũ lực.” Thanh âm cũng đã đề cao hơn mấy phần thu hút sự chú ý của mọi người.

Sắc mặt mỗi người đều rất kém, họ theo dõi từng hành động của cô gái, phát hiện cô không để ý đến lời uy hiếp thì ánh mắt càng lạnh hơn.

Hơn trăm người đồng loạt rút súng hướng về phía cô, một giọng nói lạnh lạnh vang lên “Lần cuối, yêu cầu cô đứng lại.”

Vẫn không có tiếng trả lời.

“Bắt cô ta lại.”

Hai người tiến đến gần cô vung tay định bắt bất ngờ bật ngựa ra sau. Không ai thấy cô ta đã làm gì, chỉ thấy một thân ảnh nhoáng lên sau đó hai người kia bị đánh bật trở lại.

“Tránh ra, đừng cản đường tôi.” Cô gái lạnh lạnh nói.

Bùm...

Tiếng súng nổ khiến người giật mình, mọi người bất giác quay lại nhìn người nổ súng. Mà ngay cả hắn cũng giật mình không kém, ngơ ngác nhìn khẩu súng trong tay rồi lại nhìn đến người con gái vừa rồi.

Cô ta không hề bị làm sao, mây may góc áo cũng không bị. Tất cả đều bị làm cho khiếp sợ, đờ đẫn đứng nhìn. Cô ta, cô ta rốt cuộc là người hay quái vật, cư nhiên có thể trốn thoát được súng đạn!

“Có chuyện gì vậy? Không biết hôm nay không được nổ súng sao?” Thanh âm uy nghiêm lên tiếng chứa đựng sự tức giận.

Nguyên Thành từ hàng người đi ra, lão rất tức giận. Hôm nay là ngày giỗ cậu huynh đệ lão nên lão đã đặc biệt nghiêm lệnh không được nổ súng tránh quấy rầy an nghỉ của hắn. Mấy người này thực sự là chán sống rồi.

“Chú Thành!” Cô gái mở miệng gọi.

“A, tiểu thư.” Nguyên Thành lúc này mới chú ý đến người đang bị chĩa súng vào vào đầu, ngạc nhiên nói.

“Cháu đến thăm chú Báo.” Dương Mỹ đi thẳng đến chỗ Nguyên Thành, bỏ qua vẻ mặt khiếp sợ của mọi người nói.

“À, vậy sao, tiến lên đi, ta cũng vừa mới tới được một lát thôi!” nói rồi lão nắm tay cô đi về phía trước.

Cách đó không xa.

Một người nắm trong tay ống nhòm quan sát từng hành động của bên kia.

Phát hiện người đến là cô, hắn tức giận ném ống nhòm xuống đất **** một câu sau đó chạy đi.

“Thiên, cậu đi đâu. Sắp đến lúc rồi.” Vân Phong chạy đến nắm tay lăng Thiên kéo lại không cho anh đi.

“Bỏ tay ra, tôi đi bắt con nhóc kia lại.” Lăng Thiên gần từng tiếng nói.

Vân Phong khiếp sợ nhìn anh “Cậu điên rồi sao? Bom đã được hẹn giờ, cậu đi khác nào tìm chết.”

“Tôi không quan tâm, cứ tiếp tục kế hoạch, tôi sẽ trở về trước khi nó nổ.”

Lăng Thiên giằng tay ra khỏi Vân Phong nhưng không được, anh tức giận quay lại giáng một cú đấm vào mặt anh ta khiến Vân Phong ngã ra đất. Sau đó mới vội vàng chạy đi.

10 phút... 15 phút... 20 phút...

Vẫn chưa thấy Lăng Thiên quay trở lại. Vân Phong lo lắng đến mức đi đi lại lại, nhiều lần muốn chạy đi kiểm tên khốn kia. Nhưng vì không thể bỏ mặc mọi chuyện ở đây nên chỉ có thể ở lại.

“5 phút nữa thôi, Lăng Thiên, tên khốn nhà cậu rốt cuộc đang ở chỗ nào, mau trở về nhanh lên. Cậu là tên *****, ôn dịch, cậu mà có chuyện thì tôi sẽ không tha cho cậu.” Vân Phong ngơ ngác lầm bầm nói.

Cuối cùng...

Oành...Bùm...

Tiếng nổ dữ dội kéo anh trở lại, cả ngọn núi phút chốc bị san bằng gần một nửa, đất đá bay tứ tung, khói ngập trời. Đừng nói đến người, ngay cả thần

tiền cũng khó mà sống sót sau vụ nổ đó.

“Lăng Thiên, cậu *****, dám không trở về, tôi sẽ không tha thứ cho cậu.”

Vân Phong suy sụp ngồi bệt xuống đất, khóe mắt chảy ra dòng lệ. Ai bảo con trai không khóc, con trai chỉ khóc khi đã quá đau lòng mà thôi...

“Mau... mau, còn đứng đó làm gì, tìm người cho tôi. Sống phải thấy người, chết... phải thấy xác.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Quay trở lại 3 phút trước.

Dương Mỹ ánh mắt sắc bén nhìn mặt đất dưới chân nhũm mày suy nghĩ. Ánh mắt cô quét một vòng xung quanh, nơi này địa thế hiểm trở, hai bên là vách đá, phía dưới là vách núi. Không nghi ngờ gì, đây đích thực là chỗ tốt để bày mai phục.

Nhưng mà trước khi lên núi, Dương Mỹ nhớ rõ mình đã kiểm tra cẩn thận xung quanh nhưng không phát hiện bất kì ai khả nghi nào! Không lẽ...

Dương Mỹ cúi người bốc một nắm đất trong tay, sắc mặt cô nháy mắt thay đổi, sát khí dâng cao quất

“Không tốt. Có bom, mọi người mau chóng chạy!”

Lớp đất mềm xốp có dấu hiệu đã bị đào qua. Mà nơi đây là vùng núi hoang sơ có ai rảnh rỗi không có việc gì làm lại chạy lên đây đào đất cơ chứ! Chỉ có một khả năng là đã bị người cố tình đào lên để đặt bom.

Tiếng quát của Dương Mỹ thu hút ánh mắt của tất cả mọi người nhưng vẫn không có ai nhúc nhích, chỉ ném ánh mắt nghi ngờ về phía cô.

Ngay lúc này một thanh âm khác cũng vang lên không kịp cho mọi người suy nghĩ thêm “Còn đứng đó, nhanh chóng chạy đi.” Nguyên Thành trầm mặt quát. Ông hoàn toàn tin tưởng lời của tiểu thư. Không nói đến kinh nghiệm của cô còn hơn xa những người ở đây chỉ riêng việc cô sẽ không bao giờ lấy mạng người ra đùa cũng đã đủ để tin tưởng cô rồi.

Nghe tiếng quát của lão, mọi người nháy mắt phục hồi tinh thần hoảng sợ bỏ chạy.

Có lẽ đối với lời nói của người con gái kia sẽ không một ai tin nhưng với người này họ lại toàn tâm tin tưởng. Cứng không thể trách bọn họ, chỉ có thể nói là do Dương Mỹ còn quá trẻ, ai nguyện tin vào lời nói của một cô bé con chứ? Ít ra khi còn chưa xác định rõ thân phận của cô ta họ sẽ không nghe lời!

Không khí khẩn trương bao phủ, tất cả đều vì mạng sống của mình mà bất chấp tất cả cái nào gọi là tình nghĩa chà đạp lên nhau chạy loạn. Đường xuống núi chỉ có duy nhất một đường nhỏ dành cho ô tô đi, mấy người lão đại đều đã dưới sự bảo hộ của anh em trung thành lên xe hộ tống xuống núi. Hoàn cảnh muốn bao nhiêu loạn liền có bấy nhiêu!

Dương Mỹ cũng không nhìn đến mọi người, đôi với cô mạng sống của họ cũng không hề quan trọng. Cô cũng không thể nào giúp được hết tất cả mọi người ở đây. Dương Mỹ chỉ kịp nắm lấy tay Nguyên Thành cấp tốc chạy. Ngay lúc này, một tiếng nổ trầm đục vang lên từ chỗ mọi người vừa đứng nháy mắt liền lan sang hai bên. Đất đá từng mảng to lớn rơi xuống xung quanh, đã có không ít người vì chạy chậm mà phải bỏ lại mạng.

“Chú Thành, theo hướng này, chạy về phía trước, cháu ở phía sau kèm theo chú!” Dương Mỹ cũng không có dấu hiệu hoảng loạn ngược lại càng bình tĩnh nói chỉ là thần sắc lo lắng trong mắt cô đã nói lên tâm trạng của cô lúc này.

“Tiểu thư, tôi không...”

“Đừng nhiều lời, tôi ra lệnh cho chú mau chạy đi nếu không cả hai đều chết.”

Nguyên Thành biết là cô nói đúng nhưng bảo lão bỏ cô chạy trước thì lão ngàn vạn lần không thể.

Dương Mỹ cũng biết sự cố chấp của lão nên đành phải nói “Không còn thời gian do dự đâu, cháu hứa sẽ an toàn trở ra, chú ở lại sẽ chỉ làm vướng cho cháu!”

Nguyên Thành cắn răng làm ra một quyết định nhanh chóng, lão quay người chạy theo hướng Dương Mỹ vừa chỉ.

Tiếng nổ ngày càng dữ dội, đất đá bay loạn xung quanh còn có không ít từ vách núi hai bên rơi xuống. Khói bay ngập trời sớm đã không còn nhìn ra hoàn cảnh xung quanh, Dương Mỹ nhũm mày dùng tay hất từng tảng đá từ trên rơi xuống yểm trợ cho Nguyên Thành một đường chạy thoát.

Lúc này, một tảng đá to lớn rơi xuống chỗ Dương Mỹ. Cô không có biện pháp tránh thoát chỉ có thể dùng thân hình cong lại tránh những chỗ hiểm. Cho dù là vậy nhưng nếu bị rơi trúng Dương Mỹ 8,9/10 sẽ bị tàn phế.

Ngay lúc này, Dương Mỹ chỉ cảm thấy đầu óc hoa lên, thân hình không tự chủ được lăn một vòng tránh thoát được một màn nguy hiểm.

Ngay khi Dương Mỹ còn chưa rõ tình hình thì một giọng nói quen thuộc vang lên “ Cô ngu ngốc sao? Chẳng lẽ không biết tránh đi lại định dùng bản thân mình đỡ đá?” Giọng nói tuy lạnh lùng nhưng cũng không giấu được sự lo lắng nồng đậm bên trong. Hoàn hảo, hoàn hảo là đến kịp, nếu không chỉ sợ là đã... Lăng Thiên bị chính suy nghĩ trong đầu mình dọa cho hoảng sợ ôm cô càng chặt.

Dương Mỹ lúc này mới nhìn rõ gương mặt người vừa cứu cô, trên mặt cũng không giấu nổi nghi vấn, trong lòng cũng có chút tư vị ngọt ngào.

Có điều, sự tình phát sinh tiếp theo lại không để cho hai người có cơ hội nói thêm câu nào. Đất đá rơi xuống ngày càng nhiều mà mỗi một tảng đều là to lớn gần bằng người.

Lúc này, lại có thêm mấy tảng rơi xuống chỗ hai người đang nằm, Lăng Thiên ôm Dương Mỹ một vòng lăn ra tránh. Chỉ là, lần này không còn may mắn như trước, hai người đều không kịp đề ý hoàn cảnh đã cùng nhau lăn xuống vách núi....

.....

Lăng Thiên chỉ cảm thấy cả người đau đớn như vừa trải qua tra tấn, mi mắt cũng nặng trĩu không mở ra nổi. Một bàn tay lạnh lẽo nắm lấy tay anh sau đó là cơn đau tê tâm phế liệt truyền đến khiến Lăng Thiên đang bị hôn mê cũng nhận không được khẽ hừ một tiếng. Sau đó, còn có nhiều cơn đau khác từ nhiều nơi trên khắp thân thể truyền đến. Lăng Thiên nghĩ muốn phản kháng nhưng lại không thể mở mắt. Lẽ nào, có người định nhân lúc anh suy yếu nhất dùng thủ đoạn tra tấn thân xác anh trước khi chết. Có điều, Lăng Thiên đã nhanh chóng bị cơn đau khiến cho không còn chút tri giác nào, lâm vào hôn mê sâu.

Lăng Thiên không biết mình ngủ đã bao lâu, chỉ cảm thấy thật dài. Khi anh mở mắt thì trời vẫn sáng, trước mặt anh lúc này còn có một đồng lửa đã cháy hết. Một giọng nói cắt đứt dòng suy nghĩ của Lăng Thiên

“ Tỉnh rồi sao?”

Nương theo giọng nói, Lăng Thiên mới nhìn đến người vừa lên tiếng, quần áo đã rách nát không chịu nổi nhưng vẫn không hề làm giảm bớt sự xinh đẹp ngược lại có thêm chút hương vị yếu đuối khiến người khác thương tiếc.

“ Đúng vậy. Cả đêm qua cô chăm sóc tôi sao?” Lăng Thiên nheo mắt nhìn cô mỉm cười, chỉ là nụ cười này có chút quá mức suy yếu.

Lăng Thiên muốn ngồi dậy quan sát tình huống của bản thân hiện tại nhưng vừa nhúc nhích khiến tứ chi đều truyền đến đau đớn khiến anh khẽ hừ một tiếng.

“ Nếu không muốn cả đời bị liệt thì tốt nhất nên nằm im một chỗ.” Giọng nói lạnh lùng vang lên mà chủ nhân của nó cũng đang dùng đôi tay trắng nõn kiểm tra vết thương cho anh. Thấy vết thương vì cử động vừa rồi mà có dấu hiệu chảy máu khiến Dương Mỹ trừng mắt nhìn kẻ vừa gây ra. Đối với ánh mắt của cô, Lăng Thiên cũng chỉ còn cách cười khan hai tiếng ngượng ngùng nằm im để cô sờ tới sờ lui khắp người.

“ Tại sao anh lại cứu tôi?” Dương Mỹ bàn tay vẫn tiếp tục công việc, ánh mắt cũng không nhìn Lăng Thiên nhỏ giọng hỏi. Tiếng nói của cô quả thực rất bé, nếu không phải nơi đây chỉ có hai người thì Lăng Thiên cũng không phát hiện cô đang nói với mình.

“ Há? Cô vừa nói gì tôi nghe không rõ!” Lăng Thiên nghi ngờ hỏi lại. Quả thực là vừa rồi anh không nghe rõ cô nói gì.

“ Tôi hỏi anh tại sao cứu tôi!” Thanh âm Dương Mỹ đề cao hơn nhiều, ánh mắt cũng đối diện với Lăng Thiên.

“ À, vấn đề này à! Cũng không tại sao cả, thuận đường thì cứu thôi!” Lăng Thiên không nhìn vào mắt cô mà liếc chỗ khác nói.

“ Tôi sẽ trả cho anh” Dương Mỹ nhú mày nói, chứng kiến ánh mắt nghi ngờ của Lăng Thiên cô bổ sung “ Phần nhân tình này, tôi không quen mắc nợ người khác.”

Lăng Thiên quay mặt nhìn cô, ánh mắt anh đậm chiêu “ Đôi khi quá sòng phẳng cũng không phải đức tính tốt!”

“ Không còn cách nào, tôi đã quen rồi!” Dương Mỹ nhàn nhạt nói.

Lăng Thiên nhìn cô thật lâu “ Cô đã thay đổi rồi!”

Dương Mỹ nhú mày nhìn anh định hỏi nhưng lại thôi. Cô đứng dậy bước vào trong rừng.

“ Cô đi đâu vậy?” Phía sau cô, thanh âm suy yếu của Lăng Thiên vang lên.

“ Tìm chút hoa quả và nước.” Dương Mỹ cũng không quay đầu lại vừa nói vừa tiếp tục bước đi.

“ Cẩn thận một chút!” Lăng Thiên lên tiếng với theo cô.

Lần này Dương Mỹ dừng lại nhưng không nói gì, sau một hồi lại bước đi tiếp.

Khoảng 30 phút sau, Dương Mỹ quay trở lại với một ít hoa quả dại.

“Có ai còn sống không?” Lãng Thiên câu đầu tiên cũng không hỏi cô kiếm hoa quả ở đâu mà hỏi một vấn đề khác.

Dương Mỹ nghi ngờ nhìn anh nhưng vẫn nói “Không còn ai hết. Sao anh biết tôi đi kiểm tra người?”

Lãng Thiên nở nụ cười bí hiểm với cô nói “Đoán!”

Dương Mỹ cũng không tiếp tục truy vấn vấn đề này, ném về phía Lãng Thiên vài quả táo dại sau đó ngồi một bên ăn.

Lãng Thiên chứng kiến cảnh này cũng phải cười khỏ nói “Tiểu thư, tay tôi không cử động được mà. Cô ném cho tôi cũng không có cách nào ăn được!”

Dương Mỹ suy nghĩ một lúc rồi đứng dậy đi về phía anh cầm quả táo trong tay đưa lên miệng Lãng Thiên, chính bản thân cũng tự cắn một miếng khác.

Lãng Thiên nhú mày nhìn cô, suy nghĩ đăm chiêu sau nói “Trước đây cô không hề thích ăn táo.”

Động tác của Dương Mỹ khựng lại giữa chừng, ánh mắt có thêm chút sát khí mờ nhạt nhưng rất nhanh biến mất.

“Thói quen không tốt nên bỏ rồi. Muốn không chết đói thì dù có là côn trùng cũng phải ăn thôi.”

Dương Mỹ nhàn nhạt nói, cũng không hỏi làm sao Lãng Thiên lại biết chuyện của cô.

Hai người từ lúc đó vẫn bảo trì im lặng. Đến chiều, Dương Mỹ lại đi kiếm ít củi và thức ăn cho hai người.

Sau khi nướng xong một con thỏ rừng, Dương Mỹ lại tiếp tục công việc lúc sáng là bón tận miệng cho Lãng Thiên.

Lãng Thiên cũng rất hưởng thụ được cô phục vụ, miệng lúc đòi hỏi nước, lúc lại muốn cô lau mỡ cho hắn. Bộ dạng tuy có chút chật vật nhưng miệng lại cười đến toe toét không khép lại được.

Dương Mỹ cũng rất kiên nhẫn đáp ứng mọi yêu cầu của anh, cũng không hề nhú mày gắt gỏng chút nào.

“Tay nghề cô thật khá nha! Thịt thỏ của cô nướng cũng đủ mở một nhà hàng rồi đó. Có điều nếu có thêm chút gia vị có lẽ sẽ ngon hơn!” lãng thiên vừa ăn vừa bình luận không đề ý đến sắc mặt Dương Mỹ đang đen lại.

Dương Mỹ nhét nốt phần thịt còn lại vào miệng Lãng Thiên khiến anh ứ ớ không nói thêm được câu nào, ném ánh mắt đau khổ về phía cô.

Dương Mỹ bỏ ngor mọi động tác cầu xin của anh khiến Lãng Thiên thật khó khăn nuốt xuống hết chỗ thịt trong miệng.

“Cô thật không tốt nha, sao có thể đối xử với người bệnh như vậy, hơn nữa tôi còn là ân nhân của cô.” Lãng Thiên oán hận lên án.

“Nếu anh không phải cứu tôi thì anh đã sớm chết rồi” Dương Mỹ cũng không nhìn anh chỉ nhàn nhạt nói khiến Lãng Thiên nghe xong cũng rụt cổ lại không nói thêm câu gì. Anh biết điều cô lại là sự thật.

Trăng đã lên cao, có lẽ là đã 11 giờ, Dương mỹ cũng không có dấu hiệu mệt mỏi. Cô nhặt củi cho thêm vào trong đồng lửa. So với hoàn cảnh hiện tại, trước đây cô đã từng phải 3 ngày 3 đêm không ăn không ngủ còn phải đề phòng dã thú và đồng bạn nhân cơ hội tập kích thì bây giờ nào đã đáng là gì.

Lãng thiên nhìn cô với ánh mắt có chút thương xót và yêu thương gọi cô “Cô lại đây cùng nằm đi, trong rừng này cũng không có dã thú, hơn nữa về đêm sẽ rất lạnh.”

Dương Mỹ nhìn anh thật sâu nói “Không liên quan đến anh, mau ngủ đi.”

Lãng Thiên biết không thể khuyên bảo được cô, nên chỉ đành tìm cớ nói chuyện muốn thức cùng cô “Cô nghĩ bao giờ bọn họ sẽ đến cứu chúng ta”

“Có lẽ là ngày mai, sẽ sớm thôi anh không cần lo lắng.”

Lãng Thiên biết cô hiểu lầm anh sợ hãi ở trong này nhưng Lãng Thiên cũng không muốn giải thích.

“Ba cô chắc sẽ lo lắng cho cô lắm!”

“Đừng nhắc đến ông ta!” Giọng nói Dương Mỹ cũng đã lạnh đi vài phần

Lãng Thiên cũng không vì vậy mà im lặng ngược lại mỉm cười nói “Xem ra lời đồn đại không sai. Quan hệ giữa hai cha con cô không được tốt lắm!”

Dương Mỹ trừng mắt nhìn anh “Không liên quan đến anh. Bớt nói đi không ai bảo anh câm.”

Lãng Thiên cũng không để ý đến sự tức giận của cô mà tiếp tục nói “Nếu tôi cũng có người quan tâm như cô thì sẽ hết sức trân trọng rồi.” giọng nói tuy

nhỏ nhưng Dương Mỹ vẫn nghe thấy.

Cô có chút suy nghĩ nhìn anh “ Anh không có cha mẹ sao?”

“ Tôi là cô nhi!” Lăng Thiên mỉm cười trả lời cô, ánh mắt cũng không có biến hóa nào tựa như câu chuyện đang nói không liên quan đến anh.

“ Một cô nhi có thành tích như anh cũng rất hiếm.” Dương Mỹ cũng không an ủi anh như bao người khác mà bình thản nói. Nếu là người khác ở vào tình cảnh này sẽ đều lên tiếng an ủi mấy câu nhưng Dương Mỹ lại hoàn toàn không có khái niệm an ủi trong từ điển. Đối với cô, an ủi cũng đâu thể khiến nỗi đau giảm bớt, cũng không thể thay đổi sự thật. Nếu đã vậy thì cũng đâu cần làm việc vô nghĩa đó chứ.

“ Đều là ba nuôi dạy tôi. Ông ấy là một người rất tài giỏi, cũng là thần tượng tôi theo đuổi.” nhắc đến người kia khiến nụ cười của Lăng Thiên cũng có thêm một chút chân thật.

“ Cha mẹ anh vì sao chết.” Dương Mỹ vô ý hỏi một câu mới biết mình lỡ lời nhưng đã muộn.

Lăng Thiên chỉ nhìn cô một chút, ánh mắt có điểm khác lạ “ Bị người hại chết!”

Dương Mỹ vốn tưởng anh sẽ không trả lời nên khi nghe được đáp án cũng cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Cô cũng không hỏi thêm một câu nào nữa, hai người chỉ nói về những chuyện lặt vặt, cũng không đề cập đến vấn đề vừa rồi.

Cả đêm hôm đó, cả hai nói chuyện đến sáng nhưng đa phần là Lăng thiên hỏi còn Dương Mỹ trả lời. Trong một thoáng nào đó, khoảng cách hai người đã rút lại không ít.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

“ Cần thận.” thanh âm tràn đầy lo lắng cùng ánh mắt kiên quyết kia lại vừa hiện lên trong mơ của Dương Mỹ. Cô nhủ mảy, cố lắc mạnh đầu để xua đi những phần kí ức không nên có đó nhưng lại càng khiến nó hiện rõ hơn.

Đã 3 ngày kể từ khi hai người được cứu, Dương Mỹ cũng không biết người đàn ông kia đã khỏe chưa! Nhiều lúc cô đã suy nghĩ không kiềm chế được hỏi một y tá chăm sóc. Điều này khiến tâm trí luôn ổn định của Dương Mỹ lần đầu tiên có cảm giác đau đầu.

Ngày đó, khi hai người bị rơi xuống vách núi, Dương Mỹ vốn có khả năng tự bảo vệ bản thân mình, ít ra cũng sẽ không bị thương đến nỗi mất mạng. Có điều, ngay khi hai người vừa rơi xuống, một vòng tay rắn chắc, ấm áp đã ôm chặt lấy cô khiến Dương Mỹ có ý nghĩ vùng ra cũng không có cách. Mà chính người đó lại dùng bản thân hấn làm chỗ dựa cho cô, che chắn cho cô mấy lần thoát hiểm. Cho nên, hai người cùng nhau rơi xuống nhưng hấn lại bị thương đến nỗi gần như mất cái mạng nhỏ còn cô thì chỉ bị thương nhẹ.

Dương Mỹ cũng không biết làm sao để đối mặt với người đó cho nên khi hấn tỉnh lại cô chỉ còn cách cố tỏ ra lạnh lùng, xa cách để che giấu nội tâm lần đầu gọn sóng của mình. Dương Mỹ chưa bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác, cũng chưa bao giờ để ai phải bảo vệ cô. Ngay cả khi bị Giáo quan phạt chạy 10 vòng quanh đảo hay đứng dưới mưa tập giữa trời đông cũng chưa hề thấy cô biến sắc. Từ trước đến nay, cô luôn là người đi bảo vệ hoặc giết người khác chứ chưa bao giờ giao tính mạng của mình cho bất kì ai. Lần này, có thể nói là Lăng Thiên đã hai lần cứu cô, điều này khiến trong nội tâm của Dương Mỹ thật không biết làm sao mới tốt!

Khi hai người nói chuyện, nhiều lúc không biết là vô tình hay cố ý, những câu nói của hấn tựa như hai người đã quen biết từ trước, thậm chí còn rất thân thuộc. Mỗi khi sát khí trong cô vừa vùng dậy thì lại bị ánh mắt đau lòng của hấn làm dịu đi. Dương Mỹ cũng không biết bản thân đã mấy lần có ý nghĩ sát nhân trong đầu nhưng rốt cuộc là cô cũng đã không làm được điều đó.

Dương Mỹ từng nghĩ cảm giác của bản thân là sai lầm vì từ lần đầu tiên hai người gặp mặt cô đã cảm thấy hấn thật quen thuộc, cũng không khiến cô ghét bỏ như với nhiều người đàn ông khác.

Càng nghĩ, Dương Mỹ lại phát giác ra bản thân lại có chút đau hai bên Thái Dương. Ngay lúc này tiếng mở cửa kéo dòng suy nghĩ của cô lại

“ Mỹ Mỹ, cậu dậy rồi à? Sao không ngủ thêm chút nữa!” thanh âm tràn đầy lo lắng của Phương Du vang lên, cô bước nhanh về phía giường của Dương Mỹ kiểm tra.

Dương Mỹ mỉm cười nhìn cô “ Mình không sao, khỏe rồi mà! Cậu có thể đi làm thủ tục xuất viện. . .”

“ Không thể. Cậu ngoan ngoãn nằm nghỉ thêm vài ngày nữa, đến bao giờ bác sĩ đồng ý thì mới được về.” Chưa kịp đợi Dương Mỹ nói hết Phương Du

đã kiên quyết gạt bỏ.

Câu nói vô tình của Phương Du khiến Dương Mỹ nhẩn mặt thật sâu, cố làm ra vẻ điềm đạm đáng yêu để được đồng tình. Nhưng mà lần này trời lại phụ lòng người, so về mặt này quả thực Dương Mỹ còn kém xa Phương Du nhiều lắm!...

“Được rồi, không cho phép cậu theo mình đây dựa chuyện này nữa, ý mình đã quyết, cho dù cậu có dùng 90 con trâu cũng không thay đổi được gì đâu.”

Phương Du thật khảng khái chặt đứt mọi hi vọng của Dương Mỹ nhưng khi nhìn đến vẻ mặt méo hăn đi của cô lại không đành lòng “ Aizz... thôi được rồi, chỉ cần cậu hứa năm thêm một ngày nữa thì ngày mai mình sẽ cho cậu xuất viện.”

Câu nói nhất thời nhận được sự đồng tình của Dương Mỹ. Ít ra thì một ngày vẫn còn tốt hơn là nằm đây một tuần.

“À, phải rồi, mình đem chuyện của cậu nói cho ba nuôi, ông ấy nói mấy ngày nữa sẽ đến thăm cậu.”

“Phương Du, sao cậu có thể đem chuyện này nói cho ba nuôi. Ông ấy già rồi, mấy chuyện này đối với thân thể ông ấy cũng không tốt.” Dương Mỹ nhủ thầm nói cũng không gọi cô là Du Du như mọi ngày hiển nhiên là đã có chút tức giận.

“Cậu còn trách mình được sao? Mấy ngày trước cậu mất tích, ba nuôi gọi cho cậu mãi không được nên mới phải gọi cho mình. Cậu cũng biết tính ba nuôi rồi, nếu không có câu trả lời thuyết phục thì đừng mong ông ấy bỏ qua.” Phương Du cũng bắt đầu lên tiếng.

“Là vậy sao! Cho mình xin lỗi, ba nuôi có nói bao giờ sẽ đến không?”

Dương Mỹ cũng nhận ra bản thân có chút qua đáng đành phải ngưng nói lời xin lỗi.

“Không có nhưng chắc là trước khi máy bay cất cánh thì sẽ gọi cho chúng ta thôi.” Phương Du cũng không phải người chấp nhất nên khi có được lời xin lỗi cũng thoải mái bỏ qua “À, phải rồi, mấy hôm trước để cậu nghỉ ngơi nên mình không hỏi, hôm nay nhân lúc này cũng hỏi luôn. Mình nghe nói khi cứu cậu còn có một người nữa phải không? Hình như hần còn bị thương rất nặng đến bây giờ vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt. Hai người cũng coi như là có duyên, gặp nạn không chết, mình nghĩ cậu cũng nên đi xem hần một chút.”

Câu nói của Phương Du khiến gian phòng độ nhiên im lặng, mãi cho đến khi cô định lên tiếng gọi Dương Mỹ thì mới có tiếng đáp lại “ không cần đâu, nếu hần vẫn chưa chết thì cũng không cần đi thăm nữa.”

“Sao có thể thế được, dù sao hai người cũng...” Phương Du không cho là đúng nói.

“Mình mệt mỏi rồi, muốn ngủ một lúc, cậu ra ngoài trước đi.” Dương Mỹ đánh gãy lời nói của cô.

Phương Du khó hiểu nhìn cô nhưng vẫn theo lời cô đứng dậy ra ngoài.

“À, suýt nữa đã quên, Dương trí Chung và bà Lan cũng vừa mới đến đây nhưng lúc đó cậu đang ngủ nên mình đã bảo họ về trước rồi.” Trước khi bước ra khỏi cửa Phương Du bất chợt vỗ mạnh vào đầu quay lại nói.

“Mình biết rồi.” Dương Mỹ nhàn nhạt nói.

“Aizz...thôi cậu ngủ đi, mình đi đây.” Phương Du biết trong lòng Dương Mỹ bây giờ tâm trạng cũng không được tốt lắm nên chỉ đành thở dài bước ra ngoài.

.....

Ở một nơi khác cũng trong bệnh viện.

“Bác sĩ, tấm phim này là...” Thanh âm run run nói.

“Như anh thấy, tình trạng của bệnh nhân rất có thể sẽ bị liệt.” Giọng nói già nua bình thản đáp, ông ta sớm đã chai lì đối với phản ứng tương tự của người nhà bệnh nhân.

“Vô dụng. Tôi cần các người làm gì? Nếu không thể chữa khỏi cho bạn tôi thì cái mạng nhỏ của ông cũng coi như xong đi.” Văn Phong trầm giọng quát, sát khí tùy ý trỗi dậy khiến gương mặt già nua phất phốc rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Xin lỗi, bệnh viện của tôi thật sự đã hết cách. Coi như anh giết tôi cũng không thay đổi được gì. Theo trình độ của nước Mỹ hiện nay nhiều nhất chỉ có thể khôi phục 80% chức năng của cánh tay đó. Nếu anh không tin có thể tìm ngài Geogre, ông ấy là chuyên gia giỏi nhất về lĩnh vực này.” Tuy sợ hãi nhưng vì trách nhiệm bác sĩ cũng không cho phép mình được nói dối bệnh nhân.

“Hừ. 80%? Ông có biết hần là ai không hả? Cái tôi muốn không chỉ là như thế, tôi muốn 90 thậm chí là 100%. Tôi không quản các người dùng biện pháp gì, cũng không quản bỏ ra bao nhiêu, chỉ cần có thể chữa khỏi cho hần.” Văn Phong mất kiên nhẫn rít qua kẽ răng. Bàn tay đặt dưới găng bàn đã nắm chặt đến khớp xương kêu răng rắc. Nếu không phải cố giữ bình tĩnh có lẽ anh đã nhảy chồm về phía bác sĩ già giết chết ông ta.

“Thật xin lỗi, tôi chỉ có thể nói là sẽ cố gắng hết sức.”

“Tôi không cần lời hứa suông, tôi cần là kết quả. Nếu các người không làm hẳn bình phục hẳn tôi sẽ thiêu trụi cái bệnh viện này.”

“Về chuyện ngài Geogre, ông ấy không ở trong nước mà đang tham dự hội nghị y học ở Anh, chúng tôi không thể mời ngài ấy về trong thời gian này!”
Bác sĩ John ngập ngừng nói.

Vân phong nhủ mày “Ông không cần lo lắng chuyện này. Ngày mai tôi sẽ cho người mời ông ta về. Các người phối hợp với hẳn chữa thật tốt cho bạn tôi.”

“Thật tốt quá, thành tựu của ngài Geogre trong lĩnh vực này đã được cả Thế giới công nhận. Có ông ấy ở đây thì ca phẫu thuật có lẽ sẽ thành công.”

Nghe được lời đảm bảo của Vân Phong, bác sĩ John bỗng thở phào một hơi. Tuy rằng trong nước lẫn trên Thế giới danh tiếng của ông ta trong lĩnh vực y cũng không nhỏ nhưng đối với ca phẫu thuật kia ông lại không nắm chắc có thể chữa khỏi hoàn toàn. Có lẽ, ngài Geogre còn có khả năng.

Vân Phong cũng không hoàn toàn hài lòng về câu trả lời của ông ta nhưng sự tình gấp gáp anh cũng không có nhiều thời gian nói chỉ đành ra ngoài ban công gọi một cuộc điện thoại quốc tế. Sau khi nhận được lời đảm bảo của đối phương mới hoàn toàn thở phào một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

“Anh đến đây làm gì?” Giọng nói nhàn nhạt không mang theo chút cảm xúc vang lên mà chủ nhân của nó cũng không ngược mắt lên khỏi quyển tạp chí.

Người duy nhất còn lại trong phòng cũng không bởi vì vậy mà tức giận, chỉ tự lấy một cái ghế cho mình ngồi xuống cạnh giường, mỉm cười nói:

“Thế nào! Chẳng lẽ em trai mình bị bệnh mà người anh này cũng không được vào thăm sao!”

Lăng Thiên nghiêng đầu ra khỏi quyển sách, khoe môi nhếch lên một nụ cười chế giễu “Thật vậy sao? Tôi cũng không dám thấy người sang bắt quàng làm họ nhận Lăng cảnh trưởng làm thân thích. Lẽ nào anh không sợ người khác nghi ngờ nhân phẩm của anh? Hoặc ít ra thì cái mũi quan trên đầu anh sẽ bị lộ xuống. Như vậy tôi sẽ cảm thấy có lỗi lắm!”

Nếu đổi lại là người khác nghe xong lời châm chọc như vậy chắc chắn sẽ nổi giận xông lên hung hăng mắng ***** nhưng Lăng Vũ chỉ mỉm cười nói :

“Cảm ơn Lăng Tổng đã lo lắng thay tôi, nhưng tôi nghĩ lần này uống phí công sức của Lăng Tổng rồi. Lăng Vũ tôi làm người chưa bao giờ để người khác phải nghi ngờ về nhân phẩm càng không có chuyện mất mũi quan vì chút chuyện nhỏ nhặt này! Hơn nữa, cho dù có nghi ngờ mối quan hệ giữa chúng ta thì cùng lắm cũng chỉ phải chịu chút điều tra nhỏ mà thôi. Pháp luật luôn luôn công bằng mà!”

Càng nói càng làm sắc mặt vốn đã trắng bệch của Lăng Thiên lại có thêm chút đen đi, anh nghiêng răng quát:

“Im đi. Đừng có nhắc đến thứ luật pháp giả dối đầy trước mặt tôi. Chó má! Anh tưởng anh là ai? Là siêu nhân sao, hay người hùng bảo vệ công lý? Anh nghĩ dựa vào lũ vô dụng các anh thì có thể làm gì. Nếu các anh mà có tác dụng như vậy thì lũ tội phạm cũng đâu có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật, chí ít thì các người cũng đâu có biện pháp bắt được tôi.”

Câu nói của Lăng Thiên kèm theo cả quyển tạp chí bay thẳng về phía Lăng Vũ nhưng anh cũng không hề né tránh mà để mặc nó đập lên mặt mình.

“Đù rồi đấy! Lần này nể tình cậu đang bị bệnh tôi sẽ không chấp nhất với cậu. Nếu còn lần sau thì tôi sẽ còng tay cậu lại dẫn về đồn.” Giọng nói của Lăng Vũ cũng nhuốm thêm một chút sắc thái lạnh lùng, ánh mắt nghiêm túc chiếu thẳng về phía Lăng Thiên.

“Hừ. không phải tôi nghi ngờ anh nhưng mà nếu anh có biện pháp bắt được tôi thì tôi cũng đâu có thể nằm ở đây thoải mái dưỡng thương.” Lăng Thiên châm chọc nói.

“Cậu đừng có được một bước lại muốn lẩn một thước. Cậu nghĩ những hành động phạm tội của cậu có thể che mắt được mọi người sao? Cậu nên nhớ mình làm chuyện gì đều có ông trời nhìn thấy, muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Nếu không phải còn có tôi thì cậu nghĩ đến bây giờ vẫn còn ở đây được sao?” Lăng Vũ hiển nhiên là đã bị chọc cho tức giận, ánh mắt cũng tóe lửa, hai bàn tay nắm chặt. Nhìn từ ngoài rất có dáng dấp chuẩn bị xông vào đánh nhau.

Không khí trong phòng bị áp lực nặng nề, khó chịu. Hai người cùng mất lớn trừng mắt nhỏ không ai chịu thua kém.

Hồi lâu, lửa giận của Lăng Vũ cũng từ từ giảm xuống, anh cũng không quên mục đích mình đến đây hôm nay.

“Được rồi, hôm nay tôi đến đây cũng không phải để cãi nhau với cậu. Tôi có chuyện muốn hỏi, chuyện lần này có phải lại là cậu làm?”

Lăng Thiên cũng không bị bất ngờ vì câu hỏi này mà chỉ nhàn nhạt hỏi lại

“Anh nghĩ sao? Cho dù tôi có nói không phải thì anh cũng đâu có tin. Trong đầu anh sớm đã xác định nó liên quan đến tôi, hỏi tôi chẳng qua chỉ để chính miệng tôi nói phải không?”

Lăng Vũ cũng không phủ nhận mà thẳng thắn đáp “Đúng vậy! Từ khi biết được những nạn nhân của vụ “tai nạn” lần này tôi đã sớm xác định là do cậu làm.”

“Đã như vậy chẳng lẽ anh muốn bắt tôi sao?” Lăng Thiên nhếch lên một nụ cười thản nhiên, tựa như việc giết hàng chục mạng người không hề liên quan gì đến mình.

Phản ứng của Lăng Thiên khiến Lăng Vũ tức giận nhưng vẫn cố kiềm chế.

“Cậu đừng có tỏ thái độ rùng rùng đó trước mặt tôi! Cho dù những người bị chết đều là phần tử hắc bang, bản thân mỗi người họ đều đã làm không ít chuyện xấu nhưng tội của họ đã có luật pháp và tòa án quyết định, cậu không có quyền giết họ.”

“Ai bảo tôi không có quyền. Chuyện của tôi tôi luôn luôn có cách xử lý riêng không cần mấy người quan tâm.”

“Nói bậy! Chuyện nào là chuyện của cậu, nó liên quan đến tính mạng của hàng trăm người mà cậu còn có thể tỏ ra vô trách nhiệm, hỏi họ như vậy sao? Lăng Vũ tức giận rít lên.

“Tôi cũng không có vĩ đại như mấy người. Chỉ cần là việc tôi muốn làm thì quản người khác sống chết làm gì? Tôi không phải đáng cứu thế, cũng không phải thánh hiền. Các người có cách giải quyết của các người, còn tôi tự có cách của tôi, không ai liên quan đến ai. Nếu có bản lĩnh thì đi mà bảo vệ bảo vệ bọn họ nhưng tôi nói trước cho anh biết, cho dù có nhốt bọn họ vào tù thì tôi cũng có biện pháp làm họ chết bất đắc kì tử trong đó.”

Lăng Thiên cũng không sợ hãi, mạnh mẽ nói, nếu không phải đang bị thương nặng có lẽ đã xông lên nắm lấy cổ áo anh trai mình.

“Giỏi, giỏi, giỏi. Cậu càng ngày càng giỏi, càng ngày càng vô pháp vô thiên không coi ai ra gì. Cậu nghĩ cậu có phải đang sống như một con người hay không, cậu sắp thành quái vật mất rồi...” Lăng Vũ quá mức tức giận nói liền ba từ giỏi, môi mấp máy nhưng vẫn không nói thêm được câu nào.

Lăng Thiên không để ý đến anh mà chỉ nhàn nhạt nói: “là người hay quái vật cũng không cần anh quản!”

Sau mấy lần hít thở Lăng Vũ cũng điều hòa lại hơi thở, bàn tay nắm chặt cũng dần buông lỏng hơn.

“Thôi, thôi, bỏ đi. Tất cả đều là tại tôi không chăm sóc tốt cho cậu thay ba mẹ mới để cậu rơi vào con đường sai lầm này. Nếu ngày xưa tôi kiên quyết không để cậu đi với ông ta thì cũng không có hậu quả như ngày hôm nay. Aizz..hối hận, thực sự tôi rất hối hận...! Em trai, nghe lời anh một lần được không, quay lại đi, bây giờ vẫn còn kịp!”

Một tiếng thở dài vang lên trong phòng...

“Anh cũng biết mình là con của ai sao? Anh thử nghĩ mình đã làm gì để xứng đáng với tiếng ba anh kêu chưa? Cho dù không có ba nuôi thì một ngày nào đó tôi cũng sẽ dùng chính cách thức của bọn họ trả lại cho họ gấp trăm gấp ngàn lần.” Lăng Thiên nghiêng răng nói, trong mắt sát khí dày đặc, câu nói bình thường nhưng lại khiến người nghe sợ hãi từ tận tâm.

“Nhưng cách thức của cậu là phạm pháp, cậu có thể trốn được một lần cũng không thể trốn được cả đời. Một ngày nào đó cho dù tôi có cố gắng bảo vệ cậu cũng không còn đủ sức. Nghe lời tôi, chúng ta cùng nhau tìm ra chứng cứ phạm tội của bọn họ sau đó đưa ra tòa được không? Anh tin tưởng, ba mẹ nơi chín suối cũng không hi vọng em bước chân vào con đường ma đạo này!” Lăng Vũ cố hết sức dùng thanh âm nhẹ nhàng nhất để khuyên giải.

“Không còn kịp nữa rồi, cho dù anh nói gì bây giờ cũng không thể thay đổi được quyết định của tôi. Tôi không tin thứ pháp luật của anh càng không nói đến giao bọn hắn vào tay anh. Tôi muốn tận tay tôi giết chết bọn họ, tận mắt chứng kiến họ tuyệt vọng, cầu xin tôi. Chúng ta là anh em, tôi cũng chỉ còn duy nhất một thân nhân là anh, tôi sẽ không thương tổn đến anh nhưng nếu anh làm tổn hại đến kế hoạch của tôi thì đừng trách tôi không niệm tình.”

Lăng Thiên mỉm cười nói, chỉ là ánh mắt lại sắc lạnh không hề có nửa điểm ý cười.

“Cậu thực sự đã lún quá sâu rồi nhưng mà cậu thực sự có thể bỏ qua được sao? Cô gái đó! Cho dù cô ta hận ba mình nhưng sẽ không chấp nhận kẻ khác giết ba mình!” Lăng Vũ cũng không tiếp tục khuyên nữa, anh biết mình cho dù có nói đứt họng cũng không thu được kết quả gì.

Lăng Thiên ngẩn người ra một lúc nhưng rất nhanh kiên quyết nói “Vậy thì sao! Anh nghĩ tôi sẽ vì một người con gái mà bỏ qua kẻ thù sao? Đối với tôi đàn bà chỉ dùng để phát tiết!”

Tuy miệng nói như vậy nhưng ánh mắt gọn sáng của anh cũng không thoát khỏi tầm mắt của Lăng Vũ.

“Cậu cũng đừng tự lừa dối mình nữa. Ba chúng ta từ nhỏ lớn lên với nhau, tình cảm của cậu lẽ nào tôi không nhìn ra. Hồi nhỏ ba đã nói cậu là thằng bé cứng đầu, cố chấp thật không sai chút nào. Đến tận bây giờ mà cái tính đấy vẫn không bỏ được.” Lăng Vũ mỉm cười nói, ánh mắt xa xăm tưởng nhớ về quá khứ.

Lăng Thiên cũng ngăn người, trong đầu anh tràn về bao kí ức về cô công chúa nhỏ của hai người, về thời gian cả gia đình anh quay quần hạnh phúc.

Một thứ chất lỏng trong suốt đọng lại ứ đầy trên bông mắt nhưng vẫn chưa rơi xuống. Có lẽ hai anh em họ ở một khía cạnh nào đó rất giống nhau. Tựa như hai người đều rất yêu gia đình của họ cũng như cả hai đều rất yêu quý một cô công chúa nhỏ.

“Thôi. Cũng không còn sớm nữa, tôi phải về rồi. Cậu chú ý dưỡng thương cho tốt, nghe nói vết thương của cậu rất nặng, tôi đã mời về một chuyên gia trị liệu cho cậu, có lẽ ngày mai sẽ đến đây thôi. Một lát nữa sẽ có mấy người đến hỏi cậu vài vấn đề, cậu chắc tự biết ứng phó rồi không cần tôi phải nói nhiều nữa. Về chuyện chúng ta vừa nói, tôi hi vọng cậu sẽ nghiêm túc suy nghĩ lại một lần. Tạm biệt!” Trước khi đi Lăng Vũ không quên đi về phía giường bệnh của Lăng Thiên vén lại chăn cho anh sau đó mới yên tâm xoay người bước ra khỏi cửa.

Sâu trong mắt Lăng Thiên có một tia tình cảm ôn nhu khó nói, khóe miệng cũng kéo lên một nụ cười thỏa mãn. Một nụ cười rất đẹp, rất chân thực không có một chút giả dối...!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Lăng Vũ đứng dựa người vào tường thờ dài một hồi. Anh cũng không biết phải đối xử với người em duy nhất của mình như thế nào! Bao anh bắt nó sao? Điều này ngay cả nghĩ anh cũng chưa từng nghĩ qua, cho dù hấn giết người, hấn phạm pháp ra sao nhưng đó cũng là em trai của anh, là đứa em duy nhất, thân nhân duy nhất còn lại trên đời của anh. Anh không thể lại càng không muốn làm cái hành động đó. Cho dù như vậy chính bản thân anh cũng trở thành đồng lõa với hấn lại càng không xứng đáng với cái mũ đang đội nhưng anh đều chấp nhận hết. Nói, nếu không phải chức nghiệp này còn có tác dụng anh cũng không muốn làm nó nữa.

Nhưng, anh lại càng không muốn hấn tiếp tục dần thân vào con đường này. Hấn nói anh không làm gì để trả thù cho ba? Mấy năm qua anh vất vả làm việc, tất cả mọi vụ án dù khó ra sao, nguy hiểm ra sao Lăng Vũ cũng là người đầu tiên xung phong đảm nhận. Mọi người nói gì anh không quan tâm, mục đích duy nhất để anh làm vậy là để mau chóng có cơ hội thăng chức để có thể tiếp xúc với nhiều vụ án bảo mật, có thêm nhiều cơ hội để điều tra thêm về kẻ đó. Vì người em trai kia anh sẵn sàng bất chấp cái danh bất hiếu để bảo vệ hấn và trả thù cho ba.

Lăng Vũ cũng biết em trai hấn phải chịu những gì để có được thực lực như ngày hôm nay, nhưng bằng cái cách thức đó thì anh trăm ngàn lần không muốn hấn trở nên như vậy. Thà rằng đổi lại bản thân là anh chứ không muốn trên lưng em trai mình đeo thêm bất kì một tội nghiệt nào nữa.

Nhưng Lăng Vũ cũng hiểu em trai anh có chấp như thế nào? Chuyện gì nếu hấn đã nghĩ là đúng thì cho dù người khác có nói ra sao hấn cũng không lọt tai. Là một người anh trai, Lăng Vũ cảm thấy mình thật bất lực, thật có lỗi với cha mẹ trên trời cao!

.....

Vân Phong vừa gọi điện báo lại tình hình bên này cho ba nuôi. Nhìn dòng số còn lưu lại trên máy anh bất giác cười khổ. Cho dù Vân Phong đã sớm biết sẽ như vậy nên đã chuẩn bị mọi phương pháp ứng phó nhưng vẫn bị mắng cho té tát. Ba nuôi biết Lăng Thiên lần này bị thương nặng như vậy thiếu chút nữa đã bay sang đây đập chết anh, nếu không phải dạo này tình hình bên đó có không ổn định thì có lẽ Vân Phong đã nghĩ cách chạy trước rồi tính sau.

Nói cái gì mà không chăm sóc tốt cho hấn để hấn bị thương, rồi lúc hấn bị mất tích sao không báo cho ta để ta cho người sang đó. Nhỏ vào! Cái tên biến thái kia mà cần anh chăm sóc sao, hấn không mỗi ngày tra tấn anh đã là phúc đức lắm rồi, nếu mà để hấn nghe được câu này không mỗi ngày lấy việc đánh đập anh là thú vui đã là tốt lắm rồi. Aiz... Cũng là nắm đấm hấn to nên Vân Phong mới phải chịu kiếp áp bức như vậy. Hai cha con nhà hấn đều là kẻ máu lạnh, tuyệt tình, không nói đạo lí.

Càng nghĩ Vân Phong càng cảm thấy thật thương cảm cho số mệnh khổ của mình liên tục thờ ơ ngán than dài đi đường cũng không chú ý. Kết quả của nó tất nhiên là ai cũng đoán ra, Vân Phong va vào một người, anh lại càng quyết tâm khẳng định suy nghĩ vừa rồi của mình là đúng. Ngay cả ông trời cũng ghen tị với vẻ đẹp của anh nên đã tìm cách để hành hạ anh đây mà.

Nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng Vân Phong cũng rất nhanh vươn tay đỡ người anh vừa đâm vào. Ừm, eo nhỏ cần đỡ, là con gái, cho dù gương mặt có khuôn long cỡ bạo chúa thì thân hình này vẫn vót vát lại chút ít. Vân Phong nở một nụ cười tự cho là đẹp nhất nhìn cô gái trong lòng, vừa nhìn đã bị dạo cho hoảng sợ, nụ cười cũng cứng ngắc ở khóe miệng.

Đây không phải là cỡ khuôn long bạo chúa nữa rồi, khuôn mặt này còn hơn cả king kong, cái mũi to như mũi hà mã, hai mắt thì híp lại nhỏ như sợi chỉ, còn nữa, hai lông mày không ngờ còn lệch nhau. Ta xin! Đây chắc chắn là thảm họa phẫu thuật thẩm mỹ. Vân Phong tha thiết muốn rút lại suy nghĩ vừa rồi, anh sai rồi, cho dù chủ nhân của khuôn mặt này có thân hình ma quỷ hơn nữa thì với khuôn mặt này cũng không thể tiêu được. Phụng tì mà gặp chắc chắn cũng bái làm sư phụ.

Mà cái bệnh viện này cũng rất đáng lên án, để một thảm họa như vậy ra đây, không lẽ muốn dọa người sao, may mà Vân Phong định lực tốt lại không bị bệnh tim nếu không chắc cũng phải vào nằm cùng Lăng Thiên luôn. Hiện tại, việc Vân Phong muốn làm nhất là tìm ra cái tên bác sĩ đã phẫu thuật cho cô ta nghiêm túc nói “sao ông lại không có một chút đạo đức nghề nghiệp nào hết vậy, sao có thể không để ý đến tình trạng của bệnh nhân, để một người như vậy ra ngoài không những làm ảnh hưởng đến những người khác mà nghiêm trọng hơn là còn làm mất mĩ quan đô thị của thành phố chúng ta, làm

mất vẻ đẹp của con người thành phố, nguy hại đến danh dự của quốc gia, đến lịch sử của dân tộc.”

Vân Phong cũng không dám suy nghĩ nhiều thêm, anh vội vàng mỉm cười thật tươi buồng người phụ nữ ra nói “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tại tôi đi đường không nhìn mới va phải cô, xin lỗi cô, tôi thật sự không phải cố ý.”

Người phụ nữ lúc này cũng tỉnh lại trong mộng đẹp, nhìn khuôn mặt đẹp trai anh tuấn trước mắt hoàn toàn không hề có ý tứ trách móc, nũng nịu lên tiếng “Ai da, người ta đang đi bị anh va vào thật đau nha! Anh có phải nên đền bù chút gì cho người ta không?” Vừa nói vừa cố ý dựa sát vào người Vân Phong.

Toàn thân Vân Phong nổi lên một tầng da gà, run giọng nói “Xin lỗi, tôi có việc rồi, nếu không còn gì thì tôi xin đi trước. Tạm biệt!” Vân Phong co giò vọt chân lên cô chạy, hoàn toàn bỏ qua tiếng gọi thân thiết đằng sau, ngay cả đầu cũng không dám quay lại.

Vừa vào thang máy, nghĩ lại cảnh vừa rồi khiến Vân Phong khẽ rung mình một cái, hai tay xoa vào nhau không dám nghĩ tiếp.

Đến lúc này anh mới để ý trong thang máy không phải chỉ có mình anh mà còn có một cô gái nữa, hơn nữa cô gái này còn rất quen thuộc.

Vân Phong điều chỉnh lại tác phong, quần áo một chút mới giờ ra nụ cười quen thuộc chào hỏi trước “Chào cô, Phương Du!”

Phương Du lúc này mới đưa ánh mắt nghi hoặc lên nhìn. Vừa rồi, cô biết có người vào thang máy nhưng cô cũng không ngẩng đầu lên mà vẫn nhắn tin.

Lúc này nghe thấy tiếng người gọi mới nghi hoặc nhìn. Vừa nhìn, cô liền nhanh chóng nhận ra hẳn là ai, Phương Du cũng vui vẻ chào hỏi lại “A, Vân Phong, sao anh cũng ở đây? Anh cũng bị bệnh sao?”

Vân Phong lắc đầu cười khỏ, có ai như cô gái này không, không chịu nhìn xem anh đang mặc đồ gì, có bệnh nhận nào lại mặc vest hay không.

“Không phải, tôi cũng không có bệnh gì, có một người bạn bị bệnh nên tôi vào thăm hắn thôi. Thế còn cô. Không lẽ cũng vào thăm bạn?”

“Đúng vậy, tôi cũng vừa từ trên phòng cô ấy xuống, cô ấy đang ngủ nên tôi định đi mua chút gì để lúc dậy cho cô ấy ăn. Anh cũng biết rồi đấy, cơm trong bệnh viện cũng thật khó ăn, tôi định ra ngoài mua mấy món cô ấy thích.” Phương Du hoàn toàn nói thành thật, đây cũng không phải bí mật gì nhưng với mức quan hệ của hai người thì có lẽ cũng không cần nói nhiều như vậy.

“À, vậy sao, cô nói cũng đúng, món ăn trong bệnh viện quả thực có chút khó nuốt, có lẽ tôi cũng nên đi mua chút gì đó cho bạn của tôi. Nếu cô không phiền chúng ta đi cùng nhau được chứ?” Vân Phong tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội hộ tống người đẹp, anh liền xung phong làm hộ hoa xứ giả.

Phương Du cũng không nghĩ như vậy có cái gì bất tiện, có thêm người đi lại càng vui nên cũng nhanh chóng đồng ý.

Hai người cùng nhau ra khỏi thang máy đi về phía nhà để xe. Thấy Phương Du định đi lấy xe của mình Vân Phong vội lên tiếng ngăn cản “Phương Du, hay là chúng ta đi cùng một xe đi, đi hai xe cũng bất tiện. Lát đằng nào tôi cũng phải trở lại bệnh viện.”

Phương Du suy nghĩ một lát cũng đồng ý, hai người cùng lên xe.

Trong xe, Vân Phong bắt chợt đề cập đến chuyện cái xe lần trước “Phải rồi, về chuyện chiếc xe, tôi đã mua một chiếc giống của cô, hiện tại đang để ở nhà tôi, nếu cô muốn bất kì lúc nào cũng có thể đến lấy.”

Phương Du bất giác nhíu mày, cô nhớ đến lời nói của Mỹ Mỹ nên nhanh chóng từ chối “Không cần nữa đâu, hôm đấy cũng đâu phải anh sai, là tại tôi đi đường không để ý nên mới đâm phải anh. Tôi sẽ không nhận xe anh trả đâu.”

Vân Phong cũng bất ngờ không kém đối với câu nói của cô “Sao thế được, dù sao cũng là tại tôi nên xe cô mới bị hỏng, hơn nữa xe đã mua về rồi, tôi cũng không thích hợp đi loại xe đấy, cô nói phải làm gì với nó bây giờ. Hay là cô vẫn cứ nhận đi.”

Phương Du lắc đầu nói “Tôi không nhận đâu, Mỹ Mỹ nói “vô công bất hưởng lộc” mà tôi còn là người sai nên đâu thể mặt dày nhận được. Dù sao thì tôi cũng không lấy nó, anh muốn làm gì với nó cũng được.”

Vân Phong cố gắng thuyết phục cô thêm mấy lần nhưng vẫn không được. Nhìn cô ấy yếu đuối nhưng một khi đã quyết định thì rất cứng đầu. Vân Phong cũng không làm khó cả hai nữa, nếu cô ấy đã không muốn nhận thì anh cũng không tiếp tục bắt ép. Về chuyện cái xe, có lẽ cứ để đó một thời gian, sau này nếu có em gái nào hài lòng thì lấy ra tặng cũng được.

Hai người mua một chút thức ăn nhẹ ở nhà hàng sau đó quay trở lại bệnh viện. Trên đường đi Phương Du cũng không nói nhiều như lần trước khiến Vân Phong rất nghi hoặc, nhiều lần muốn hỏi cô nhưng đều bị cô trả lời qua loa cho xong, cô vẫn nhớ lời dặn của Mỹ Mỹ. Người đàn ông này chắc là không tốt như vẻ bề ngoài nếu không Mỹ Mỹ cũng không dặn cô tránh xa hắn. Phương Du chưa bao giờ nghi ngờ lời nói của Dương Mỹ, đối với người bạn này cô đã hình thành một loại tin tưởng mù quáng không thể thay đổi.

Khi hai người về bệnh viện thì trời đã tối, sau khi chào tạm biệt cũng đi về phía phòng bệnh của bạn mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33

“Mỹ...”

Cánh cửa phòng bất ngờ mở khiến mọi người trong phòng nhất loạt quay lại nhìn.

Phương Du nhìn hai người trong phòng thấy rất khó xử, những câu đến cửa miệng rồi cũng không biết nói như thế nào.

“À...chào hai bác!” Phương Du mỉm cười gượng gạo nói, bản thân cô cũng không biết nên đi hay ở.

Lúc này, giọng nói của Dương Mỹ vang lên “Du Du, cậu tiến hai vị này ra ngoài hộ tót, tót muốn nghỉ ngơi.”

Phương Du đưa ánh mắt về phía hai người còn lại trong phòng, cô vẫn chưa nói gì.

“Cháu gái, cháu có thể tránh mặt một chút được không? Ta có chuyện muốn nói với tiểu Mỹ! Chỉ một chút thôi, có thể chứ?” Dương Trí Chung quay sang mỉm cười nói, giọng nói cũng mang theo một chút ra lệnh. Tuy đã già nhưng dù sao cũng là cả đời đứng trên vị trí cao hơn người nên ngay cả khi thỉnh cầu cũng mang theo chút ý vị không thể từ chối.

Phương Du hết nhìn ông lại quay sang nhìn Dương Mỹ, hồi lâu mới thở dài nói:

“À...Chuyện này...thôi được rồi, hai bác cứ nói chuyện tiếp đi nhưng nhớ là nhanh một chút, dù sao Mỹ Mỹ cũng vẫn cần nghỉ ngơi nhiều. Cháu ra ngoài trước” Phương Du bất đắc dĩ nói rồi quay sang Dương Mỹ nhìn vào sâu mắt cô nói “Mỹ Mỹ, xin lỗi nhưng tót nghĩ cậu vẫn nên đối mặt với nó đi thôi đừng trốn tránh mãi nữa, mình cũng chỉ là muốn tốt cho cậu.”

Nói rồi Phương Du khép lại cánh cửa, cô cũng không có ý định đứng ngoài nghe trộm. Dù sao cũng là chuyện gia đình người ta không đến lượt người ngoài như cô xen vào. Cho dù cô có là bạn bè thân đến không thể thân hơn của Mỹ Mỹ nhưng có một số chuyện không phải cô muốn là được.

Trong phòng, Dương Mỹ sắc mặt có chút tái nhợt lạnh lùng nhìn hai người đang đứng trước mặt. Cô im lặng không nói nhưng bàn tay dưới chân đã nắm chặt đến nỗi ngón tay trắng bệch cả rồi.

Bà Lan là người đầu tiên phá vỡ im lặng “Tiểu Mỹ..vết thương của con tốt hơn rồi chứ? Có cần chúng ta mời về một chuyên gia trị liệu riêng cho con không?” Thanh âm cũng nồng đậm lo lắng, sự chân thực trong đó chỉ cần không phải ngu ngốc cũng đều đoán ra được.

Nhưng cho dù là như vậy thì ngay cả lòng mày Dương Mỹ cũng không nhếch, cô nhàn nhạt nói “Cảm ơn, không cần đâu. Thân thể tôi rất tốt, không nhọc hai vị quan tâm”

“Thực ra cũng không nên quá chú quan, tuy rằng vết thương không nghiêm trọng nhưng nếu để lại di chứng e là...” bà Lan tiếp tục khuyên nhủ nhưng chưa nói hết câu đã bị Dương Mỹ đánh gãy:

“Tôi đã nói không cần sao bà dài dòng quá vậy!”

Bà Lan giật mình cũng không nói thêm câu nào, khuôn mặt xinh đẹp có chút khó coi nhưng không hề có vẻ gì tức giận.

Ngược lại, Dương Trí Chung từ nãy giờ vẫn không lên tiếng lúc này mới nói: “Tiểu Mỹ, sao con có thể nói với di như vậy! Di đang quan tâm đến con sao con lại không hiểu chứ?”

Dương Trí Chung cũng có chút tức giận nhưng cũng không dám quá nặng lời, chỉ nhẹ giọng khiển trách.

Dương Mỹ nhếch một nụ cười nhạt châm chọc nói “Thực xin lỗi...tôi chính là cố tình không hiểu, hơn nữa cũng sẽ không thể nói được một câu nào tốt hơn. Nếu hai vị không thích tôi cũng không giữ lại, cửa ở đằng kia, không tiễn!”

Hai người nhất thời sắc mặt khó coi đến cực điểm, ý tứ trong lời nói của Dương Mỹ không phải bọn họ không hiểu, e là người chậm hiểu nhất cũng nghe ra ý châm chọc trong đó.

Dương Trí Chung càng cảm thấy mình làm người rất thất bại đặc biệt là làm cha. Cuộc đời này e là đến cuối đời ông cũng không thể nhận về đứa con gái này.

“Aizz...Tiểu Mỹ...thôi..bỏ đi. Con cũng cứng đầu như ta hồi trẻ vậy.” Dương Trí Chung thở dài cảm thán một câu.

Dương Mỹ không nói gì chỉ hừ lạnh một tiếng, ngay cả mắt cũng không thèm liếc ông ta.

“Tiểu Mỹ, chuyện lần này con có đoán được là do ai làm không?” Lúc nói câu này về mặt của Dương Trí Chung rất nghiêm túc, trong giọng nói còn ẩn ẩn sát khí.

Nói đùa, vụ nổ này không những làm mất đi 40% lực lượng nòng cốt của bang phái mà còn suýt nữa hại chết đứa con gái bảo bối của ông và cả lão Thành nữa. Dương Trí Chung thế phải tìm ra tên khốn khiếp nào đã làm sau đó cho hắn biết thế nào là sống không bằng chết. Tuy nói ông đã rút lui nhưng cũng không phải tùy ý để cho khinh được. Thế lực ông nắm giữ không phải ai cũng có thể hình dung ra, cho dù sức tưởng tượng của hắn có mạnh cỡ nào thì e là cũng không thể đoán hết được sâu xa bên trong. Cả đời ông có thể nói là không việc gì không làm, giết người, lừa tiền, buôn lậu ngay cả gian thương cũng làm mấy chục năm rồi, các mối quan hệ của ông không cần nói cũng biết là rộng thế nào!

Dương Mỹ cũng bất giác nhíu mày. Không phải cô chưa từng nghi ngờ qua ai, thực ra ngay khi bị mưu hại cô đã có một danh sách những kẻ tình nghi trong đầu nhưng rất nhanh sau đó đều bị cô gạt bỏ. Nếu là trước kia với thân phận đó thì cũng không có gì lạ nhưng thân phận bây giờ của cô cũng chỉ có 4 người biết. Hơn nữa 4 người này cô lại hoàn toàn tin tưởng không hề bán đứng cô. Cô thực không nghĩ ra là ai có cái bản lĩnh đó. Ngay cả ngày trước khi còn là Satan, người biết cô là nữ cũng không nhiều, biết được cũng chủ yếu là đoán mò. Những người gặp qua cô có người nào còn sống đâu, Dương Mỹ chưa bao giờ làm việc cầu thả, công việc của cô luôn luôn sạch sẽ gọn gàng chứ không bao giờ ướt át, bẩn thỉu cả.

Cho dù là Dương Mỹ cũng trăm triệu lần không ngờ thân phận của cô sớm đã bị người ta biết được, hơn nữa kẻ này thủ đoạn tàn nhẫn chỉ có hơn chứ không có kém hơn cô.

“Chuyện này...tôi cũng không nghĩ ra là ai! Có điều, tôi sẽ tự có cách giải quyết của tôi, không cần ông bận tâm” Dương Mỹ nhíu mày hồi lâu mới nói.

“Tiểu Mỹ, con phải biết chuyện này không chỉ liên quan đến một mình con mà còn là vấn đề của tổ chức. Ta phải tìm ra tên đó và kẻ đứng đằng sau hắn. Tuy rằng ta không còn là thành viên của tổ chức nhưng đó cũng có tâm huyết cả đời của ta trong đó. Kẻ nào muốn phá hủy nó phải bước qua xác ta trước...”

Dương Trí Chung đã rất lâu rồi mới thể hiện ra uy thái của một kẻ đứng đầu trước mặt Dương Mỹ. Điều này khiến Dương Mỹ cũng bất giác nhìn ông ta thật sâu, trong mắt cũng không biết là suy nghĩ gì.

“Tùy ông thôi, muốn quản cũng được nhưng đến lúc tôi tìm ra kẻ đó thì chính tay tôi sẽ xử lý hắn trước.”

“Ừm...chuyện này cũng không có gì, chỉ cần biết được sau lưng hắn là ai hoặc tổ chức nào là được. Được rồi, không nói chuyện này nữa, vết thương của con chưa lành hay là nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa rồi hãy xuất viện. Chuyện của Tập Đoàn cứ giao cho tiểu Nhã quản lý. Dù năng lực của nó không tốt nhưng cũng coi như là cơ hội học tập.”

Dương Trí Chung biết được ý định xuất viện của Dương Mỹ khi nói chuyện với viện trưởng. Mấy ngày qua ngày nào Dương Mỹ cũng đề cập đến vấn đề này với ông ta. Nếu không phải Phương Du cứng rắn ép cô ở lại thì cái bệnh viện nhỏ bé này cũng đâu thể giữ chân được cô.

Nói đến chuyện này khuôn mặt lạnh lùng của Dương Mỹ hiện lên một chút tức giận “Sức khỏe của tôi tôi là người rõ nhất, chuyện ra viện tôi tự có quyết định. Tập Đoàn tôi sẽ không giao vào tay ai, không phải tôi sợ cô ta cướp của tôi vì cô ta vốn không có cái bản lĩnh đó. Tôi chỉ không muốn Tập Đoàn trượt dốc vì cô ta. Lần trước ông an bài cô ta một chức vị ăn không ngồi rồi, vô dụng trong tập đoàn tôi sợ đi không nói là còn có chút nể mặt ông. Đừng có để đồ vô dụng đó làm tôi tức giận thêm nữa. Tập Đoàn không phải nơi từ thiện, nếu mỗi người đều như cô ta thì Tập Đoàn sớm muốn cũng sụp đổ. Ông cũng đã từng quản lý nó không phải ông không hiểu.”

Khuôn mặt Dương Trí Chung cũng có một chút tức giận “Cho dù Thư Nhã có như thế nào nhưng đó cũng là chị con. Đã là chị em thì phải quan tâm giúp đỡ lẫn nhau. Sao có thể vì một người vô dụng mà vứt bỏ người đó. Tập Đoàn sau này cũng sẽ có một phần là của Thư Nhã, con bồi dưỡng nó sau này cũng sẽ giúp ích cho Tập Đoàn, củng cố địa vị của con.”

“Hừ, có phải chị em hay không trong lòng ông phải rõ hơn tôi. Sau này Tập Đoàn cũng không có một phần nào của cô ta. Nếu cô ta có năng lực thì hãy bắt đầu bằng chính khả năng của mình, nếu quả thực cô ta làm được tôi cũng không để ý đến thân phận là gì mà trọng dụng cô ta.” Dương Mỹ khinh thường nói, khi nói còn như vô ý liếc mắt về phía bà Lan.

Dương Trí Chung giật mình nhìn cô, trong mắt có cả nghi vấn và đau xót

“Ta biết đối với con Tập Đoàn mới là quan trọng nhất, bất kì thứ gì ảnh hưởng đến lợi ích của Tập Đoàn con đều không do dự dẹp bỏ nó. Đối với một thương nhân thì đó là chuyện tốt nhưng đối lại con không cảm thấy làm vậy là quá vô tình hay sao?”

““Thương trường như chiến trường” không có chỗ cho kẻ có lòng dạ đàn bà có chỗ đứng. Ông không bán người ta thì chính là người ta bán ông, không giết nó từ trong trứng chẳng lẽ lại đợi nó trưởng thành mới giết sao? Xin lỗi, tôi không có cái tác phong làm việc đấy. Uống phí cho ông sống ở cái xã hội ăn thịt người này lâu như vậy mà không hiểu được đạo lý đơn giản này.”

Dương Trí Chung bất lực nói “Không phải ta không hiểu mà là ta đã quá hiểu rồi nên mới khuyên con như vậy. Mặc kệ con đấu tranh bao lâu, nỗ lực đến thế nào thì đó chẳng qua cũng chỉ là vàng bạc ngoài thân, cái quan trọng là tình thân thì con lại mất đi. Ta vốn dĩ hiểu hơn nữa cũng rất hối hận rồi cho nên mới khuyên con như vậy, ta cũng không muốn con mắc sai lầm giống ta.”

Nói đến đây, Dương Trí Chung thương tiếc nhìn về phía bà Lan, trong ánh mắt nhu tình khó giấu, hối hận cũng rất nhiều. Mặc kệ thế nào thì đời này ông nợ bà cũng quá nhiều rồi, e là cả đời trả cũng không đủ. Kiếp sau, nếu quả thật có kiếp sau ông cũng muốn dùng cả đời để bù đắp cho bà.

“Tình thân...ha ha ha...ông có can đảm nói đến hai chữ này trước mặt tôi sao? Ông vốn dĩ không xứng có nó vì chính ông...chính ông đã bóp chết nó...bóp chết trái tim của một người phụ nữ hết mực yêu ông, cũng là...bóp chết trái tim của tôi. Hiện tại, ông dám nói đến nó trước mặt tôi! Tôi nói cho ông biết, từ sau ngày đó con người tôi đã không còn cái gọi là trái tim, là tình thân nữa rồi. Cái tôi có bây giờ chỉ còn hận thù và đau khổ mà thôi. Nếu được, tôi sẵn sàng bán linh hồn tôi cho quỷ dữ cũng muốn ông mãi mãi không được hạnh phúc. Ha ha ha...” Dương Mỹ có chút điên cuồng nói, giọng cuồng tiếu khiến người khác rùng mình. Ánh mắt cô vẫn lên tia máu đáng sợ, khi nói gần như là rít qua kẽ răng.

Dương Trí Chung bắt gác lùi về phía sau, bà Lan sắc mặt trắng bệch không ngừng lắc đầu.

“Không...không...con đừng nói thế, đừng nguyên rủa ba con, nếu có trách cũng trách ta đi. Đừng nguyên rủa ba con, đừng nguyên rủa...” bà Lan yếu ớt đến bên giường nắm tay Dương Mỹ thì thảo nghẹn ngào nói, hai mắt hai dòng nước mắt thi nhau chảy xuống, cả người đều run rẩy.

Dương Mỹ hất tay bà ra lạnh lùng nói “Đừng có đụng bàn tay bẩn thỉu của bà vào tôi, chính vì hồ li tình như bà ông ta mới phản bội mẹ con tôi. Đừng chơi trò đáng thương trước mặt tôi, tất cả đều vô ích thôi. Không riêng gì ông ta mà ngay cả bà cũng đừng hòng thoát được.”

Bà Lan không ngừng lắc đầu, nước mắt rơi như mưa mà không nói câu gì.

Dương Trí Chung đến bên giường dìu bà dậy, đứng lui về sau. Bà Lan gục đầu vào vai ông càng khóc lớn hơn.

Dương Mỹ thấy tình cảnh vậy cũng chỉ lạnh lùng cười giễu cợt.

“Aizz...vẫn biết con cố chấp nhưng không ngờ lại đến mức độ này. Thôi, nếu đã vậy thì ta cũng không còn gì để nói nữa. Ta đi đây!” Dương Trí Chung đau buồn nói sau đó ôm theo bà lan quay người ra cửa.

“Khoan đã...” Giọng nói của Dương Mỹ bất chợt vang lên.

Dương Trí Chung cũng không có quay đầu lại mà chỉ đứng quay lưng về phía cô. Có lẽ ông không muốn tiếp tục hi vọng để rồi lại quá thất vọng nữa.

“Chuyện năm đó...hình như tôi đã quên điều gì phải không? Sao tôi cảm thấy nó rất quan trọng với tôi.” Dương Mỹ ngập ngừng nói, câu nói khiến Dương Trí Chung giật mình quay người lại, bà Lan cũng không còn khóc nữa.

“Con nói...chuyện năm đó...ý của con...là chuyện nào?” Dương Trí Chung lấp bắp hồi lâu mới nặn ra được một câu hoàn chỉnh.

Nhưng vấn đề là ngay cả Dương Mỹ cũng không biết là chuyện gì. Cô chỉ có cảm giác rằng bản thân đã quên một cái gì đó rất quan trọng nhưng lại không thể nghĩ được ra nó là gì! Nhất là sau khi gặp được Lăng Thiên và nghe những câu nói của anh ta cảm giác trong cô càng mãnh liệt.

“Tôi...tôi cũng không biết được nữa. Tôi có cảm giác nó rất quen nhưng lại không nghĩ ra đã gặp ở đâu. Phải rồi, kí ức của tôi...kí ức trước năm 5 tuổi tôi hoàn toàn không nhớ gì cả. Điều này...có liên quan đến nó phải không?” Dương Mỹ ôm lấy đầu mình thì thảo nói.

Câu nói khiến cả người Dương Trí Chung bắt gác mềm nhũn, hai chân suýt không chống đỡ được, nếu không phai có bà Lan có lẽ ông đã ngã khụy ở đây. Vẫn biết không nên quá hi vọng nhưng hết lần này đến lần khác đều không không chế được bản thân mình muốn thử.

“Là chuyện này sao! Thực ra cũng không có gì cả. Chỉ là năm con 5 tuổi thì bị sốt cao một lần suýt nữa đã mất mạng. Tuy rằng đã cứu được nhưng kí ức trước đó con lại quên hết chỉ nhớ một số thứ rất quan trọng như chúng ta và những người thân nhất với con, ngoài ra đều đã quên. Ta và mẹ con cũng không muốn con bị bóng ma tâm lí nên quyết định không nói cho con hơn nữa chuyện này chúng ta cũng không nghĩ rằng nó quan trọng với con nhiều lắm.” Dương Trí Chung có chút vô lực nói.

Dương Mỹ như bừng tỉnh nhú mày nói “Nếu đã như vậy, tôi hiện tại rất muốn biết năm đó tôi đã trải qua những gì, quen biết những ai. Ông...có thể hay không...giúp tôi?”

“Tất nhiên là được, năm đó mẹ con có viết nhật kí ghi lại quá trình trưởng thành của con, còn có cả băng ghi hình và rất nhiều ảnh chụp nữa. Ta nghĩ như vậy chắc cũng giúp con nhớ ra chút gì. Nếu vẫn không được ta có thể kể lại cho con. Chuyện hồi bé của con ta vẫn còn nhớ rất rõ.” Dương Trí Chung mỉm cười nói, ánh mắt cũng xa xăm lắm!

Dương Mỹ cũng vậy, cô bắt gác nhớ lại khoảng thời gian những năm đó nhưng rất nhanh cô đã nhanh chóng rũ nó ra khỏi đầu “Được. Ông hãy gửi tất cả chúng cho tôi.”

“Ngày mai ta sẽ cho người mang đến cho con.”

“Cảm ơn!” Dương Mỹ hơi ngượng ngịu khi nói ra hai chữ này nhưng rốt cuộc vẫn nói được.

“Không có gì. Chúng ta về trước. Con nghỉ ngơi đi!” Dương Trí Chung cười nhẹ rồi ôm theo bà Lan ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Chiếc Ferrari 599 GTB Fiorano đỗ trước cửa Tập Đoàn Thiên Mỹ. Không ai chú ý đến người bước xuống xe, mọi người đều đang vội bước vào cửa

Tập Đoàn, giờ làm đã trễ 15 phút.

Dương Mỹ nhíu mày nhìn cảnh tượng chen chúc vào cửa, mày liễu càng nhếch cao.

Lối vào của Tập Đoàn bị cả cây thông cao 3m chắn gần hết, mọi người đều phải lượn mình qua gốc cây mới vào được bên trong.

Đứng trong đại sảnh, Dương Mỹ bấm điện thoại gọi cho thư kí Ngô nhưng rất nhanh đã phát hiện ra cô ta đang đứng nói chuyện cùng một người đàn ông khác bên quầy tiếp tân.

“Nhưng Tập đoàn chúng tôi đâu có đặt mua nó!” Là giọng nói của thư kí Ngô, trong thanh âm cũng nghe ra được ý tứ không kiên nhẫn.

“Không thể, cô xem đây này, rõ ràng là chữ kí của Tập đoàn cô mà.” Người đàn ông trung niên giờ tập giấy lên trước mặt thư kí Ngô.

“Thật xin lỗi! tập đoàn chúng tôi thực sự không đặt mua cho nên không thể kí được.”

“Tôi nói, các cô có thể xem kĩ lại được không? Rõ ràng là đã kí nhận rồi mà.” Người đàn ông vẫn kiên trì chỉ tay về dòng chữ kí dưới văn bản ông ta đang cầm.

Dương Mỹ từ xa thấy hai người nói chuyện có vẻ không tốt lắm lúc này đến gần cũng chỉ nghe được một chút nội dung nên cũng không hiểu gì cả.

“Thư kí Ngô, có chuyện gì vậy!”

Giọng nói vang lên khiến cả hai người đang cãi nhau đều nhất loạt quay ra nhìn. Thư kí Ngô vội vàng nói:

“Chủ tịch, thật xin lỗi, tôi sẽ nhanh chóng giải quyết chuyện này.”

Dương Mỹ nhíu mày, giọng nói cũng cao hơn vài phần “Tôi nhắc lại, có chuyện gì xảy ra? Cô nên trả lời đúng trọng tâm câu hỏi của tôi.”

Thấy Dương Mỹ có vẻ tức giận Ngô Văn vội vàng trả lời cô “ Là thế này, Chủ tịch, cái cây trước sảnh là được người ta tặng, chúng ta không hề mua nó. Vấn đề là vị đây không chịu nghe tôi giải thích.”

“Sao có thể thế được, cô nhìn xem đây này, rõ ràng là viết Tập đoàn Thiên Mỹ mà.” Người đàn ông vội vàng lên tiếng tranh luận.

“Nhưng chúng tôi thực sự không mua.” Thư kí Ngô cũng vội không kém.

Lúc này, để chấm dứt hai người lại bắt đầu đập khúc ngoi mua, ta không mua nên Dương Mỹ lên tiếng “ Tôi sẽ để bộ phận giao tiếp xử lí. Thư kí Ngô, cô cũng nhanh chóng thu dọn đi, tôi không muốn cái cây đó làm mất mĩ quan Tập đoàn chúng ta.”

Nói xong không đợi hai người phản ứng Dương Mỹ bước về phía thang máy chuyên dụng.

“Chuyện này là sao? Các cô có định thế nào với cái cái cây đó.” Người đàn ông không từ bỏ ý định giữ lấy tay Ngô Văn hỏi.

“Chủ tịch đã nói sẽ để bộ phận giao tiếp xử lí, ông nên đi gấp quản lí của họ.” Ngô Văn có chút không kiên nhẫn giằng lại tay bước nhanh về phía bảo vệ.

“Này...Như thế là sao Các người phải cho tôi câu trả lời chứ...?”

“Bảo vệ, kêu thêm mấy người nữa dọn cái cây này đi, bảo nhân viên lao công quét tước cẩn thận.” Thư kí Ngô chỉ tay về phía cây thông nhẹ giọng phân phó cho mấy người bảo vệ gần đó. “À...nhân tiện đưa vị đây đến phòng giao tiếp.”

Nói rồi cũng không để người đàn ông kia phản ứng cô đã vội vã lên thang máy. Cô biết vị Chủ tịch đáng kính kia vẫn đang đợi cô cho câu trả lời thỏa đáng.

.....

Cộc...cộc...

“Vào đi!” Giọng nói đều đều của Dương Mỹ vang lên.

“Chủ tịch, đây là những tài liệu cần chữ kí của ngài.” Ngô Văn nhẹ nhàng đặt xuống bàn Dương Mỹ một tập tài liệu.

“Để đó đi, hôm nay có những lịch trình gì?” Dương Mỹ bùng lên tách trà nhấp một ngụm nhỏ.

“Buổi sáng lúc 10 giờ ngài có 1 cuộc hẹn với Lý tổng. Ngoài ra ông Dương Thuận trưởng bộ phận tài vụ, Giám đốc thương hiệu cũng có hẹn với ngài. 3 giờ chiều có một cuộc họp, 6 giờ ăn tối cùng Trương tổng.”

“Gặp Dương Thuận trước đi.”

“Hay là ngài gặp Lý tổng trước, ông ấy có chuyện quan trọng cần bàn với ngài.”

“Tôi nói gặp Dương Thuần trước.” Dương Mỹ ngược nhìn cô, giọng nói cũng cao hơn mấy phần “Còn nữa, hủy buổi ăn tối với Trương tổng. Sau này không được sự đồng ý của tôi thì không được sắp xếp những việc như vậy nữa.”

“Vâng, Chủ tịch.”

Cộc...cộc...

Âm thanh gõ cửa lần nữa vang lên.

“Vào đi.” Dương Mỹ nhướn mày nhìn “Cô ra ngoài trước đi.”

“Vâng.” Ngô Văn khẽ cúi người rồi bước ra ngoài.

Một cô gái với cặp kính đen và mái tóc cắt ngắn bước vào.

“Chủ tịch!”

“Chuyện gì?”

“Đây là tài liệu tôi chuẩn bị cho lần quảng cáo của tập đoàn. Đây đều là những nhân vật hạt nhân của tập đoàn, là con gái của ông Phùng Minh Long, tên là Phùng Phi Phi, 20 tuổi, hiện đang làm việc tại bộ phận giao tiếp của chúng tôi. Ngài có cần gặp cô ấy không?”

Dương Mỹ không trả lời vấn đề của cô mà hỏi ngược lại:

“Cô có biết hôm nay tôi vào Tập Đoàn bằng cách nào không?”

Tú Văn – trưởng phòng bộ phận giao tiếp nhướn mày không hiểu cô nói gì.

“Tôi phải chen giữa một cây thông Giáng sinh để vào. Cây thông đó, bây giờ đang đặt ngang nhiên trước sảnh tập đoàn chúng ta. Bộ phận giao tiếp các cô muốn tạo không khí cho ngày lễ tôi không có ý kiến. Nhưng nếu không chuyển nó đi thì hôm nay khách của tôi đều phải chen chúc để vào.” Dương Mỹ nhìn cô, ánh mắt cũng không có tức giận.

Tú Văn hơi cúi đầu “Cây thông không phải do chúng tôi đặt. Có lẽ là Lý tổng, tôi sẽ đi tìm hiểu thử xem.” Nói rồi cô khẽ cúi người rồi ra ngoài.

Không lâu sau, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Cộc...cộc...

“Mời vào.”

“Chủ tịch!”

“Giám đốc Chu, có chuyện gì sao?” Thấy được ngó vào, Dương Mỹ ngược mắt khỏi chông tài liệu, giọng nói cũng thân thiết hơn. Có lẽ sau lần thảo luận lần trước bản thân cô cũng có chút nhận thức về năng lực của anh ta nên cũng không làm khó.

“Kế hoạch mở rộng thương hiệu cho mùa lễ lao động năm tới tôi đều đã làm xong.” Chu Minh mỉm cười với cô đưa xấp tài liệu cho cô.

Dương Mỹ cũng không xem mà trực tiếp đặt nó qua một bên.

Chu Minh nhìn cô khó hiểu hỏi:

“Cô không xem qua nó một chút sao?”

“Cá nhân tôi cảm thấy rất hoàn hảo.” Dương Mỹ mỉm cười nhẹ với anh sau đó gọi anh lại gần “Chu Minh à, 2 ngày nữa các tổng giám sát sẽ đến gặp tôi. Đầu là do tôi mời đến để phát các khoản tiền thưởng mua quà tặng cho lễ Giáng sinh. Chỉ có mỗi anh là vẫn như đang trong một cuộc chiến tranh Thế giới vậy.”

“Lễ Giáng sinh không phải là tuần sau sao?”

“Cậu ngay cả không khí Giáng sinh cũng không thể cảm nhận được sao?” Dương Mỹ có chút bất đắc dĩ nhìn anh nói.

“Vậy tôi có thể tận dụng đêm Giáng sinh làm một bữa liên hoan để mọi người tiếp tục thảo luận.” Chu Minh nói.

“Thật không hiểu con người cậu ra sao nữa? Được rồi, cậu đi gặp Giám đốc Trương thảo luận một chút đi.” Dương Mỹ bất đắc dĩ nói.

“Vậy bản kế hoạch?”

“Tôi sẽ xem!” Dương Mỹ vươn tay lấy tập tài liệu “À...phải rồi. Điều khoản tập đoàn có lẽ nên cho thêm một điều mới.”

Chu Minh hứng thú nhìn cô hỏi:

“ Là điều gì vậy?”

“Những nhân viên đi làm muộn, muộn 1 phút trừ 1 ngày tiền lương, cứ thế mà nhân lên. Tôi nghĩ đã đến lúc cần thúc đẩy tinh thần làm việc cho mọi nhân viên trong Tập đoàn rồi. Phải rồi, tôi nghe nói Giám đốc Chu là người hay đi làm muộn nhiều nhất. Nếu phải trừ tôi cũng không ngại lấy anh ra làm gương đầu.” Dương Mỹ mỉm cười nhìn anh nhưng khiến khuôn mặt có chút tuần tú của Chu Minh nhăn lại khổ sở.

“Chủ tịch, tha tôi đi, tôi hứa sẽ không bao giờ còn tái phạm nữa. Cô mà trừ tiền lương của tôi thì tôi lấy gì mà nuôi mẹ già với con thơ.”

“Anh còn tưởng tôi không biết sao? Ngay cả bạn gái anh còn chưa có thì lấy đâu ra con thơ. Cả Tập đoàn ai mà không biết anh là “ ế tiểu tử” Dương Mỹ khinh thường liếc mắt anh một cái không ngại nói mấy câu làm tổn thương trái tim bé bỏng của anh.

“Chủ tịch, sao cô có thể nói như vậy. Tôi mà ế không phải cô cũng vậy sao?” Chu Minh oán hận mấy câu, có điều câu cuối anh cũng không dám nói to chỉ thì thầm trong miệng.

“Anh vừa nói gì?” Dương Mỹ nhưn mày hỏi lại.

“Không có gì. Tôi nói tôi phải đi tìm Giám đốc Trương để bàn luận ngay. Chào Chủ tịch.” Nói rồi cũng không đợi Dương Mỹ kịp phản ứng đã vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Cộc... cộc...

“Vào đi!”

“Đội trưởng, anh gọi tôi?”

“Ừm...tiểu Vũ cậu ngồi xuống trước đi.” Ngước mắt lên khỏi bàn, người đàn ông có gương mặt góc cạnh, khoảng hơn 50 tuổi mỉm nhăn mày nói: “Cậu có biết tôi gọi cậu vào có chuyện gì không?”

Lăng Vũ nhú mày, có chút khó hiểu hỏi “Đội trưởng, có gì anh cứ nói thẳng, tôi thực sự không biết anh gọi tôi có việc gì”

Liễu Nham tức giận đập bàn đứng dậy quát: “Lăng Vũ, cậu còn định giả vờ với tôi nữa sao? Những chuyện gần đây cậu làm chẳng lẽ còn chưa đủ nghiêm trọng?”

“Đội trưởng, ý anh là...”

“Hừ... tôi tưởng cậu vào đội đã được mấy năm, dưới sự nâng đỡ của tôi thì ít ra cũng phải trưởng thành nên một chút, ai ngờ cậu lại làm cho tôi thất vọng quá như vậy!” Liễu Nham thờ dốc nói: “Cậu có biết những việc làm gần đây của cậu đều bị theo dõi và gửi lên trên? Cậu làm gì cũng phải suy nghĩ một chút chứ. Cậu không phải là mới vào đội mà ngay cả chút việc này cũng để tôi phải nói là sao?”

“Tôi xin lỗi!...” Lăng Vũ cúi đầu nói che đi ánh mắt lóe lên tia sáng bất định.

“Xin lỗi, xin lỗi, ngoài xin lỗi ra cậu không biết nói câu nào khác hay sao? Nếu mà cậu thực sự biết lỗi cậu đã không đến gặp hần. Cậu biết thân phận hần hiện đang nhạy cảm thế nào mà vẫn cố tình phạm luật. Lẽ nào cậu tưởng làm cảnh sát là có thể tự do làm những gì mình muốn à? Nếu hôm nay người đứng ở đây không phải là cậu mà là người khác thì tôi đã ra lệnh bắt giam ngay lập tức rồi. Hừ...!” Vì quá tức giận mà tay ông cũng run run chỉ vào Lăng Vũ.

Lăng Vũ nhú mày nhưng cũng không có phản ứng gì. Anh biết ngày hôm đó bất chấp vào thăm Lăng Thiên đã để lại nghi ngờ cho mọi người nhưng anh lại không cảm được sự lo lắng trong lòng. Dù sao đó cũng là em trai anh, là người thân duy nhất. Đừng nói là chỉ bị mắng, cho dù có bị đuổi việc anh cũng không hối hận.

Một lúc sau, Liễu Nham cũng dừng việc thờ dốc lại, tức giận cũng vì tìm được nơi phát tiết mà vui đi hơn nửa.

“Được rồi, cần nói cũng đã nói, cần mắng cũng đã mắng. Tôi không muốn sai lầm này tiếp tục lặp lại nữa. nếu còn lần sau thì không đơn giản chỉ là bị

mắng như vậy đầu. Bên trên cũng đã trách phạt xuống nhưng tôi đã gánh hết cho cậu rồi. Tiểu Vũ, cậu theo tôi đã được 6 năm rồi, làm lên vị trí này cũng không phải là dễ, đừng vì một phút sơ suất mà trả giá bằng công sức mấy năm nay của mình.”

“Đội trưởng, tôi hiểu, tôi sẽ không bao giờ tái phạm nữa.”

“Cậu hiểu là tốt. Vụ án này cậu cũng không cần nhúng tay vào nữa, tôi tạm thời chuyển cậu qua tổ hình sự để tránh bị nghi ngờ.”

“Đội trưởng, có thể để tôi tiếp tục phá vụ án này được không?”

“Không được, cậu đang nằm trong diện bị tình nghi, nếu cậu còn tiếp tục tham gia không phải là càng tạo thêm cơ hội cho những kẻ đối đầu với cậu hay sao? Nói chung là không được. Tôi đã thay cậu sắp xếp hết cả rồi, từ ngày mai hãy bắt đầu làm việc ở tổ hình sự đi. Công việc của tổ trọng án đều giao hết cho tiểu Trương, bao gồm cả vụ của Annie và vụ án Thiên tổ hơn 15 năm trước nữa” Liễu Nham dứt khoát nói.

Lăng Vũ giật mình đứng bật dậy “Đội trưởng, chuyện này thì kiên quyết không thể được, chuyện khác có thể nhưng chuyện này thì không.”

“Cậu còn dám nói không với tôi sao? Nếu không phải tại cậu làm hành động ngu ngốc đó thì tôi cũng đâu bắt buộc phải làm như vậy. Tôi đã cố hết sức để giúp cậu mà cậu còn không biết điều sao?” Liễu Nham lại sắp sửa phun hỏa

Lăng Vũ vội vàng giải thích “Không phải vậy, tôi thừa nhận là lần này tôi đã sai nhưng anh cũng biết vụ án của Annie tôi đã theo đuổi gần 3 năm rồi. Không thể bảo tôi bỏ dở giữa chừng được. Hơn nữa anh cũng biết quan hệ của tôi và Annie, tôi nhất định phải tìm ra kẻ đã hại chết cô ấy.”

Nhìn ánh mắt chứa đầy thù hận của Lăng Vũ, Liễu Nham bất giác thờ dài, ánh mắt cũng dịu đi một chút “Haizz... tiểu Vũ, tôi rất hiểu cho cậu, nhưng tôi không thể giúp được. Tôi cũng đã nhắc cậu nhiều lần rồi, vụ án năm đó không phải tại ai cả, nó thuần túy chỉ là một vụ tai nạn, một tai nạn bất ngờ không ai mong muốn cậu hiểu không?” Nói đến đây Liễu Nham cố tình đề cao giọng nói với mong muốn thức tỉnh anh nhưng lại càng khiến Lăng Vũ thêm điên cuồng.

“Không phải vậy, đó không phải là tai nạn mà là có người *** hại cô ấy. Nhất định là cô ta, chỉ cô ta mới có khả năng và mục đích để làm như vậy. Tôi sẽ tìm ra bằng được cô ta để trả thù và cũng để an ủi linh hồn của Annie.” Lăng Vũ ánh mắt tóe lửa tràn đầy cừu hận nói.

“Lăng Vũ, cậu đừng có mãi cố chấp như vậy nữa. Các chuyên gia đều nhận định đó chỉ là một vụ tai nạn hơn nữa cũng không có bằng chứng nào chứng minh Annie bị *** hại cả. Cậu chỉ dựa vào trực quan của mình mà quyết định một vụ án thì đó có phải là hành động của một cảnh sát hay không?”

“Không phải, tôi đã có bằng chứng chứng minh suy đoán của mình. Tại hiện trường tôi phát hiện có dấu vết xăng cháy, hơn nữa trước khi xảy ra tai nạn có người đã chứng kiến một người tiếp cận chiếc xe, tôi đã có nhận dạng chung của kẻ đó. Nó hoàn toàn ăn khớp với suy đoán của tôi” Lăng Vũ nhanh chóng đưa ra những suy nghĩ của mình.

Liễu Nham bất đắc dĩ nói “Tiểu Vũ, dù cậu nói gì đi chăng nữa thì vụ án đó cũng không phải do cậu đảm nhận nữa rồi. Lẽ ra nó vốn dĩ đã phải khép lại nhưng vì cậu kiên trì đến cùng nên tôi mới bắt buộc phải giữ lại. Đến hôm nay dù muốn giúp cậu thì tôi cũng không còn đủ khả năng nữa rồi. Cả hai vụ án này cậu đều không thể tiếp tục tham gia. Đây cũng không phải quyết định của riêng tôi mà là câu cả bên trên truyền xuống nữa.”

Lăng Vũ hít mạnh một hơi để bình ổn lại cảm xúc trong lòng. Anh biết hiện tại nóng vội cũng không giải quyết được gì. Phải bình tĩnh, bình tĩnh suy nghĩ cách ứng phó mới được.

“Đội trưởng, tôi chỉ xin anh một điều cuối cùng, tôi biết điều này hơi quá đáng nhưng anh hãy niệm tình tôi đi theo anh mấy năm nay và lần ở cảng Random mà giúp tôi lần này.”

Liễu Nham giật mình nhìn Lăng Vũ. Đây là lần đầu tiên Lăng Vũ mở miệng cầu xin ông. Kể cả lần ở cảng Random Lăng Vũ cứu ông nhưng cũng chưa bao giờ nhắc lại. Rất hiển nhiên là đề nghị lần này rất quan trọng đối với anh ta, thậm chí không tiếc bán rẻ phần nhân tình này cho ông.

Hít mạnh một hơi, Liễu Nham có chút khó khăn nói “Cậu nói đi.”

“1 năm, xin cho tôi 1 năm nữa, sau 1 năm dù kết quả thế nào tôi cũng sẽ từ bỏ hai vụ án này.” Lăng Vũ kiên định nói ra, đây là chiêu bài cuối cùng anh có thể lật. Nếu không được anh đành phải xin nghỉ việc để có thể tiếp tục điều tra, tuy rằng độ khó của việc làm này sẽ tăng thêm gấp bội nhưng cũng không còn cách nào khác. Thù giết người yêu cộng thêm cả thù giết cha mẹ chính là bằng mọi cách phải trả được.

“Không được...”

“Đội trưởng...”

“6 tháng, nhiều nhất là 6 tháng nữa, tôi chỉ có thể xin gia hạn cho cậu thêm 6 tháng nữa. Nếu nhiều hơn thì chính tôi cũng không có cách.”

Lăng Vũ mạnh mẽ cố kìm nén cảm xúc “Được, 6 tháng, xin cấp cho tôi 6 tháng.”

“Được rồi, chuyện này tôi sẽ đề nghị lên trên nhưng mà quá trình cậu điều tra thì không được công khai như trước nữa. Tôi sẽ chỉ cung cấp tư liệu cho cậu còn nhân lực và vật lực cậu phải hoàn toàn tự đáp ứng.”

“Không sao, tôi có thể tự lo được, chỉ cần cung cấp tư liệu cho tôi, mọi việc còn lại tôi sẽ tự làm.”

“Nếu đã vậy thì cậu ra ngoài trước đi. Có chuyện gì tôi sẽ gọi” Liễu Nham mệt mỏi nhắm mắt lại dựa lưng vào ghế

“Tôi ra trước.” Lăng Vũ cũng không tiếp tục quấy rầy thêm nữa. Có được kết quả như hiện giờ đối với anh mà nói đã là tốt lắm rồi. Con người chính là không nên tham lam quá.

Đợi khi Lăng Vũ hoàn toàn ra khỏi cửa, Liễu Nham mới mở mắt ra, trong chớp mắt khi ánh mắt ông mở ra, một tia sáng khó hiểu thoáng chớp lên.

Liễu Nham nhấc máy gọi vào một dãy số ngoại.

“A lô...”

“Thủ trưởng, tôi đã làm theo những gì anh nói, Anh ta không hề nghi ngờ gì cả. Hoàn toàn đúng như những gì ông sắp xếp.” Liễu Nham lúc này không còn bộ dáng kẻ trên như vừa rồi nữa. Cả người khiêm tốn đi rất nhiều, ngay cả trong giọng nói cũng mang theo một sự cung kính.

“Làm tốt lắm, cứ theo những gì tôi nói với anh mà làm. Tin rằng anh đã giao thời hạn cho hắn thì hắn sẽ có hành động nhanh thôi” bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Khuôn mặt Liễu Nham thoáng hiện lên nét khó xử, mấy lần mở miệng muốn nói nhưng lại thôi.

Dường như đoán được suy nghĩ của ông, đầu dây bên kia vang lên tiếng cười khan khan “Thế nào, có phải cậu cảm thấy khó hiểu với hành động của tôi?”

Liễu Nham sợ hãi nhanh chóng đáp “Không phải vậy, tôi không nghi ngờ hành động của ông tôi chỉ cảm thấy khó hiểu tại sao ông lại chuyển mũi dùi sang phía Lăng Vũ. Tôi cũng đã quen cậu ta 6 năm rồi, bản thân tôi cảm thấy nhân phẩm cậu ta rất được, hành động cũng quang minh chính đại. Chỉ là lần này có chút...”

“Ha. Ha.. Cậu đoán đúng rồi đấy. Trước đây tôi cũng giống như cậu hoàn toàn không hề nghi ngờ cậu ta. Nhưng trải qua những việc làm gần đây của cậu ta chúng tôi mới bắt đầu hoài nghi và tiến hành điều tra. Không nói thì thôi, nói ra cũng khiến tôi càng giật mình, cậu ta có quan hệ không tầm thường với rất nhiều phần tử hắc bang và lính đánh thuê trên Thế giới. Chúng ta thật sơ suất, cũng là vì qua tin tưởng thành viên trong tổ chức nên đến bây giờ mới phát hiện ra.”

“Cái gì, thực sự có việc này sao?” Liễu Nham giật mình suýt chút nữa đã đánh rơi cả điện thoại.

“Đúng vậy, tôi đã cho người điều tra rất nhiều về cậu ta rồi. tư liệu về cậu ta hoàn toàn sạch sẽ nhưng lại không ghi lại rõ ràng quá trình trưởng thành của cậu ta cho đến khi gia nhập chúng ta. Có lẽ là đã làm giả hồ sơ”

“Không thể tin được, cậu ta lại có thể giấu chúng ta lâu như vậy.”

“Phải, cậu ta không hề đơn giản, cũng rất giỏi diễn kịch mới không khiến chúng ta nghi ngờ.” Nói đến đây đầu dây bên kia truyền đến một tiếng thở dài.

“Nếu đã vậy, tại sao không cho người bắt giữa cậu ta lại để thẩm tra.” Liễu Nham cũng đã bình tĩnh lại một chút nói ra nghi vấn trong lòng mình.

“Chúng tôi cũng đã từng nghĩ giống cậu nhưng rất nhanh đã bị bác bỏ. Cậu nghĩ cậu ta có thể ẩn nhẫn 6 năm trời thì phần tâm trí và năng lực đó không cần hỏi cũng biết tuyệt đối là vượt trội. Cho dù có bắt cậu ta thì chưa chắc cậu ta đã chịu thừa nhận, chúng ta cũng chưa có bằng chứng gì cụ thể, chỉ có thể nói là đang bị tình nghi. Hơn nữa, cái chúng tôi cần là tổ chức đứng sau cậu ta. Cậu ta chắc chắn phải có mục đích gì đó mới trà trộn vào tổ chức. Cũng may là cậu ta chưa làm gì ảnh hưởng đến toàn cục nếu không với năng lực của cậu ta thì chỉ sợ hậu quả thật khó lường. Tôi tin rằng thế lực nào bồi dưỡng được ra nhân tài như vậy thì rất không tầm thường, có thể còn là tầm cỡ Quốc Tế. Đáng tiếc là cậu ta lại thuộc phe đối lập với chúng ta.”

“Thì ra là vậy, tôi đã hiểu rồi. Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Liễu Nham cũng có chút than thở nói, ông có chút tức giận vì bị lừa gạt bấy lâu nay nhưng phần nhiều vẫn là khảm phục.

“Vẫn theo kế hoạch chúng ta đã bàn bạc mà tiến hành. Tin rằng rất nhanh sẽ có kết quả thôi.”

“Vậy được, tôi sẽ chú ý từng hành động của cậu ta.”

“Ừm, nếu đã vậy thì tôi cũng yên tâm, tôi cúp máy đây.”

Liễu Nham ngồi thừ ra một lúc lâu, dư âm cuộc nói chuyện vừa rồi vẫn còn quanh quẩn trong đầu ông khiến ông tạm thời chưa thể tiêu hóa hết được.

“Aizz...ta thực sự đã già thật rồi. Nhớ hồi đó...aizz...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Sân bay Washington, 10 giờ 25 phút...

“Richard, tôi đã xuống máy bay, mọi sự vụ bên đây cậu hãy xử lý cho tốt. Trong khoảng thời gian tới tôi sẽ không về, nếu có vấn đề gì hãy hỏi ý kiến của lão Bob, lão già này cũng thật cứng đầu, nếu tôi không đưa ra chút lợi ích nhỏ thì lão cũng chẳng thèm quan chuyện của Tổ chức. Hừ...đội có cơ hội ta sẽ cho lão đẹp mặt. Được rồi, các cậu hành sự cho cẩn thận, đừng có làm mất mặt của tôi, cái gì nên làm thì làm, nên bỏ thì bỏ. Nếu không được cứ thẳng tay mà chém, nhất là mấy cái lão sống dai của Tam giác quỷ đó. Tôi không tin tiền của tôi không đề chết được mấy lão.”

Một người đàn ông trung niên tầm 50 tuổi, tướng mạo nghiêm nghị có chút anh tuấn. Trên người tản mát hương vị đàn ông thành thực, nam tính hấp dẫn không biết bao nhiêu ánh mắt, đặc biệt là mấy cô gái trẻ.

Người này cũng không hề để ý những cái liếc mắt của các cô gái, một đường thẳng tiến ra phía cửa.

Vừa thấy ông ta, hai người đàn ông to lớn mặc toàn thân đồ đen vội vàng chạy lại:

“Ông chủ!”

Người đàn ông gật đầu đưa hành lý cho một trong hai người rồi bước lên xe. Từ đầu đến cuối ông ta chưa hề bỏ điện thoại ra khỏi tai.

“Bob, cái lão già chết tiệt, ông còn định lái nhái với tôi cái vấn đề này đến bao giờ. Tôi đã nói rồi, tôi sẽ tìm cho ông một đệ tử tốt nhất, tin tôi đi, so với Du Du nó chỉ kém một chút thôi.”

Người đàn ông có chút mất kiên nhẫn đưa tay lên vuốt trán.

“Lại gì nữa, ông cũng đừng có mà lòng tham không đáy như vậy, ông tưởng kiếm được người phù hợp với tiêu chuẩn của ông mà dễ ả. Có giỏi thì ông tự đi mà tìm.” Người đàn ông lớn tiếng nói, lông mày dựng ngược, hiển nhiên là đang tức giận.

“Được được, lần này coi như tôi sai đi, tôi sẽ tìm cho ông hai người có được hay chưa?” Người đàn ông phút chốc suy sụp, giọng nói cũng hòa hoãn hơn.

Sau khi cúp điện thoại, cũng không còn cuộc gọi nào đến nữa. Ông ta một mình dựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không lâu sau, một giọng nói đánh thức ông ta:

“Ông chủ, xin lỗi vì quấy rầy ông nhưng tôi muốn hỏi bây giờ chúng ta nên về biệt thự trước hay là đến chỗ của tiểu thư.”

Người đàn ông cũng không mở mắt mà trả lời “đến chỗ của tiểu thư đi. Nhân tiện cũng xem tình trạng Tập đoàn của nó luôn.”

“Vâng.”

12 giờ 03 phút...Tập đoàn Thiên Mỹ.

“Xin hỏi, ngài có hẹn trước với chủ tịch không ạ?” giọng nữ mềm mại, thanh thúy. Cô gái trẻ đứng ở quầy tiếp tân mỉm cười hỏi người đối diện. Tuy không nhìn ra thân phận của đối phương nhưng từ khí chất trên người ông ta cô cũng đoán được rằng đây chắc chắn không phải người thường. Từ ông ta, cô nhận ra được sự tự tin và trầm ổn. Cái loại phong thái này chỉ có trên người đứng ở trên đỉnh thành công mới có. Mà người này, trong số những người cô gặp còn toát lên cả khí chất bí ẩn nữa.

“Không có.” Người đàn ông cũng mỉm cười nói với cô.

“Vậy thì thật xin lỗi thưa ngài, tôi không thể đưa ngài lên gặp chủ tịch được.” Cô gái trẻ nói với vẻ mặt áy náy.

“Ồ, như vậy sao! Có thể phiền cô giúp tôi gọi điện thông báo cho chủ tịch của cô một tiếng được không?” người đàn ông cũng không có vẻ nóng vội mà lịch sự hỏi lại.

Đích thực là ông cũng không có gì phải nóng vội. Nếu đã phải tìm hiểu thì hãy bắt đầu từ cái đơn giản nhất đi. Thái độ phục vụ của cô nhân viên này ông cảm thấy rất hài lòng. Không kiêu ngạo, không siểm nịnh, thái độ thân thiết đúng mực rất có hảo cảm đối với người tiếp xúc. Không tồi, xem ra cũng không phụ công ông bồi dưỡng.

“Chuyện này thì có thể, xin ngài cho tôi biết tên của ngài để tôi báo với chủ tịch.” Cô gái mỉm cười nói.

“Tên của tôi sao. Có lẽ chủ tịch của cô sẽ có ấn tượng với cái tên Trần Tại Thiên này.” Người đàn ông khẽ cười bí ẩn khi nói ra cái tên này.

“Xin ngài đợi trong chốc lát.” Cô gái nói rồi nhắc điện thoại bấm một dãy số nội bộ.

“Lili, có chuyện gì vậy, chẳng lẽ cô lại định gọi điện buôn chuyện với tôi trong giờ làm sao. Hôm nay thì không được rồi, tôi đang phải chuẩn bị tài liệu cho chủ tịch đi họp.” đầu dây bên kia cũng truyền đến một giọng nói nữ.

Cô gái tên Lili xấu hổ đỏ bừng cả mặt liếc mắt về phía người đàn ông, thấy ông ta vẫn mỉm cười nhìn cô khiến khuôn mặt xinh đẹp lại càng đỏ hơn.

“Anna, không phải như vậy, lần này tôi gọi là để nhờ cô thông báo với chủ tịch một tiếng là có ngài Trần Tại Thiên muốn gặp.”

“Không được rồi, 10 phút nữa chủ tịch có một cuộc họp cổ đông. Khi nào tan họp tôi sẽ nói với chủ tịch, nếu được cô hãy nói với người kia đợi ở phòng chờ được không?”

“Gấp như vậy sao, thôi được, tôi sẽ nói với ngài ấy, cô nhớ phải nói với chủ tịch đó.”

“Tất nhiên rồi, tôi cúp máy đây.”

Sau khi cúp điện thoại, cô gái nhìn người đàn ông có vẻ áy náy “Thật xin lỗi, chủ tịch cầu chúng tôi sắp có cuộc họp. Nếu ngài không bận thì có thể ngồi chờ chủ tịch một lát.”

“Không sao đâu, tôi cũng không có việc gì, có thể đợi được.”

“Vậy mời ngài theo tôi vào phòng chờ ngồi đợi.”

“Vậy thật cảm ơn cô.”

“Không có gì, đây là công việc của tôi. Ngài có muốn uống gì không?”

“Cho tôi một tách cà phê là được rồi.”

“Vâng, mời ngài đợi một lát.”

Một loạt các câu hỏi và trả lời khách sáo được hai người nói ra. Càng nói về mỉm cười trên môi người đàn ông càng sâu. Ông ta đúng là rất hài lòng về mặt tiếp đãi của cô nhân viên này.

14 giờ 25 phút, cuộc họp kết thúc.

Dương Mỹ dưới ánh mắt kính nể của mấy lão hủ trong tập đoàn bước về văn phòng. Về đến nơi cô cũng không nghỉ mà tiếp tục vùi đầu vào công văn.

Cộc...cộc

“Vào đi.”

“Chủ tịch, tài liệu và trà của cô.”

“Đề đây rồi ra ngoài đi.”

“Chủ tịch, còn một việc tôi muốn nói.”

Dương Mỹ ngẩng đầu nhìn cô nói “có chuyện gì, nói đi.”

“Lili ở đại sảnh nói có người muốn gặp cô.”

Mày liễu của Dương Mỹ khẽ nhếch có chút nhẩn lại “Không phải tôi đã nói rồi sao, nếu không có hẹn trước tôi sẽ không tiếp bất kì ai.”

“Vâng, lần sau tôi sẽ rút kinh nghiệm.” Anna nói rồi vội vàng muốn quay ra ngoài. Tuy làm việc lâu ngày với vị chủ tịch này nhưng cô vẫn không tìm được sự sợ hãi. Mỗi lần nói chuyện hai bàn tay cô đều ướt đầm mồ hôi.

“Khoan đã.”

Ngay khi cô vừa định bước ra khỏi cửa liền bị gọi giật trở lại.

“Người đó tên là gì?”

Anna vội vàng muốn nhớ lại nhưng lại nhất thời quên mất.

Dương Mỹ có chút mất kiên nhẫn nhìn cô khiến cô càng thêm hoảng sợ.

“Hình như...hình như là Trần Tại...Tại...”

“Trần Tại Thiên phải không?” Dương Mỹ vội vàng hỏi lại. Trong đầu cô hiện lên một người, người này rất quan trọng đối với cô.

“Đúng vậy, chính là cái tên đó, Trần Tại Thiên...” Anna vội vàng gật đầu nhưng chưa kịp đợi cô nói xong Dương Mỹ đã như một cơn gió chạy vút qua

bên người cô khiến cô dần người ra. Cô chưa bao giờ bắt gặp chủ tịch vội vàng như vậy, ngay cả khi đối mặt với cổ đông trong tập đoàn cô cũng luôn giữ cho mình phong thái đứng trên người khác. Phải mất một lúc cô mới hồi phục lại vội vàng đuổi theo, cô muốn xem người có thể ảnh hưởng lớn đến chủ tịch như vậy rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Dương Mỹ vội vàng lao xuống tầng 1, cô cảm thấy sao mà thang máy này đi chậm quá vậy. Có lẽ nên cho người đến sửa chữa lại.

“Người đẩy đâu?” Dương Mỹ vội hỏi cô tiếp tân ngay khi vừa bước ra khỏi thang máy.

Bị ánh mắt của chủ tịch nhìn chằm chằm khiến cô gái nhẹn không đọc sợ hãi, run tay chỉ về phía phòng chờ.

Không đợi cô nói gì, Dương Mỹ đã đi nhanh về phía phòng chờ.

Ngay khi vừa mở cửa, thân ảnh quen thuộc đập vào mắt cô khiến Dương Mỹ có chút run rẩy, khóe mắt ươn ướt.

“Ba...”

Thanh âm của cô run rẩy. Cô không để ý đến bên cạnh có nhiều ánh mắt nhìn về phía cô mà lao vào lòng người đàn ông ôm thật chặt. Hành động của cô không những khiến mọi người xung quanh há hốc mồm mà còn khiến người đàn ông nở nụ cười khổ nhưng trong ánh mắt lại có vô hạn yêu thương.

“Mỹ Mỹ, được rồi, lớn như vậy rồi mà vẫn còn học đòi Du Du làm nũng với ta sao!”

Người đàn ông tên Trần Tại Thiên khẽ đẩy người cô ra, vuốt nhẹ những lọn tóc của cô mỉm cười nói.

“Ba nuôi, ai bảo con học đòi Du Du, con đang thể hiện tình cảm với người mà.” Dương Mỹ mỉm cười để mặc bàn tay ông, khóe mắt ươn ướt như nhưng không có nước mắt chảy ra. Phải nói là đã 20 năm rồi chưa từng có nước mắt chảy ra.

“ha ha ha, con bé này, con biết bắt bẻ ta nữa. Xem ta phạt con như thế nào.”

“Hừ, ba nuôi, nếu ba phạt con con sẽ cũng Du Du liên kết không thèm nói chuyện với ba nữa.”

“Aizz... người ta nói con gái lớn đều như bát nước đổ đi thật không sai. Con chưa gả ra ngoài mà đã như thế này không chừng sau này sẽ đuổi bar a ngoài đường mất.”

“Ba à...”

“Được rồi...con xem còn bao nhiêu người ở đây, định làm mất mặt ba thêm nữa sao?”

Dương Mỹ lúc này mới giật mình nhìn lại đằng sau, ánh mắt cô cũng lạnh dần đi, khôi phục dáng vẻ thường ngày.

“Mọi người ra ngoài hết đi.”

Tuy rất muốn ở lại xem thêm màn kịch cha con tương phùng có một không hai của vị chủ tịch nổi tiếng lạnh lùng này nhưng mà vẫn không có một ai đủ can đảm để ở lại. Mọi người nhanh chóng đi ra, trong phòng chỉ còn lại Dương Mỹ và Trần Tại Thiên. Đây cũng không phải tên của ông ta mà chỉ là cái tên Việt mà trong lúc ngẫu hứng Dương Mỹ đã đặt cho ông. Cái tên này cũng chỉ có 3 người biết.

“Ba, ba đến bao giờ sao không báo cho con để con ra đón.”

“Chính vì không muốn con ra đón nên ta mới không báo. Ta muốn tạo bất ngờ cho hai đứa. Phải rồi, Du Du đâu?” Trần Tại Thiên (từ giờ sẽ gọi như vậy) kéo Dương Mỹ đến bên ghế ngồi xuống.

“Du Du sao. Cô ấy đi kí hợp đồng với đối tác rồi. Có lẽ là chiều tối mới về.”

“Vậy à, con bé có gây ra tai họa gì không?”

Dương Mỹ nhìn ba cô như cười như không “Ba còn không hiểu Du Du sao. Cô ấy đi đến đâu mà không có rắc rối. Quan trọng là trong quyền hạn của con sẽ không có chuyện gì cả. Aizz...tất cả là tại ba nuông chiều Du Du quá.”

“Con còn đổ lỗi cho ba sao, nhìn lại chính con những lúc ba muốn phạt nó con đều ngăn cản còn gì.”

Nói đến đây cả 2 cha con đều cười lên thật thoải mái.

“Thôi thôi, để con gọi cho Du Du kêu cô ấy về sớm. Tối nay cả nhà 3 người chúng ta sẽ có một bữa cơm gia đình.”

“Aizz... lại phải khổ ta rồi, lần nào cũng là ta phải xuống bếp phục vụ cho 2 tiểu thư các con.” Trần Tại Thiên giả vờ cười khổ buông lời than vãn nhưng miệng lại không ngậm lại được.

“Hi hi, ai bảo tài nấu ăn của ba còn ngon hơn cả đầu bếp Charlie nổi tiếng. Con còn nghĩ, nếu ba không phải là Bàn tay vàng thì cũng chả sợ thất nghiệp được.”

“Cái con bé này, lại học được câu Du Du mồm miệng nhanh nhẩu rồi.”

“Hi hi, chúng ta đi thôi ba.”

Nói rồi cả hai người cùng bước ra ngoài. Bên ngoài cũng không có ai. Dương Mỹ vẫy tay đến người bảo vệ gần đó nhất. Sau hi anh ta lại gần cô đưa chìa khóa và dặn:

“Đi lấy xe cho tôi, công việc ở đây không cần cậu làm nữa, lấy xe chở tôi về.”

Ngay khi tiếp nhận chìa khóa xe trong tay Dương Mỹ, ánh mắt anh ta khẽ lướt qua một tia sáng nhưng rất nhanh anh ta vội cúi đầu che đi.

“Vâng, chủ tịch đợi một lát để tôi đi lấy xe.”

Ánh mắt vừa rời của anh ta không qua được khỏi mắt Dương Mỹ. Cô khẽ nhủ mảy khó hiểu nhưng vẫn không tìm ra manh mối gì. Có lẽ là cô quá đa nghi.

Rất nhanh, xe đã đến, Dương Mỹ và Trần Tại Thiên cùng lên xe. Hai người vẫn tiếp tục hàn huyên.

Ở ghế trước, ánh mắt người lái xe thoáng nhìn thấy cảnh này có chút áy náy xẹt qua nhưng lại bị thứ tình cảm khác đè nén.

Qua kính, Dương Mỹ thấy được cảnh này, mảy liễu lại càng nhủ, nghi ngờ lại càng tăng. Từ lúc người này lên xe cô đã chú ý từng cử động của anh ta. Cô thấy người này rất quý dị, ngay như phút vừa rồi, chắc chắn trong nội tâm anh ta đã diễn ra đấu tranh. Chỉ là cô không hiểu việc lái xe cho cô sao lại ảnh hưởng đến tâm trí của anh ta.

“Anh làm việc lâu chưa?” Dương Mỹ cất tiếng hỏi anh ta.

Người này giật mình, ánh mắt có chút tán loạn nhưng vội vàng trấn tĩnh bản thân “Tôi đã làm được 3 năm rồi.”

“Ồ, 3 năm rồi sao. Đội trưởng của anh tên gì. Tôi muốn đề cử anh làm lái xe riêng cho tôi.”

Nghe được câu hỏi của Dương Mỹ, người này tâm thần lại bắt đầu hoảng loạn “Đội trưởng...đội trưởng của tôi tên là...là Jackie.”

Dương Mỹ chìa súng vào đầu anh ta, lạnh như băng nói “Nói láo, phòng bảo vệ không có đội trưởng nào tên là Jackie. Nói mau, ai sai anh tới đây.”

Người đàn ông giật mình hoảng hốt, mồ hôi to như hạt đậu rơi xuống nhưng anh ta vẫn cắn răng chốt cửa xe lại “Không kịp nữa rồi, tất cả đã được an bài cả rồi. Hôm nay, cả 3 chúng ta hãy cùng chết đi. Chỉ có như vậy, Nana mới có cơ hội được phẫu thuật, tính mạng mới được cứu.”

Dương Mỹ lập tức phát hiện nguy hiểm nhưng xe lúc này đang chạy trên đường cao tốc, tốc độ rất nhanh.

“Rốt cuộc là sao, tôi có thể thấy chuyện này anh cũng không phải tình nguyện, có gì cứ nói với tôi, có lẽ tôi sẽ giúp được anh.” Trần Tại Thiên lúc này cũng biết bị vây trong nguy hiểm. Ông lợi dụng chút kiến thức về thôi mien áp dụng với anh ta.

Đáng tiếc là người này đang ở trong trạng thái điên cuồng không kiểm soát được bản thân.

“Không được, các người không giúp được tôi, chỉ có bọn họ mới có thể cứu Nana. Thật xin lỗi, coi như tôi lấy tính mạng của tôi bồi thường cho 2 người. Vì Nana, chúng ta hãy cùng chết đi thôi. Trong xe đã được đặt bom hẹn giờ rồi, còn 1 phút nữa thôi là tôi cũng được giải thoát.” Người đàn ông điên cuồng nhả ga, trong mắt cũng không còn tia lý trí nào.

Dương Mỹ quyết đoán dứt khoát bóp cò bắn chết anh ta. Cô trèo lên ghế trước đặt chân anh ta vào phanh cho xe từ từ giảm tốc., mở chốt khóa xe.

Lúc này đồng hồ trên tay anh ta chỉ còn chưa đến 40 giây nữa.

“Ba...lùi lại”

Dương Mỹ đập bay cánh cửa, quần vào người ba cô cái áo khoác của người đàn ông kia.

“Ba, nhảy đi, xe sắp nổ rồi.”

Trần Tại Thiên khẽ do dự trong chốc lát sau đó cũng quyết định nhảy ra. Đây không là vấn đề của lòng can đảm mà là phải có niềm tin thật lớn mới dám quyết định.

Ngay khi Trần tại Thiên vừa nhảy ra, Dương Mỹ cũng không chút do dự nhảy theo.

5...4...3...2...1...

Bùm...

Chiếc xe lao đi sau đó nổ tung. Cả Dương Mỹ và Trần Tại Thiên lúc này khắp người đều toàn vết thương, quần áo cũng rách nát hết. Từ trên đầu Trần Tại Thiên chảy xuống một dòng máu. Máu chảy không ngừng thấm cả chiếc áo ông đang mặc.

Dương Mỹ hoảng sợ chạy lại đỡ ông “Ba...ba cố chịu đựng, con đưa ba đi bệnh viện. Ba nhất định phải chịu đựng, chịu đựng...”

Trần Tại Thiên khó nhọc mở mắt mấp máy môi định nói nhưng không ra tiếng.

“Ba...đừng nói gì cả, nghỉ ngơi đi, con đưa ba đi tìm bác sĩ.”

“Mỹ...Mỹ...thay ta...chăm sóc...Du Du. Nó...nó là con ruột...của ta.”

“Ba...ba...ba sẽ không có chuyện gì đâu. Ba phải sống để chứng kiến con và Du Du lấy chồng sinh con nữa. Ba không được rời bỏ chúng con. Du Du không có ba sẽ chết mất.”

“Mỹ...ta...xin...lỗi. Ta...mệt mỏi.. quá. Ta...muốn ngủ.” trần Tại Thiên mệt mỏi nhắm mắt lại, thân hình mềm nhũn ngã trong lòng Dương Mỹ.

“Không.....ba.....” Dương Mỹ điên cuồng gọi ông, lần đầu tiên trong suốt 20 năm cô khóc. Nước mắt như vô tận rơi trên người ba cô, thân nhân duy nhất của cô.

Không ai hiểu cảm giác của cô lúc này. So với vô hạn huấn luyện tàn khốc thì loại đau đớn trong lòng cô còn kinh khủng hơn. Cô thà bản thân là người chịu thương tổn chứ không muốn thân nhân bên cạnh cô xảy ra chuyện gì. Cô làm tất cả, cố gắng tất cả cũng chỉ là để cso khả năng để bảo vệ những người àm mình yêu quý. Trong suốt hơn 20 năm cô sống, thứ cô trân trọng nhất, giữ gìn nhất chính là thứ tình cảm gia đình mà người này mang lại cho cô. Dương Mỹ không muốn làm cái gì Satan, làm cái gì tiểu thư hay chủ tịch cả, cái cô cần cũng giống như năm đó được sống trong sự bao bọc của cha mẹ. Ông trộm cướp mất mẹ cô, cướp mất cha cô, cướp mất tuổi thơ của cô nay lại muốn cướp đi cả người thân duy nhất cầu cô. Không một từ ngữ nào có thể diễn tả cảm giác đau đớn trong lòng Dương Mỹ lúc này. Là do ông trời bất công hay đây là những gì cô đáng phải chịu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

“Bác sĩ...bác sĩ đâu...” Dương Mỹ một thân máu công theo ba cô chạy vào bệnh viện. Mỗi bước đi của cô đều để lại một vệt máu trên đất nhưng cô lại không hề để ý đến.

“Linda, đi lấy xe đẩy nhanh lên.”

“Bác sĩ...cứu ba tôi...nhanh...cứu ông ấy...” Dương Mỹ như bất được trời tình vội vàng chạy đến.

“Cô bình tĩnh trước đã, cô cứ giao ông ấy cho chúng tôi, ông ấy bị mất nhiều máu quá.”

“Ông hãy cứu ông ấy...tôi xin ông hãy cứu ông ấy...”

“Chúng tôi sẽ cố hết sức, cô hãy đặt ông ấy lên xe trước, chúng tôi cần cấp cứu gấp... Linda, mang xe lại đây nhanh.” Bác sĩ vội vàng đỡ xe Trần Tại Thiên lên xe “Linda, mang cô gái này vào phòng cấp cứu luôn, cô ấy bị mất máu nhiều quá.”

“Tôi không sao...ông hãy cứu cho ông ấy trước, tôi thực sự không sao!”

“Tình trạng của cô cũng không khá hơn ông ấy nhiều đâu, chỉ là cô có nghị lực và sức khỏe hơn ông ấy nên mới chưa ngất đi thôi. Linda, đỡ cô ấy đi.” Bác sĩ vừa chạy theo xe đẩy vừa nhìn Dương Mỹ với ánh mắt lo lắng.

“Không cần...tôi vẫn còn chịu đựng được...ông mau cấp cứu cho ông ấy.”

Dương Mỹ cố gắng chạy theo xe, ánh mắt cô lo lắng và đau lòng nhìn ba cô. Có điều, ngay khi cô cảm thấy nhói đau sau lưng thì cô đã không còn nhìn thấy gì nữa. Điều cuối cùng mà cô nhìn thấy là khuôn mặt tái nhợt không còn huyết sắc của ba cô.

Dưới ánh mắt lo lắng của bác sĩ, y tá đứng sau cô đã tiêm cho cô một mũi an thần khiến Dương Mỹ ngất đi. Trong tình hình này có lẽ đó là cách tốt nhất nếu không sẽ chẳng ai khuyên được cô lúc này.

Khi Dương Mỹ tỉnh lại đã là 3 ngày hôm sau. Cô chỉ cảm thấy toàn thân mình đều đau nhức như cứa trái qua tra tấn vậy. Dương Mỹ đoán là mình đã bị gãy 2 hay 3 cái xương sườn gì đấy. Nhưng giờ điều đó không còn quan trọng nữa rồi, ba đâu, ông ấy đang gặp nguy hiểm, cô cần phải gặp ba cô.

“Mỹ Mỹ...hu hu hu...” một giọng nói khàn khàn truyền đến, một thân hình bay thẳng vào ôm lấy cô.

“Du Du...” Dương Mỹ khó nhọc mở miệng nói, cổ họng cô khô đặc, mỗi lần nói là lại cảm thấy đau rát.

“Mỹ Mỹ...hu hu hu...cậu tỉnh rồi...hu hu...cậu làm tớ sợ chết mất...hai người mà có mệnh hệ gì thì tớ cũng không muốn sống nữa...hu.hu. Tớ rất sợ mất hai người...”Phương Du ôm thật chặt Dương Mỹ khiến toàn thân cô đều run rẩy vì đau nhưng cô cũng không hề đẩy cô ấy ra.

Dương Mỹ biết chuyện này ảnh hưởng nặng đến tâm hồn cô gái nhỏ này nhiều đến như thế nào. Cô không hề nghi ngờ những gì Du Du nói, nếu 2 ba con cô mà có chuyện gì chắc cô ấy cũng sẽ không sống nổi.

“Tớ ổn rồi...thả lỏng đi nào...không còn chuyện gì nữa đâu.” Dương Mỹ khó khăn đưa bàn tay vuốt nhẹ tấm lưng run rẩy của Phương Du. “Ngoan nào, đừng khóc nữa, ổn rồi, tất cả đã qua. Đi mình đi gặp ba đi.”

Nghe nhắc đến ba thân hình Phương Du lại càng run rẩy hơn, nước mắt cũng chảy càng nhiều, cô không bỏ Dương Mỹ ra như sợ mất cô.

Dương Mỹ cảm thấy tim mình lại nhói lên từng hồi, cảm giác bất an dâng lên trong lòng cô. Cô dùng hết sức đẩy Phương Du ra, nhìn gương mặt đầy nước mắt của cô ấy cô vừa đau lòng vừa sợ hãi “Du Du...nói cho mình...ba đâu...ông ấy vẫn tốt...phải không?” giọng của cô càng về sau càng run rẩy, trong cổ họng tựa như có cái gì đẩy mắc lại khiến cô phải khó khăn lắm mới nói được hết câu.

Phương Du không nói gì, cô nhìn Dương Mỹ mà nhớ lại về mặt của ba khi cô đến. Khuôn mặt đến chết cô cũng không quên được. Phương Du lắc mạnh đầu, nước mắt càng chảy nhiều hơn.

“Nói đi...ba đâu...ba...vẫn khỏe đúng không. Không được...mình phải đi tìm ba...mình không tin...đây...đây là giấc mơ phải không? Ông ấy sẽ không bỏ lại chúng ta đâu...Du Du, làm ơn nói cho mình là ông ấy vẫn tốt đi.” Dương Mỹ dùng sức lắc mạnh hai vai của Phương Du. Cử động này làm những vết thương vốn chưa đóng vảy của cô lại toác ra, máu tươi nhuộm đỏ cả băng gạc trắng.

Thấy vậy, Phương Du sợ hãi giữ cô lại không cho cô tiếp tục cử động

“Mỹ Mỹ, cậu bình tĩnh trước đã...nghe mình nói...ba không sao đâu, ông ấy chưa chết.”

Dương Mỹ ngó người nhìn cô sau đó là mừng rỡ hỏi lại “Thật chứ! Mình biết là ba không có việc gì mà...mình đã biết là ba không bỏ lại chúng ta được mà...Đi...đưa mình đi gặp ba.” Nói rồi Dương Mỹ vội vàng muốn xuống giường.

Cử động của cô khiến Phương Du kêu lên một tiếng sợ hãi vội vàng đến đỡ cô “Cậu làm cái gì vậy, cậu làm vết thương lại chảy máu rồi kìa. Đừng cử động nữa, để mình đi gọi y tá vào băng lại cho cậu.”

“Không sao, chỉ là vết thương ngoài da thôi, chảy thêm chút máu cũng đâu chết được.”

“Cậu còn nói, cậu suýt chút nữa đã chết vì mất máu rồi đấy. Đừng có cố tỏ ra mạnh mẽ nữa, ít ra là lúc này, hãy để mình chăm sóc cậu, được chứ?” Phương Du ngắt đầu nhìn cô, trong mắt là đau lòng và yêu thương.

Dương Mỹ cũng nhìn cô nhưng thôi không còn cử động nữa mà ngồi yên cho y tá băng lại vết thương.

“Được rồi, băng xong rồi, đỡ mình đi gặp ba đi.”

Phương Du do dự một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt.

Dương Mỹ nhìn người đang nằm trên giường, khuôn mặt vẫn vậy lẽ ra lúc này phải cười thật tươi nay lại tái nhợt nằm đó. Nếu không phải máy đo nhịp tim vẫn bình thường có lẽ cô đã nghĩ...Không phải, ông ấy chắc chắn chỉ là mệt mỏi quá nên mới chưa tỉnh. Cô tỉnh trước là do cô đã trải qua huấn luyện nên nghị lực và cường độ thân thể khỏe hơn ông ấy. Chắc chắn là như vậy.

Dương Mỹ nâng tay thân thiết vuốt từng đường nét cứng rắn trên khuôn mặt ba cô. Cô đau lòng nhìn những vết thương được băng bó trên người ông. Bây giờ thì cô đã hiểu ánh mắt của Du Du khi nhìn cô mới tỉnh dậy. Đó là đau lòng, vô hạn đau lòng!

“Ba ốm quá...mới có mấy ngày mà đã như vậy rồi. Đợi ba tỉnh, chúng ta sẽ cùng làm cơm cho ba ăn nhé!”

Phương Du đau lòng quay mặt đi không dám nhìn nữa. Cô sợ nếu còn nhìn sẽ không kìm được bản thân mà nhào vào lòng ông ấy khóc òa lên.

“Ba luôn bảo chúng ta là 2 tiểu quỷ không biết chút gì về nữ công gia chánh, hi hi, đợi ba khỏe chúng ta sẽ cho ba thấy thế nào mới là nữ công gia chánh.”

Bóng dáng Phương Du run rẩy lùi lại mấy bước mới đứng vững.

“Ba luôn than phiền là công việc của Tổ chức nhiều quá làm ba muốn đi du lịch vòng quanh Thế Giới mà mãi chả có cơ hội được thực hiện. Đợi ba tỉnh rồi chúng ta cùng bồi ba đi có được hay không?”

Phương Du bước đến đặt tay lên vai của Dương Mỹ, nước mắt lại lần nữa rơi lã chã trên khuôn mặt cô.

Dương Mỹ quay lại nhìn cô mỉm cười “Ba sẽ tỉnh lại có phải không? Nói cho mình là đúng như vậy đi... Nói cho mình là những gì mình vừa nghe không phải sự thật được không? Du Du...xin cậu nói cho mình đi!”

Phương Du ôm thật chặt cô vào lòng “Mỹ Mỹ, khóc đi, có tớ ở đây, cậu cứ khóc đi.”

“Ông ta nói ba sẽ không tỉnh lại nữa. Ông ta nói dối phải không? Mình không cho phép ông ta được nói như vậy...Ai nói ba sẽ không tỉnh lại...hôm trước ba còn nói sẽ làm cơm cho chúng ta ăn cơ mà...Mình không tin...Ông ta nói dối, mình sẽ không tha cho ông ta. Mình sẽ giết ông ta...”

Dương Mỹ ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt đờ đẫn sát khí nhưng đằng sau lại có đau thương vô bờ.

“Mỹ Mỹ...đừng như vậy...chúng ta đều không tin chuyện này. Chúng ta sẽ cùng cố gắng đợi ba tỉnh dậy. Mình tin nhất định sẽ có kì tích xảy ra.”

Phương Du cố kìm nén nỗi đau trong lòng để an ủi Dương Mỹ. Nỗi đau của cô cũng không hề kém hơn Mỹ Mỹ. Chỉ là, trong lúc này, cô không cho phép bản thân được gục ngã. Mỹ Mỹ đã chăm sóc cô từ nhỏ, hãy để lần này cô làm thay nhiệm vụ của cô ấy một lần. Cô sẽ thay ba chăm sóc cho Mỹ Mỹ.

“Du Du...mình xin lỗi...tất cả là tại mình...Nếu không phải ba đi với mình thì sẽ không xảy ra chuyện...tại mình không bảo vệ tốt cho ba...Mình xin lỗi...xin lỗi...xin lỗi...” Mỗi một câu xin lỗi là một lần Dương Mỹ tự đánh vào người mình. Vết thương vừa được băng bó lại chảy máu.

Phương Du vội vàng ngăn lại hành động của cô không ngừng lắc đầu nước mắt rơi như mưa.

“Đừng như vậy...không phải lỗi của cậu...Đừng làm tổn hại bản thân mình nữa. Mình xin cậu...ba đã như vậy rồi...ngay cả cậu là niềm hi vọng cuối cùng của mình mà cậu cũng nhẫn tâm tự hủy hoại hay sao?”

Dương Mỹ dừng hành động lại, ngơ ngác nhìn cô sau đó hai người ôm nhau cùng khóc.

Dương Mỹ suy nghĩ thật lâu mới quyết định nắm một dây số quen thuộc.

“Khụ...Thần!”

“Dương Mỹ, cô làm sao vậy? Nghe giọng cô không được khỏe!” Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói lo lắng.

“Không sao! Máy hôm trước tôi bị ám sát.”

“Cái gì? Cô có sao không? Tôi sẽ sang thăm cô.”

“Không cần đâu. Tôi cũng khỏe hơn rồi.”

“Là ai đã làm?” trong giọng nói khàn khàn mơ hồ truyền đến một tia sát khí. Ngay cả giọng nói cũng vậy, người kia chắc chắn là đã sắp không chịu nổi rồi.

“Tôi gọi cho cậu là vì chuyện này. Cho tôi cách liên lạc với tổ chức tình báo bên này. Coi như lần này tôi nợ Tổ chức, tôi sẽ chấp nhận một yêu cầu do họ đề ra, bất kì điều gì.”

“Dương Mỹ, lần này tôi sẽ đứng ra chịu trách nhiệm cho cô. Không cần phải nợ nần gì cả tôi sẽ giúp cô.”

“Thần, cảm ơn cậu, cậu biết là tôi không thích mắc nợ nhân tình của ai mà. Thà tôi nợ tổ chức cũng không muốn nợ cậu. Đừng làm khó tôi được chứ!”

Một hồi im lặng, bên kia lại truyền đến giọng nói “Được! Tôi sẽ gửi e-mail cho cô.” Nói rồi cũng không kịp đợi Dương Mỹ nói gì đã tắt máy.

Dương Mỹ cười khổ nhìn vào điện thoại. Cô biết lời nói vừa nãy của bản thân thật khiến người ta đau lòng nhưng cô cũng không thể cưỡng ép bản thân mình lừa gạt cậu ấy. Dù cho nó có tàn nhẫn thế nào. “Vũ Thần, cả đời này tôi chưa từng nợ ai nhiều như cậu. Nếu sau này, cậu có gặp chuyện gì, cho dù có phải liều mạng tôi cũng sẽ giúp cậu. Có lẽ, đây là cách duy nhất tôi có thể làm được. Tôi xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Vân Phong nhìn thật lâu vào màn hình điện thoại, lòng mảy cứ chốc chốc lại nhẩn tít lại. Anh cảm thấy rất là khó chịu cũng rất là tức giận. Rốt cuộc thì khi màn hình điện thoại hiện lên cái tên quen thuộc anh không kìm chế được mà hét vào loa:

“Lăng Thiên, cậu làm vậy nghĩa là sao?”

Đầu dây bên kia truyền đến một tiếng cười khàn khàn:

“Vân Phong, cậu bình tĩnh trước đã. Dù sao thì tôi cũng đâu có đi lâu đâu. Nhiều nhất thì là 2 tháng mà thôi. Cậu có cần bám tôi như bám mẹ vậy không?”

Vân Phong cảm thấy ngay cả mắt mình cũng sắp phun hỏa, bản thân anh cũng nghe thấy cả tiếng nghiêng răng của mình.

“Lăng...Thiên...cậu để lại đồng lõa xôn bên này cho tôi rồi trốn đi chữa bệnh, cậu thật tốt...thật biết chọn thời điểm. Cậu còn dám bỏ thuốc mê cho tôi rồi trốn nữa. Cậu...tôi muốn cắt đứt quan hệ với cậu...”

“Công ty vốn cũng có cổ phần của cậu, cậu quản nó cũng được mà hủy nó cũng được.”

“Đây là cậu nói đấy nhé, đừng trách tôi phá tan cái công ty này.”

“Ok. Miễn là cậu có câu trả lời thuyết phục với ba nuôi thì cậu muốn làm gì nó tôi cũng không quản.”

Bộp...

Chiếc điện thoại đã có một màn hạ cánh không đẹp chút nào sau khi bị chủ nhân của nó không thương tiếc ném đi.

“Lăng...Thiên...tôi muốn giết cậu...”

Ở bên kia, Lăng Thiên đang ôm bụng cười ngặt nghẽo, mấy người bên cạnh anh cũng không kìm chế được mà nhếch môi. Chỉ là công việc của họ không cho phép nên nụ cười đó so với khóc còn khó coi hơn.

“Con vẫn thích trêu chọc cậu ta!” Một giọng nói trầm vang lên, thanh âm không lớn nhưng lại có sự uy nghiêm toát ra.

Lăng Thiên quay đầu nhìn người bên cạnh anh, ánh mắt anh cũng nhu hòa đi rất nhiều.

“Ba không cảm thấy khuôn mặt thộn thộn lúc tức giận của cậu ta rất mắc cười sao? Ha ha...mỗi khi nhìn nó con lại cảm thấy thật lãng phí, đẹp trai mà thộn. ha ha...” Lăng Thiên cười đến run rẩy cả người, đến nỗi động cả đến vết thương chưa lành trên tay khiến anh nhăn mặt vì đau.

“Đừng cười nữa, cẩn thận ảnh hưởng đến vết thương.” Trần Nghĩa nhíu mày nhìn khuôn mặt nhăn lại vì đau của con trai. Tuy nó không phải là con trai ruột của ông nhưng trong lòng ông sớm đã coi nó là con ruột. Lần này chứng kiến đứa con mà ông vất vả nuôi dưỡng bị thương nặng như vậy khiến ông vừa đau lòng lại vừa tức giận.

“Lần này sao lại bị thương nặng như vậy, là ai làm?”

Lăng Thiên nhìn vẻ mặt nghiêm túc của ba cũng thu lại vẻ đùa cợt trên mặt.

“Không ai cả, là do con không cẩn thận bị ngã từ trên núi xuống thôi.”

Trần Nghĩa nhíu mày càng sâu, nhìn thẳng vào mắt Lăng Thiên. Ánh mắt của ông khiến anh có chút khó khăn khi nhìn lại, khiến anh cảm thấy có lỗi cũng như day dứt nhưng anh cũng không thể nói sự thật được. Nếu nói, bản thân anh cũng không nắm chắc sẽ bảo vệ được cô ấy. Cô ấy cũng không còn làm việc cho tổ chức nào nữa cho nên sẽ không nhận được sự bảo vệ của tổ chức. Trên Thế Giới này người làm nghề như anh và cô có bao nhiêu kẻ thù thì chỉ có Chúa mới biết. Chỉ cần ba anh tung ra thân phận thật của cô thì cho dù cô có 3 đầu 6 tay cũng không thoát được cái chết.

Trần Nghĩa nhìn anh thật lâu như thể để xác định những lời của anh nói là thật hay giả.

“Con đã lớn thật rồi!”

“Ba...”

“Không cần nói gì cả, ta hiểu. Những việc con muốn nói thì sẽ nói, còn nếu không thì cho dù có ép con cũng không nói. Tính cách của con, rất giống ta.”

“Con xin lỗi...”

“Được rồi, lần này ta mời bác sĩ Eric của hoàng gia anh cùng các chuyên gia y học nổi tiếng tin rằng sẽ trị khỏi cánh tay cho con thôi. Yên tâm đi”

Lăng Thiên cúi đầu không nói, anh cố ý che đi ánh mắt áy náy của mình. Anh biết việc làm của mình có lẽ sẽ khiến ba buồn nhưng anh lại không thể làm khác được.

Ngoại ô New Yord.

Trong một căn phòng tối chỉ le lói một chút ánh sáng, mùi ẩm mốc và hôi hám khiến người khác chỉ mới ngủ đã thấy buồn nôn. Căn phòng, à không, cũng không thể gọi đó là phòng được. Nói chính xác thì đó là một cái hầm chứa nước, thỉnh thoảng lại bốc lên thứ mùi kinh tởm. Thứ nước màu đen, nổi lên bên phía trên là xác mấy con chuột chết đã thối rữa. Nếu để ý kỹ sẽ thấy còn rất nhiều các con vật khác nữa đang thi nhau bơi lội ở dưới, có chuột, có rắn, và rất nhiều các con cá nhỏ.

Nếu một ai đó đã từng đi đến chiến trường Irắc thì sẽ không xa lạ gì đối với cảnh tượng nơi đây. Nơi đây, chính xác là cái hầm này là nơi dùng để tra khảo phạm nhân chính trị của các quốc gia. Nó khá nổi tiếng, ít ra thì nó cũng trở thành một trong những hình phạt khủng khiếp nhất được áp dụng trong chiến tranh Thế Giới thứ nhất.

Lúc này, ở nơi sâu nhất trong căn hầm, một âm thanh suy yếu đến cực điểm, bên trong mơ hồ còn thấy cả sự sợ hãi và tuyệt vọng vang lên:

“aaaaa...Mau đưa tôi ra khỏi chỗ này...tôi là con gái của...aaa...mấy con chuột đáng chết...đừng bám vào tao...”

“Thả... tôi ra. Tôi xin các người hãy thả tôi ra...Đừng...đừng bám cắn tao...”

“Cứu con...ba...”

Cửa hầm bỗng được mở ra, ánh sáng mặt trời chói chang chiếu rọi vào căn hầm. Sâu bên trong, Dương Thụ Nhã giật mình ngược mắt lên nhìn, vì quá chói mà cô phải nhú mày mới có thể nhìn rõ được có thân ảnh đứng phía trên. Dương Thụ Nhã vừa hoảng sợ vừa vui mừng vội vàng kêu lên:

“Là ai vậy?...Micheal phải không?...anh mau tới cứu tôi, nhanh lên. Đưa tôi ra khỏi chỗ này, tôi không muốn ở lại đây...mau cứu tôi.”

Thật lâu sau vẫn không có tiếng đáp trả, thân ảnh kia vẫn không hề nhúc nhích, như thể không nghe thấy tiếng cầu cứu của cô.

Dương Thụ Nhã nhú mày, nỗi sợ hãi dâng lên, giọng nói cô run run:

“Micheal...anh còn đứng đó làm gì, mau xuống cứu tôi. Nếu còn không cứu tôi sẽ nói với ba đuổi việc anh.”

Gương mặt Dương Thụ Nhã tái nhợt, cảm giác lạnh lạnh dưới thân khiến cô tỉnh táo hơn bao giờ hết. Thỉnh thoảng những cơn đau nhói ập đến khiến Dương Thụ Nhã phát ra những tiếng rên rỉ nhỏ. Mỗi góc trên thân thể cô đều bị lũ bọ và chuột khồn khiếp gặm nhấm. Cảm giác đau đớn đến tận linh hồn khiến cô mãi mãi sẽ không thể quên được chốn địa ngục này.

Dương Thụ Nhã cố gắng gọi, cố gắng cầu xin nhưng thân ảnh ở trên kia vẫn không hề có ý định sẽ giúp cô. Như thể...như thể người đó đứng đấy là để chứng kiến cô đau đớn tuyệt vọng đến chết. Suy nghĩ này vừa hiện ra khiến đầu óc Dương Thụ Nhã phút chốc trống rỗng, cảm giác lạnh lẽo bao phủ toàn thân thể cô. Nỗi sợ hãi từ vọng khiến Dương Thụ Nhã bất chấp giãy dụa khiến vết trói càng cửa sâu vào da thịt, máu đã nhuộm đỏ khoảng nước quanh cô nhưng nỗi đau đó lại không thể lấn áp được cảm giác sợ hãi trong lòng cô lúc này.

Khi đã gào thét đến khản cả tiếng, toàn thân vô lực chỉ còn cách dựa vào cột trói thì thân ảnh phía trên bỗng truyền đến giọng nói lạnh như băng:

“Ngu ngốc...”

Sau đó thân ảnh kia không để ý đến cô mà quay người bước đi.

Dương Thụ Nhã cố nót chút sức lực còn sót lại để nhìn rõ khuôn mặt của đối phương nhưng lại không thể. Cô gần như đã tuyệt vọng và chuẩn bị cho cái chết. Cô thà chết còn hơn là phải chịu nỗi đau về thể xác đến xé tan linh hồn này.

Ngay khi Dương Thụ Nhã chuẩn bị cắn lưỡi, giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên:

“Treo cô ta lên đi.”

Ngay lập tức, thân thể Dương Thụ Nhã được nhấc lên khỏi mặt nước cùng với cái cọc. Toàn thân cô quần áo không chỗ nào còn nguyên vẹn, máu đỏ tươi còn loang lổ khắp nơi khiến người ta nhìn thấy phải kinh hãi. Bên trong lớp quần áo mỏng mơ hồ còn thấy cả những con cá nhỏ li ti đang bám trên da thịt cô. Mỗi nơi có nó là nơi đó da thịt lở loét như bị gặm nhấm.

Dương Thụ Nhã đã gần như tê liệt, đau đớn quá lớn khiến cô đã không còn cảm giác, tựa như thân thể này đã không còn là của cô, tựa như chỉ cần một chút ngoại lực tác động là cô có thể chết ngay lập tức. Nhưng đó cũng chỉ là cảm giác của cô, thân thể cô không còn cảm giác nhưng khi bị nhấc lên khỏi mặt nước, cảm giác lạnh lẽo khiến cô đón nhận cơn đau còn kinh khủng hơn.

Ở khoảng cách gần hơn, Dương Thụ Nhã mơ hồ có thể nhận thấy thân ảnh ở phía trên cô là con gái, bóng dáng rất quen thuộc, ngay cả giọng nói cũng vậy. Cô nhú mày nhưng vẫn chưa thể nhìn rõ được khuôn mặt của người đó. Nỗi sợ hãi khiến Dương Thụ Nhã tỉnh táo hơn bao giờ hết:

“Cô là ai?”

Cô gái bên trên không trả lời cô mà nói với người bên cạnh vài câu sau đó mới quay lại nhìn xuống cô trào phúng nói:

“Cô không nhận ra tôi sao? Dương đại tiểu thư!”

Dương thư Nhã giật mình, trợn to mắt không tin vào tai mình. Giọng nói này...rất quen thuộc...bởi vì, hằng đêm cô đều không thể quên được mà nhớ đến chủ nhân của nó. Dương Thư Nhã run giọng, lắp bắp nói:

“Cô...cô...là cô.”

“Đúng vậy! Là tôi. Không tin sao? Vậy thì nhìn cho rõ đi!”

Dứt lời, căn hầm phút chốc sáng rực lên khiến Dương Thư Nhã có thể nhìn rõ được khuôn mặt người đó. Nhìn lại, cô lại càng khiếp sợ và không thể tin vào mắt mình.

“Cô...cô...sao cô dám...”

“Sao tôi không dám. Nếu cô đã dám tính kế hoạch với tôi thì cô cũng phải tính đến bước này chứ. Lẽ nào cô nghĩ chỉ có cô mới có quyền *** hại người khác thôi hay sao!”

Dương Mỹ lạnh như băng ngắt lời của cô, ánh mắt không một chút cảm xúc nhìn người bên dưới. Đúng vậy, chính cô là người đã bắt Dương Thư Nhã đến nơi này. Sau khi đã điều tra ra kẻ đứng đằng sau vụ ám sát vừa rồi, Dương Mỹ đã không thể kiềm chế lửa giận mà bắt cô ta đến đây. Hơn nữa, cô cũng không cần phải kiềm chế. Trên đời này, kẻ khiến cô không dám ra tay rất ít, mà trong đó lại không có cô ta. Dương Thư Nhã đã chọc phải điều tối kị của cô, không một ai phạm phải điều đó mà có thể sống sót, cho dù đó có là chị em trên danh nghĩa của cô đi chăng nữa. Nếu không phải thời gian và điều kiện không cho phép thì cái mà Dương Thư Nhã phải chịu đựng ngày hôm nay nhất định không chỉ là như thế. Dương Mỹ cô sẽ có hàng nghìn cách để khiến cô ta hối hận vì đã sinh ra trên đời, cho cô ta phải sống không bằng chết. Tất cả điều này đều là vì sai lầm ngu ngốc nhất mà cô ta đã phạm phải, đó là không thể giết được Dương Mỹ sau khi đã động vào vây ngược của cô.

Dương Mỹ nhếch môi lạnh cười, cô cúi thấp người xuống nhìn Dương Thư Nhã:

“Cảm giác ở dưới đó như thế nào? Có phải rất thoải mái hay không! Nếu cô còn thấy chưa hài lòng thì tôi sẽ cho bọn cá hầu hạ nhiệt tình thêm chút nữa. Dương đại tiểu thư, có lẽ bản thân cô cũng không nghĩ là mình sẽ có ngày này đúng không? Đáng tiếc...đáng tiếc, nếu như cô có thể làm gọn gàng hơn một chút nữa thì hôm nay cô đã có thể ăn mừng vì cái chết của tôi rồi.”

Sắc mặt Dương Thư Nhã trắng bệch, môi run run cố nặn ra tiếng:

“Cô...cô đang nói gì vậy...tôi không hiểu. Cô mau thả tôi ra, tôi không làm gì hết cả. Tôi có thể cho cô tiền, chỉ cần cô thả tôi, tôi cũng có thể không truy cứu chuyện này nữa.”

Dương Mỹ lắc đầu, nhìn cô với vẻ thương hại:

“Dương Trí Chung có lẽ rất thất vọng về đứa con gái ngu ngốc như cô. Cô vẫn chưa hiểu hoàn cảnh hiện tại của mình hay sao! Chỉ cần tôi muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của cô. Cô còn nghĩ rằng tiền của cô có thể cứu cô được nữa à, hay như ba cô có thể đến đây kịp để cứu hay sao?”

“Dương Mỹ, rốt cuộc thì cái cô muốn là gì. Cô tưởng rằng tra tấn tôi thì tôi sẽ mở miệng cầu xin cô sao? Nằm mơ, cho dù tôi có chết cũng không bao giờ cầu xin cô.” Dương thư Nhã ánh mắt lạnh lùng nhìn Dương Mỹ, cô biết bản thân hôm nay khó thoát khỏi cái chết, nếu đã vậy thì cô giữ lại chút tự tôn cho bản thân.

“Cái tôi muốn cô cũng không thể cho tôi được. Ngược lại, chính cô suýt chút nữa đã cướp đi nó. Tôi cũng không cần cô phải cầu xin tôi, nhanh thôi, cô sẽ cầu mong được cầu xin tôi.”

Dương Thư Nhã không nói gì, cô lựa chọn làm ngơ tất cả.

Dương Mỹ cũng không để ý đến cô ta mà đứng thẳng người dậy, nhìn xuống bên dưới nhẹ giọng nói:

“Để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện nhé, có lẽ nghe rồi cô cũng không thể hiểu được đâu vì bản thân cô chưa bao giờ phải chịu đựng qua. Nó so với nỗi đau ngày hôm nay của cô còn lớn hơn gấp ngàn lần.”

“Hừ...” Dương thư nhã vẫn không để ý đến Dương Mỹ đang nói phía trên.

“Năm tôi 5 tuổi, tôi tận mắt chứng kiến mẹ tôi nhảy lầu tự vẫn. Vào đám tang của mẹ tôi, người mà tôi gọi là ba đã dẫn một người đàn bà và một đứa con gái về nhà tôi ở. Ông ta bắt tôi gọi bà ta là mẹ nhưng tôi không chịu, kết quả là tôi bị ba tôi đánh. Tôi chưa bao giờ nghĩ là mẹ tôi đã chết, tôi biết mẹ tôi sẽ không bỏ tôi lại, tất cả là tại bà ta mới khiến mẹ tôi phải rời đi. Tôi rất hận bà ta nhưng lại càng hận người ba của tôi hơn.”

Dương thư Nhã ngược lên nhìn Dương Mỹ, đây là lần đầu tiên cô nghe được tâm sự trong lòng cô ta. Trong giọng nói của cô ta, cô có thể nghe ra cả nỗi đau ở bên trong.

Dừng một lúc, Dương Mỹ lại tiếp tục nói:

“Tôi dần bản thân phải căm ghét tất cả mọi thứ trong ngôi nhà đấy, kể cả ông ta. Nhưng khi chứng kiến ông ta chăm sóc và chiều chuộng hai mẹ con cô thì tôi lại cảm thấy rất ghen tị, rất đau...Năm tôi 7 tuổi, tôi bị bắt đến một hòn đảo. Tôi nghĩ rằng bản thân mình đã thoát khỏi địa ngục nhưng ai ngờ địa ngục của tôi mới chỉ bắt đầu mà thôi. Quãng thời gian đó, tôi mãi mãi sẽ không thể quên được. Tôi được dạy võ thuật, bắn súng, bắn tên và cả...giết

người nữa. Lần đầu tiên tôi giết người đó là người bạn duy nhất của tôi. Cô ta đã phản bội tôi, cô ta đã định giết tôi nhưng tôi lại ra tay trước. Ha ha ha... ở nơi của chúng tôi, giết người không phải là phạm tội mà là... một trò chơi. Trong trò chơi đó, kẻ thắng sẽ là người được sống sót, còn kẻ thua sẽ phải bị giết. Khi tôi 12 tuổi, bản thân tôi cũng không thể nhớ nổi là đã giết bao nhiêu đứa trẻ giống tôi. Tôi đã phải vật lộn giữa ranh giới sống và chết, tôi không muốn chết vì tôi phải trả thù cho mẹ tôi. Vì thù hận tôi đã rất cố gắng, tôi đã cố gắng hơn nhiều lần so với những đứa trẻ khác. Kết quả là tôi là đứa duy nhất còn sống. Năm tôi 15 tuổi, tôi được tốt nghiệp trường huấn luyện đó nhưng tôi vẫn chưa thể thoát khỏi bàn tay của bọn họ. Họ cho tôi đi với điều kiện phải kiếm được 100 triệu đô và giết 3 người theo yêu cầu của họ. Khi tôi đã hoàn thành được 2 mục tiêu họ đề ra thì vào mục tiêu cuối cùng tôi lại không làm được. Vì lần đó, tôi đã phải trả một cái giá rất đắt, nhưng tôi không hối hận, vì người đó... chính là ba nuôi của tôi bây giờ. Ông ấy là người đã cứu tôi trong một lần thất bại. Ông ấy cho tôi cảm giác gia đình, cho tôi sự ấm áp mà tôi mong ước. Ngày tôi gọi ông ấy là ba, tôi đã thề là sẽ bảo vệ ông ấy đến hết đời cho dù có phải trả giá bằng mạng sống của tôi đi nữa.”

Dương Thư Nhã cũng không phát hiện trên gương mặt của mình đã chảy xuống hai hàng nước mắt, cô thì thảo nhẹ giọng nói:

“Dương Mỹ...”

Dương Mỹ nhếch môi cười, nụ cười không bao hàm ý gì cả, nếu có chỉ là sự đau xót:

“Thế nào? Câu chuyện tôi kể hay chứ. Đó mới chỉ là một phần rất nhỏ trong số những câu chuyện của tôi. Cô biết không, có lẽ tôi nên cảm ơn những người đã bắt tôi đi, bởi vì có họ tôi đã có năng lực tự bảo vệ bản thân mình, tôi có khả năng quyết định sự sống chết của kẻ khác, tôi có thể khiến những người đã làm tôi đau khổ phải trả giá thật đắt. Tôi cũng nên cảm ơn cả cô nữa, nếu không có cô thì cũng sẽ không có một Dương Mỹ của ngày hôm nay.”

“Xin lỗi... xin lỗi cô. Tôi không biết... tôi thực sự không biết là cô phải trải qua nhiều chuyện như vậy. Tôi đã từng nghĩ, mẹ con cô mới là người đã cướp đi tất cả của tôi. Tôi có 9 năm làm cô nhi nhưng so với những đau đớn mà cô phải chịu thì tôi chả là gì hết cả. Tôi xin lỗi, thực sự rất xin lỗi cô...”

Dương Mỹ mỉm cười nhìn cô nhưng ánh mắt lại không hề có chút ý cười nào:

“Cô không có lỗi, đấu tranh vì hạnh phúc của mình thì có gì là sai. Đúng, sai rất khó phân biệt. Cô cho nó là đúng thì nó là đúng, cho nó là sai thì nó là sai. Cô giết người xấu thì đối với cô là đúng, nhưng với người thân, bạn bè của họ thì cô là sai. Đúng, sai là tại lòng mình. Với tôi, hành động của cô là sai, nhưng với cô thì đó là làm vì bản thân cô. Cho nên, cô không sai. Duy nhất chỉ là cô không thể giết được tôi đó là sai lầm trí mạng. Đổi lại là tôi, tôi sẽ cho nổ ngay khi cô vừa bước lên xe. Cô, chưa đủ tàn nhẫn cũng như quyết đoán.”

Dương Thư Nhã lắc mạnh đầu, nước mắt lăn trên đôi gò má xinh đẹp:

“Không... tôi sai rồi... Dương Mỹ. Là tại tôi ích kỉ, tôi muốn giữ ba cho riêng mình, là tại tôi ghen ghét với tài năng và nhan sắc của cô. Có lẽ trước ngày hôm nay tôi sẽ nghĩ hành động của tôi không có gì là sai cả, nhưng hôm nay tôi mới biết đó chỉ là ngụy biện cho sự ích kỉ của tôi. Tôi... tôi xin lỗi, thật lòng xin lỗi cô.”

“Ha ha ha... xin lỗi, xin lỗi. Câu nói này tôi nghe được rất nhiều lần rồi. Khi người ta hối hận vì hành động của mình thì sẽ xin lỗi nhưng mà xin lỗi xong rồi thì có làm được gì nữa đâu. Cũng đâu thể khiến người chết sống lại, đâu thể khiến nỗi đau biến mất. Nếu đã như vậy thì xin lỗi làm gì. Nếu cô cảm thấy mình thực sự sai thì hãy lấy hành động chứng minh đi.”

Mặt Dương Thư Nhã biến sắc nhưng vẫn cắn răng nói:

“Hành động?... cô... cô muốn tôi làm gì?”

Dương Mỹ cười khẩy, liếc mắt nhìn thâm ý về phía cô ta:

“Tôi nói, tôi muốn cô quỳ xuống cầu xin tôi tha thứ, tôi muốn chính tay cô giết chết ba mẹ cô, tôi cũng muốn chính tay cô tự sát. Cô có làm được hay không?”

Sắc mặt DTN trắng bệch, môi cô run run nhưng không nói được lời nào.

“DTN, cô đừng chơi trò mèo khóc chuột với tôi, cô tưởng mình làm ra vẻ biết lỗi là có thể khiến tôi mềm lòng hay sao! Tôi xin rút lại câu nói vừa rồi, cô không hề ngu ngốc, ngược lại, cô rất thông minh. Cô biết lợi dụng hoàn cảnh và biết điều khiển tâm tình người khác. Nếu hôm nay đổi lại là người khác có lẽ đã bị cô làm cho mềm lòng rồi. Rất tiếc, người đứng đây hôm nay lại là tôi. Tôi chưa bao giờ nghĩ là bản thân mình là người tốt nên cô cũng không cần tốn thêm công sức nữa.” Dương Mỹ lạnh lùng nhìn DTN nói. Mỗi câu đều khiến sắc mặt cô ta càng kém hơn.

DTN hít sâu một hơi, nặng nề nói:

“Đến hôm nay tôi mới thực sự biết được khoảng cách giữa tôi và cô là lớn đến nhường nào. Đúng vậy, đích xác vừa rồi tôi chỉ đóng kịch trước mặt cô. Nhưng như vậy thì đã sao, tôi vì mạng sống của mình, cũng như cô nói, vì bản thân mình mà làm thì tất cả mọi việc đều là đúng.”

Dương Mỹ không nói gì mà chỉ nhìn cô ta.

DTN tiếp tục nói:

“Năm tôi 10 tuổi, tôi bị bắt cóc 4 lần, năm 12 tuổi bị 7 lần. Cô có thể tưởng tượng được không. Cái cảm giác ngày ngày sống trong lo sợ khiến tôi gần như phát điên. Cuối cùng, tôi nghĩ ra một cách, tôi đã giả vờ như bị ngu ngốc trong suốt quãng thời gian đó đến nay. Nếu tôi không làm vậy thì có lẽ tôi

cũng không thể đứng đây với cô ngày hôm nay được. Tất cả là vì ba, ba có rất nhiều kẻ thù, họ bắt cóc tôi để uy hiếp ba nhưng tôi lại chưa bao giờ trách ông ấy. Bởi vì, đó là ba của tôi. Tôi là một cô nhĩ, không ai hiểu cảm giác khao khát gia đình hơn tôi. Tôi sẽ giữ thật chặt gia đình này, bất kì ai cũng không thể cướp được, kể cả cô.”

“Tôi đúng là đã quá khinh thường cô rồi. Cô có thể lừa được nhiều người lâu như vậy, bao gồm cả tôi cũng suýt chút nữa đã bị cô lừa rồi.”

“Ha ha ha... Dương Mỹ, cô là người đầu tiên phát hiện ra chân tướng thật của tôi, ngay cả ba cũng chưa bao giờ nghĩ đứa con gái như tôi có gì nổi bật cả. Khả năng đóng kịch của tôi rất khá phải không?” DTN chưa xốt cười nói.” Được rồi, nói đi, cô định làm gì với tôi. Chẳng lẽ cô định để tôi ở lại đây đến chết hay sao?”

Dương Mỹ đưa tay lên vuốt tóc, đây là hành động cô thường làm khi cân nhắc một việc gì đó.

“Không phải cô rất sợ chết sao? Nhưng cô yên tâm đi, tôi sẽ không giết cô đâu, tôi sẽ để cô sống, hơn nữa còn sống rất hạnh phúc.”

Biểu hiện của Dương Mỹ càng khiến DTN thêm sợ hãi, trái tim cô đập mạnh một nhịp, cô không tin rằng Dương Mỹ sẽ dễ dàng tha thứ cho cô như vậy.

Thực tế suy nghĩ của cô là hoàn toàn đúng, khi Dương Mỹ nói ra những câu tiếp theo thì cô tưởng chừng Thế Giới sụp đổ.

“Nề tình chúng ta trên danh nghĩa là chị em, tôi sẽ cho cô 2 lựa chọn. Thứ nhất, tôi sẽ thả cô đi nhưng sẽ là ở một nơi do tôi lựa chọn. Thứ 2, cô sẽ phải làm một việc theo yêu cầu của tôi. Thế nào, rất dễ chọn phải không? Hai yêu cầu của tôi hoàn toàn không khó khăn chút nào, cô cứ từ từ mà chọn, tôi có thể đợi được. Nhưng nên nhanh một chút vì lũ cá của tôi đã đói rồi.” Dương Mỹ kéo một cái ghế lại gần và ngồi xuống, cô cũng không vội, cái cô có chính là thời gian.

DTN nhủ mảy suy nghĩ, giữa 2 lựa chọn nhìn thì có vẻ cái thứ hai là dễ dàng hơn nhưng cô tẻ tin vào cái đầu tiên còn hơn là tin vào Dương Mỹ sẽ tốt bụng đột xuất.

“Cái thứ nhất... là đi đâu?” Thật lâu sau, DTN mới can đảm hỏi thử Dương Mỹ.

Dương Mỹ không nhìn cô mà giờ bàn tay của mình lên cằm:

“Theo lí mà nói thì tôi sẽ không nói trước cho cô, nhưng vì nể tình cô lựa chọn cũng khá hợp ý tôi cho nên tôi sẽ gợi ý một chút vậy. Ừm... nên dùng từ gì cho chính xác nhĩ? À... đúng rồi, ngày xưa người ta gọi đó là quân kĩ, cô có hiểu tôi nói gì không?”

Mặt DTN trắng bệch, hoảng sợ không nói được câu nào.

Dương Mỹ mỉm cười nhìn cô nói thêm:

“Không hiểu sao? Vậy tôi gợi ý tiếp nhé. Trong quân đội, binh lính thường mấy năm mới được về nhà một lần. Họ đều là những thanh niên trai tráng nên nhu cầu về sinh lí là không thể thiếu, nhưng quân doanh lại không cho phép mang theo đàn bà. Họ chỉ còn cách bắt phụ nữ của các làng xóm họ đi qua hoặc là tù binh cướp được mang về phục vụ. Mỗi người phụ nữ như vậy thường sẽ phải qua tay rất nhiều người, họ không quan tâm đến mạng sống của những người đàn bà đó, thường thì sẽ bị làm cho đến chết hoặc nếu không sẽ được chữa trị và tiếp tục những ngày tháng sống như vậy.”

Dương Mỹ không hề để ý đến DTN đã sắp ngất đi vì sợ mà đành tiếp tục nói

“Cô vẫn chưa hiểu à, hay để tôi gợi ý tiếp nhé...”

“Đù rồi... đừng nói nữa... nói... điều thứ 2 đi...” DTN lắp bắp ngắt lời Dương Mỹ không cho cô nói tiếp. Cô sợ nếu cô ta còn nói tiếp thì bản thân cô sẽ chết mất.

“Tiếc quá... yêu cầu trên thật là hấp dẫn mà cô lại bỏ qua. Không sao, vẫn còn cái thứ 2, cô có chắc là sẽ chọn nó không?”

DTN can môi nói: “Nói đi...”

“Yêu cầu này đơn giản hơn, cô chỉ cần ăn viên thuốc này là cô có thể rời khỏi.”

“Không cần trêu đùa tôi nữa, nói trọng điểm đi. Viên thuốc đó là gì?”

“Becberlica, một loại độc được được quân đội Mỹ sáng chế, nó được dùng cho các gián điệp. Ăn nó, trừ khi cô bị giết nếu không bản thân cô cũng không thể tự sát, cũng không thể phản bội. Khi trong đầu cô có suy nghĩ phản bội nó sẽ khiến cô đau đớn như bị thiêu cháy ruột gan, nếu không được cung cấp giải được đúng hạn thì cô sẽ phải chịu đựng đau đớn cho đến chết. Cũng đừng nghĩ đến chuyện tự sát, chỉ cần trong đầu cô có ý nghĩ đó nó sẽ lập tức khiến toàn thân cô mất hết sức lực buộc phải bị động thừa nhận thống khổ mà lại không thể chết. Thế nào, nó rất thần kì phải không? Tôi đã phải trả cái giá rất cao mới mua được nó đấy.” Dương Mỹ giờ viên thuốc nhỏ màu hồng lên cho DTN xem.

DTN nhắm mắt lại, lựa chọn im lặng.

Dương Mỹ nhủ mảy nhìn cô “Không muốn chơi nữa sao? Cũng được, cô ở lại đây, tôi có đủ khả năng nuôi cô đến già. Cách 1 tuần tôi sẽ cho người đến chữa trị vết thương cho cô sau đó lại thả cô xuống. Đừng nghĩ đến chuyện tự tử, vì cô sẽ không đủ sức mà làm nữa đâu.”

Dứt lời, Dương Mỹ rút khẩu súng trong tay bắn về phía DTN nhưng trong khẩu súng không phải là đạn mà chỉ là một mũi kim. Mũi kim bắn vào khiến toàn thân DTN không còn chút sức lực nào để cử động nhưng đầu óc cô lại hoàn toàn thanh tỉnh.

DTN muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không đủ sức để phát ra tiếng, chỉ còn cách trơ mắt nhìn Dương Mỹ bước đi còn bản thân cô lại bị đưa xuống địa ngục kia.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

2 tháng sau.

Bà Lan ngồi chờ dẫn nhìn ra ngoài cửa, đôi mắt sưng đỏ, khuôn mặt hốc hác hẳn đi. Dương Trí Chung trông thấy vợ như thế cũng hết sức đau lòng nhưng không biết phải làm sao. Chính bản thân ông cũng rất lo lắng nhưng là người đàn ông trong nhà ông không cho phép mình được ngã xuống, ít ra là cho đến khi ông cũng không thể chống đỡ được nữa mà thời gian của ông... cũng không còn nhiều lắm.

“Em à...”

Bà Lan nghe thấy chồng gọi mới từ từ ngước đôi mắt sưng đỏ lên:

“Đã có tin gì chưa anh?”

Dương Trí Chung cố nặn ra một nụ cười nhẹ nhàng tiến đến ôm lấy hai vai vợ mình:

“Tin anh đi, sẽ sớm có tin của con bé thôi mà. Không có người gọi điện đòi tiền chuộc nên chắc con bé sẽ không có gì nguy hiểm đâu. Em phải cố gắng lên đừng để lúc con bé về lại trách ba nó không biết chăm sóc mẹ.”

Khi Dương Trí Chung nói những câu này, chính bản thân ông cũng không biết có thể tin bao nhiêu phần. Chỉ là ông cũng không có cách nào khác nữa. Trong đầu ông lúc này hiện lên một cái tên mà chính ông cũng không hề muốn tin, cũng không dám tin. “Ôi, tất cả đều là lỗi của ta. Lẽ ra... lẽ ra...”

Bà Lan cũng không nhớ nổi đây là lần thứ bao nhiêu bà nghe được câu trả lời như vậy rồi. Nhưng... người kia lại là chồng bà, bà biết ông ấy lo lắng cũng không ít hơn bà. Bà có thể làm gì ngoại trừ ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt.

Đã 2 tháng rồi, Dương Thụ Nhã vẫn phải sống trong chốn địa ngục kia. Mỗi ngày đều phải chịu đựng đau đớn mà không ai tưởng được. Những khi mà chính bản thân cô cũng cảm thấy mình sắp chết thì cô lại được bọn họ cứu trở về. Nhưng mà so với việc được sống như thế thì chết còn sung sướng hơn, lần da cô đã chuyển thành màu trắng bạch của xác chết, mềm nhũn như thịt thối. Cô không cảm thấy đây còn là thân thể của mình nữa.

Nhưng mà nếu có ai hỏi cô có hối hận hay không thì có thể cô sẽ suy nghĩ nhưng câu trả lời vẫn là “không”. DTN có lẽ không hẳn là người xấu nhưng cô lại là người cô chấp, cho dù bản thân cô biết là mình sai nhưng cô sẽ không bao giờ hối hận vì quyết định của mình. Bây giờ cũng vậy!

“Cô ta thế nào rồi?” Dương Mỹ lạnh lùng nhìn cô gái bên dưới hỏi người đàn ông bên cạnh.

“Vẫn sống thừa cô”

“Có ai phát hiện không?”

“Mấy ngày trước có cảnh sát đến tìm nhưng không tìm được gì. Chỗ này tuyệt đối bí mật, cho dù họ có cho bom nổ cũng không thể tìm được.”

“Tôi thì không nghĩ vậy đâu. Có lẽ đã có người biết là chúng ta làm rồi. Chỉ là... ông ta sẽ làm sao đây?...” Dương Mỹ thôi không nhìn DTN nữa mà quay sang người bên cạnh. “Cô ta có thể chịu được bao lâu nữa”

Đây là một người đàn ông trẻ tầm 25-26 tuổi, khuôn mặt cũng tính là đẹp trai nếu không có một vết sẹo dữ tợn kéo dài từ lông mày xuống tận cằm. Cô cứu anh ta trong một lần làm nhiệm vụ, khi đó cũng chỉ là tiện tay mà thôi nhưng anh ta lại kiên quyết đi theo cô.

Nghe cô hỏi vậy, Trần Dương khuôn mặt không cảm xúc trả lời cô:

“Theo tình trạng của cơ thể cô ta hiện giờ, cho dù có cố gắng thì cũng không chịu được quá 3 ngày nữa. Cơ thể cô ta đã rất suy yếu, có dấu hiệu bị suy phổi, suy hô hấp cấp và nhiễm trùng nặng. Tình trạng rất không khả quan, tuy rằng tôi đã cho cô ta thuốc nhưng nếu không được chăm sóc và nghỉ ngơi một thời gian dài e là không thể chịu được.”

Trước đây, Trần Dương cũng có học về y một thời gian, có lẽ nếu không có sự việc lần đó thì bây giờ anh đã là một bác sĩ. Những điều anh ta nói,

Dương Mỹ không chút nào nghi ngờ, cô nhủ mảy suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Được rồi, tôi giao cô ta cho anh, bằng mọi cách trong thời gian sớm nhất khiến cô ta hồi phục. Hừ...không phải tôi không dám giết cô ta, chỉ là cô ta còn có chút giá trị để lợi dụng. Nếu để cô ta chết dễ dàng như thế thì thật có lỗi với ba tôi. Làm đi.”

Nói rồi Dương Mỹ cũng không để ý đến DTN được kéo lên mà quay người đi thẳng.

Bệnh viện New Yord, phòng chăm sóc đặc biệt.

Bà Lan không thể tin rằng người đang nằm trên giường kia lại là người vừa nói chuyện và an ủi mình. Rõ ràng ông ấy vẫn rất khỏe mạnh mà bây giờ lại có thể nằm yên một chỗ như vậy. Bà không muốn tin nhưng lại không thể không tin.

Quay trở lại nửa tiếng trước.

“Ông nói sao? Ông ấy bị làm sao?” Bà Lan đứng bật dậy khỏi ghế, run giọng hỏi lại bác sĩ.

“Xin bà hãy bình tĩnh cho. Tôi hiểu cảm giác bây giờ của bà, chúng tôi cũng sẽ cố hết sức nhưng có lẽ... Gia đình nên chuẩn bị...”

“Bác sĩ Jackson, ông không cần nói, ông là bác sĩ riêng của gia đình tôi, tại sao đến bây giờ ông mới nói cho tôi.” Bà Lan cố gắng giữ cho giọng mình bình tĩnh, lạnh lùng nhìn bác sĩ.

“Tôi xin lỗi, tại ông nhà không cho phép tôi nói vì sợ bà lo lắng. Tôi đã khuyên ông ấy nên nghỉ ngơi một thời gian dài để bệnh tình tốt hơn chỉ là có vẻ như ông ấy không nghe lời khuyên của tôi. Lần đột quỵ này có lẽ ông ấy cũng đã đoán trước được, tình trạng sức khỏe của ông ấy 2 năm gần đây đã đi xuống rất thấp. Bệnh tim cũ cũng không cách nào cải thiện hơn được, bây giờ ông ấy chỉ có thể sống bằng thuốc. Lần đột quỵ này...xin lỗi... ông ấy rất khó để tỉnh lại. Gia đình nên cử người đến chăm sóc và nói chuyện thường xuyên có lẽ sẽ tốt hơn với ông ấy.” Bác sĩ Jackson cố gắng tìm từ ngữ thích hợp nhất để giải thích, áy náy nhìn bà Lan.

Tập đoàn Thiên Mỹ.

“Chủ tịch...”

Dương Mỹ giật mình tỉnh lại, tin tức vừa đưa đến vẫn lửng bồng trong tai cô.

“Chuyện gì?”

“Tất cả các trang báo đều nói về chuyện của ông Dương.” Quản lý lau mồ hôi đưa một tờ báo cho Dương Mỹ.

Dương Mỹ nhủ mảy nhìn tiêu đề bài báo “Cựu Chủ tịch Tập Đoàn Thiên Mỹ, Dương Trí Chung bị đột quỵ, Tập đoàn nổi tiếng này sẽ ra sao khi mất con chim đầu đàn này?”

“Bài báo này là của ai viết?”

“Chủ tịch, tôi nghĩ việc quan trọng bây giờ không phải điều tra xem ai viết bài báo này mà là chúng ta nên giải quyết chuyện này như thế nào? Giá cổ phiếu của chúng ta hôm nay đã tụt xuống rất thấp rồi, nếu cứ để như vậy sẽ rất nguy hiểm.”

Dương Mỹ nhủ mảy suy nghĩ: “Gọi mọi người vào phòng họp...à, gọi luôn cả Lê Phong vào.”

Quản lý khó hiểu nhìn vị Chủ tịch trước mặt nhưng cũng rất thông minh không hỏi lại mà quay đi làm luôn. Không vị lão đại nào lại muốn cấp dưới nghi ngờ quyết định của mình cả.

Phòng họp...

Lê Phong cảm thấy bản thân mình thực sự đang nằm mơ rồi, nhưng mà cho dù là mơ đi chăng nữa thì đây cũng nhất định là giấc mơ đẹp nhất kể từ khi anh ra đời đến nay.

Cái ghế mà anh đang ngồi đây, cái vị trí này, cho dù chỉ là vị trí cuối cùng nhưng cũng khiến ới kẻ phải đổ máu dẫm đạp lên nhau để ngồi vào. Mà anh, Lê Phong cảm thấy với chức vụ của mình cho dù có tự tin thì cũng phải cố gắng thêm ít nhất là 10 năm mới có tư cách để được vào đây.

Nhìn sang bên cạnh, là Quản lý Ngô, người luôn hạnh hợ anh trong công việc, cái kẻ mắt cao hơn đầu luôn cho mình là nhất, cái kẻ chỉ dựa vào quan hệ để ngồi lên chức vị đó mà chả có một chút năng lực nào. Lê Phong chính là khinh bỉ nhất những người như vậy. Chẳng phải chỉ là có một ông bố tốt thôi sao? Nếu không như vậy e là bây giờ hẳn ta còn không biết đang ở xó xỉnh nào chờ chết nữa...

Mọi người trong phòng họp đều dùng ánh mắt tóe lửa và nghi vấn nhìn vào Lê Phong khiến anh cảm thấy rất áp lực. Đùa chứ, những người ở đây là ai? Tùy tiện chỉ một người thôi dậm chân một phát cũng có thể khiến cái thành phố này run rẩy rồi, lúc này lại đồng loạt nhìn anh như vậy thật khiến Lê Phong có chút không chịu nổi.

Lúc này, cửa phòng họp mở ra, mọi người vội vàng đứng lên, một thân hình mềm mại xinh đẹp bó sát trong bộ vest khiến người xem bông mắt bước vào.

Dương Mỹ đi thẳng về ghế Chủ tịch và ngồi xuống, lúc này những người ở dưới mới dám ngồi.

Mọi người không ai dám lên tiếng trước, nhìn về mặt của vị Chủ tịch “đáng kính” bây giờ không thể dùng hai chữ đáng sợ nữa rồi. Trên đấy hiện lên rõ ràng dòng chữ “cấm dây vào”. Bây giờ mà có kẻ ngu ngốc nào đi trêu chọc cô ta e là cũng chỉ có những kẻ ngại mạng mình quá dài mà thôi.

Dương Mỹ liếc một vòng quanh phòng họp xác định không còn ai chưa đến nữa lúc này mới hơi mỉm cười tựa lưng vào ghế khoanh hai tay trước ngực bình thản nói:

“Các vị, tin rằng mọi người đều đã biết lí do của buổi họp hôm nay. Đã vậy tôi cũng không cùng các vị dài dòng nữa, cho tôi biết ý kiến của các vị như thế nào về chuyện này.”

Không ai lên tiếng, tất cả đều cúi đầu xuống thật thấp. Bọn họ không phải không có năng lực, nếu không có cũng không ngồi lên được vị trí của ngày hôm nay. Nhưng mà đôi khi quá tự cho mình là thông minh cũng không phải là hành động đúng đắn.

Chỉ nghe Dương Mỹ hừ lạnh một tiếng. Không khí trong phòng càng thêm phần ngột ngạt. Mấy lão già ngày thường thích quát tháo hôm nay lại im re không dám nói gì, ngay cả hít thở mạnh cũng không dám.

“Hừ...sao không ai nói gì hết cả. Câm hết rồi à? Bình thường không phải tôi chưa nói xong mà các người đã nhảy vào mồm tôi nói rồi hay sao? Bây giờ tôi cho các vị cơ hội để nói sao không nói. Chẳng lẽ tôi trả tiền mà chỉ thuê được lũ vô dụng như thế này sao?” Dương Mỹ sắc mặt rất kém, mắt hạnh lạnh lùng nhìn mọi người.

Tất cả đều toát mồ hôi lạnh, nhiều người trong mắt lóe lên sự tức giận nhưng vẫn nhin không dám phát tác. Số khác thì trong lòng kêu khổ không ngớt.

Lão đại à, đây là chuyện riêng trong nhà cô, ai dám xen vào nói thêm câu gì chứ. Tuy rằng mọi người đều biết quan hệ hai cha con cô không tốt nhưng mà dù sao cũng là cha con. Cô muốn chúng tôi phải nói gì đây. Chẳng lẽ bắt chúng tôi đứng lên vỗ tay hay giả vờ khóc lóc. Nếu muốn vậy thì ít nhất cô cũng nên tỏ rõ thái độ một chút để chúng tôi còn phụ họa cho chứ. Aizz...số ta thật khổ, chẳng qua chỉ vì miếng ăn mà suốt ngày phải sống trong sợ hãi thế này...aizz aizz...

Qua thật lâu vẫn không có ai lên tiếng, Dương Mỹ thực sự đã rất tức giận, cô phải rất kiềm chế mới không làm ra hành động gì quá đáng.

Ánh mắt cô lướt một vòng quanh phòng nhưng đột nhiên dừng lại ở một khuôn mặt. Đây cũng không tính là một gương mặt có gì nổi bật, nếu để lẫn trong đám đông thì cũng không gây cho ai chú ý cả.

“Lê Phong...”

Lê Phong giật mình ngược mặt lên nhìn, thấy ánh mắt mọi người đều đang đổ dồn về mình khiến anh có chút lúng túng đứng bật dậy, lắp bắp nói:

“Có...có tôi.”

“Nêu suy nghĩ của anh cho tôi nghe.”

Lê Phong toát mồ hôi liếc nhìn mọi người trong phòng:

“Chủ tịch...tôi...tôi..”

Dương Mỹ mỉm cười nhẹ nhàng với anh, mềm mỏng động viên:

“Không sao đâu, cứ việc nêu ý kiến của anh. Nếu sai tôi cũng không trách.”

Lê Phong hít một hơi thật sâu, mạnh mẽ ngừng đầu nhìn thẳng vào mắt vị chủ tịch trẻ:

“Vâng, Chủ tịch. Theo cách nghĩ của tôi, trước tiên Tập Đoàn chúng ta nên mở một cuộc họp báo trả lời với báo chí về chuyện này. Nếu cứ để họ tiếp tục nói không biết họ sẽ còn nghĩ ra bao nhiêu chuyện nữa.”

Dương Mỹ vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng trong ánh mắt lại có nhiều hơn sự chú ý.

“Tiếp theo, chúng ta nên củng cố tinh thần cho nhân viên, không để bọn họ có tâm lí sợ hãi, sự việc lần này không nên vì nó mà để ảnh hưởng đến hoạt động của tập đoàn. Mặt khác, tiếp tục tiến hành các dự án và kế hoạch hợp tác đã thông qua.”

Lê Phong nín thở nhìn phản ứng của vị chủ tịch, thấy cô vẫn hơi mỉm cười mới thoáng an tâm.

Dương Mỹ vẫn bình thản nhìn anh, nếu chỉ có như vậy thì cô đúng thật là có chút thất vọng rồi.

“Những điều anh vừa nói, tôi đều đã biết. Việc quan trọng nhất sao anh không đề cập tới. Vấn đề giá cổ phiếu của Tập đoàn rớt sàn quá nhanh anh nghĩ nên giải quyết ra sao? Đây hình như cũng là lĩnh vực chuyên môn của anh.”

Lê Phong sắc mặt thoáng tái đi cúi thấp đầu, bỗng anh ngẩng mạnh đầu cắn răng nói:

“Chủ tịch, chuyện cổ phiếu Tập đoàn sút giá là do nhiều thể lực thừa nước đục thả câu, chuyện này chắc cô đã biết. Quan trọng là, nếu như lẻ tẻ từng người muốn mua vào thì với chúng ta muốn mua lại cũng không khó, đáng sợ nhất là có kẻ đứng đằng sau giật dây thao khống. Giá cổ phiếu trước nay cho dù có lên có xuống nhưng chung quy vẫn ở một mức độ chấp nhận được. Nếu vượt quá mức độ đấy e rằng đối với Tập đoàn chúng ta là một tổn thất khó có thể bù đắp. Cho nên, tôi đề nghị chúng ta nên cử người nhanh chóng thu mua lại tất cả cổ phiếu đã bán ra, quản lý chặt chẽ những người trong Tập đoàn nắm giữ cổ phần, cho dù là rất nhỏ. Tất nhiên, quan trọng nhất vẫn là cử người thường xuyên quan sát ở các sàn giao dịch, điều chỉnh các tỉ lệ, nếu có ai khả nghi tốt nhất nên diệt trừ từ trong nước trước. Ồ, muốn làm được điều này chúng ta phải có một chuyên gia, tuy rằng tôi có nghiên cứu về cổ phiếu nhưng tôi không nghĩ mình có thể làm được...”

Lê Phong càng nói về sau càng không điều chỉnh được hơi thở và giọng điệu của mình. Anh biết rằng cho dù bây giờ có hối hận thì đã muộn rồi, những lời anh nói hôm nay đã triệt để đắc tội với các vị lão đại ở đây. Lê Phong cũng tưởng tượng ra cuộc sống tương lai của mình trong tập đoàn sẽ không còn êm đẹp như trước nữa. Nhưng mà anh lại không hối hận, cũng lắm là nghĩ việc, ta không tin với năng lực của ta mà không thể nuôi sống bản thân.

Dương Mỹ im lặng nghe anh nói từ đầu đến cuối, càng nghe càng hiểu càng nhủ chặt, môi đẹp bất giác cũng mím lại, hồi lâu mới nói:

“Có bao nhiêu phần nắm chắc?”

Lê Phong khó hiểu nhìn cô.

“Nếu tôi giao việc này cho anh, anh có bao nhiêu phần nắm chắc hoàn thành.”

Mọi người trong phòng đều giật mình, ngay cả bản thân Lê Phong cũng giật mình không kém. Anh chẳng qua chỉ là một nhân viên nhỏ bé mà thôi, người như anh trong tập đoàn không một ngàn thì cũng tám trăm, tại sao một nhiệm vụ to lớn như thế lại giao cho anh.

Ánh mắt Lê Phong có chút sợ hãi nhưng nhiều hơn vẫn là hồi hộp và cuồng nhiệt đáp lại:

“Chủ tịch, tôi... tôi không nắm chắc, nhiều nhất là 3 phần...”

“Tốt, 3 phần, vậy hãy dùng sự cố gắng và nỗ lực của anh để hoàn thiện nốt 7 phần còn lại.”

“Chủ tịch, tôi...”

“Không cần nói với tôi, tôi không quan tâm đến quá trình, cái tôi cần chỉ là kết quả. Anh chỉ cần nói với tôi, anh, có làm được hay không?” Dương Mỹ không để Lê Phong nói hết đã lạnh lùng cắt đứt.

Lê Phong hít sâu một hơi, ánh mắt có chút đỏ lên khàn giọng đáp lại:

“Có...”

“Tốt, vậy chuyện này giao cho anh. Tàn họp.”

Không đợi mọi người kịp phản ứng Dương Mỹ đã dẫn đầu bước ra khỏi phòng họp để lại đằng sau mấy gương mặt ngỡ ngàng vẫn chưa hiểu chuyện gì. Mấy người bọn họ từ trước đến nay đã bao giờ chứng kiến một màn như vậy. Đường đường là những vị trụ cột của tập đoàn mà lại bị cho như là không khí. Ngay cả hỏi một câu cũng không hỏi mà cứ như vậy quyết định. Thật sự là... thật sự có chút quá khinh người rồi. Nhưng mà cho dù trong lòng họ có gào thét thế nào thì bên ngoài vẫn phải làm ra vẻ vui cười đến trước mặt cái vị vừa một bước lên trời kia hơn hờ chúc mừng. Mới hôm trước còn có thể quát nạt anh ta, thậm chí đuổi việc, vậy mà hôm nay phải đến nịnh nọt người ta. Ôi! Chuyện đời thật sự khó lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40

Lê Phong không biết mình đi ra phòng họp bằng cách nào, tâm trí của anh lúc này hoàn toàn đặt trong câu nói kia “Anh chỉ cần trả lời tôi, anh, có làm được hay không?”

Ta đang mơ sao? Có phải đây chỉ là giấc mơ không? Cho dù là mơ thì làm ơn cũng đừng cho ta tỉnh lại quá sớm, cho dù là mơ thì *** đây cũng là giấc mơ đẹp nhất kể từ khi ta sinh ra.

Lê Phong thất thần bước đi, anh hoàn toàn không nhận ra những âm thanh chúc mừng xung quanh.

Lúc này, đối diện với Lê Phong là một cô gái trẻ xinh đẹp. Tóc vàng, mắt xanh, dáng người nóng bỏng, cô là nữ thần trong lòng của đa số cánh đàn ông

trong Tập đoàn bao gồm cả Lê Phong. Tất nhiên là ngoại trừ vị Chủ tịch đáng kính cao không với tới được kia thì cô là số 1 rồi.

Joanna mỉm cười nhìn ánh mắt ngây ra trước mặt cô. Nụ cười của cô khiến Lê Phong sực tỉnh, khuôn mặt đỏ bừng, lúng túng không biết nói gì.

Joanna bật cười khúc khích nhìn anh. Ồ, từ trước đến giờ sao không biết anh ta cũng có mặt đáng yêu như vậy nhỉ!

“Lê Phong, chẳng lẽ nhìn thấy tôi lại khiến anh sợ hãi như vậy sao?” Joanna giả vờ nghiêm mặt lại khó chịu nói.

Lê Phong nghe cô nói lại càng lúng túng đứng lắp bắp nửa ngày mới nói được:

“Không...không phải, tôi...tôi...”

Joanna thật muốn cười thật to, cái vẻ mặt của anh ta lúc này là sao. Trông thật giống như là con gái mới về nhà chồng vậy. Cô cũng cảm thấy tội cho anh ta nên cũng không định trêu đùa anh chàng này nữa.

“Tôi tôi cái gì! Nói nửa ngày không xong, mệt anh quá. Tôi đến chuyển lời của Chủ tịch, cô ấy bảo anh sau giờ làm đến phòng của cô ấy. À, tốt nhất là nên bí mật.”

Joanna nói xong còn cố ý nhìn Lê Phong với ánh mắt mập mờ theo kiểu “tôi đã biết rồi” sau đó mới đi.

Lê Phong ngơ ngác nhìn theo bóng dáng của Joanna. Những lời vừa rồi là ý gì đây, cả ánh mắt của cô ta lúc nói mấy câu đấy nữa. Có vẻ như là...hình như là...có chút mờ ám. Không lẽ...cô ấy...cô ấy có ý gì với mình...Không, không, không...đây là ý của Chủ tịch mà. Chẳng lẽ...oh my god...chủ tịch...chủ tịch có ý với mình. Trời ạ, trời ạ, không thể nào, tuyệt đối không thể. Mình phải làm sao đây, nên chấp nhận hay cự tuyệt bây giờ. Nếu cự tuyệt chắc sẽ bị đuổi việc nhưng nếu nhận lời thì trong lòng mình đã có người khác rồi. Ôi! Phải làm sao đây.

Lê Phong vẫn đang chìm đắm trong sự tự sướng của bản thân. Không biết là đang sướng hay khổ nữa.

Mà càng sợ cái gì thì lại càng đến nhanh. Thoáng cái đã hết giờ làm. Lê Phong vò đầu bứt tóc cuối cùng cũng quyết định đi lên phòng Chủ tịch. Trông dáng vẻ của anh ta rất ra dáng “anh hùng ra trận” hùng hổ đi lên. Ai không biết còn tưởng ở đây có bạo động chứ.

Phòng Chủ tịch

Cộc...cộc

“Vào đi.” Dương Mỹ không ngước lên khỏi máy tính nói.

Lê Phong bước vào phòng, ánh mắt từ hoảng sợ chuyển thành chăm chú.

Nhìn cô gái sau bàn làm việc kia, gương mặt xinh đẹp có thể nói là hiếm có nhưng lại luôn lạnh lùng. Ngay cả khi làm việc cô cũng không hề giảm bớt sự xinh đẹp nhưng Lê Phong có thể cảm nhận được sự mệt mỏi trong đôi mắt của cô. Có lẽ lúc này đây Lê Phong mới thực sự hiểu được chức vị Chủ tịch quả thật không dễ làm. Hằng ngày có biết bao nhiêu việc chờ cô xử lý, cho dù có giỏi thì cô cũng chỉ là một cô gái. Lê Phong lần đầu tiên cảm thấy có chút thương xót đối với con người này.

Ngay khi Lê Phong đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình thì một âm thanh lạnh lùng cắt ngang:

“Anh có biết nhìn chăm chăm người khác như vậy rất bất lịch sự không?”

Lê Phong giật mình thu lại ánh mắt, cuống quýt nói:

“Tôi...tôi xin lỗi.”

Dương Mỹ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt không có tức giận mà chỉ nhàn nhạt đánh giá.

“Ngồi xuống đi.”

Lê Phong dè dặt ngồi xuống nhưng cũng chỉ dám ngồi nửa mông.

“Biết tại sao tôi gọi anh không?”

Lê Phong cúi đầu thật thấp, không biết trả lời như thế nào, có điều mặt có chút đỏ lên. Chẳng lẽ lại nói ra mấy cái suy nghĩ không đúng đắn vừa rồi cho Chủ tịch. Lê Phong xấu hổ thầm nghĩ không dám nói gì.

Dương Mỹ hình như cũng không để ý đến sự im lặng của anh, chỉ thờ dài nói:

“Cũng không trách anh được, anh vẫn còn trẻ nên chưa có nhiều kinh nghiệm. Nhiệm vụ lần này xem ra có chút làm khó anh rồi.”

Bỏ qua ánh mắt khó hiểu của Lê Phong, Dương Mỹ lại nói tiếp:

“Không ngại nói thẳng với anh, vừa rồi chẳng qua tôi chỉ lấy anh ra để chọc tức bọn họ mà thôi.”

Lê Phong sắc mặt tái đi nhưng Dương Mỹ lại mỉm cười nói:

“Anh có thể bắt mẫn với tôi, nhưng sau hôm nay anh không thể tồn tại bất cứ một suy nghĩ nào như vậy nữa. Yên tâm, con người tôi rất công bằng, đã lấy của ai thứ gì thì sẽ hoàn trả lại gấp đôi. Kể từ hôm nay, anh sẽ trở thành trợ thủ của tôi. Tôi sẽ cho anh quyền lực, tiền bạc. Những thứ đó đối với tôi cũng không là gì cả, tôi chỉ cần anh cống hiến sức lực và sự trung thành của mình cho tôi.”

Nói đến đây, ánh mắt Dương Mỹ sắc bén hẳn: “Nhưng mà quan trọng nhất là, anh cần chứng minh cho tôi thấy năng lực của anh, chứng minh cho tôi thấy anh hữu dụng và có thể khiến tôi tin tưởng. Bởi vì cái tôi cần không phải là thứ vô dụng. Trả lời tôi, anh có làm được không?”

Lê Phong mắt mở thật to, hai bàn tay nắm chặt cổ găng tiêu hóa hết mấy câu nói vừa rồi. Trong lòng Lê Phong bây giờ đang đấu tranh quyết liệt. Một mặt anh không muốn bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực, mặt khác lại cảm thấy không cam lòng nếu như bỏ qua cơ hội này.

Dương Mỹ cũng không nóng lòng thúc dục anh mà để cho anh suy nghĩ. Cái này là rất cần thiết.

Qua thật lâu sau, Lê Phong mạnh mẽ ngẩng đầu lên, trong mắt của anh có vài tia máu đỏ nhưng lại rất kiên quyết, khàn giọng nói:

“Tôi có thể làm được, tôi sẽ chứng minh cho cô thấy năng lực của tôi, thề có chúa, tôi sẽ không bao giờ làm ra hành động gì có lỗi với cô. Chỉ cần cô không phụ tôi, tôi cũng không phụ cô.”

Dương Mỹ gật đầu hài lòng nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng:

“Anh nên suy nghĩ thật kỹ, bởi vì tôi rất ghét bị phản bội. Khi tôi cảm thấy anh không còn trung thành với tôi, tôi thà từ bỏ công sức đã bỏ ra bởi đường cũng kiên quyết loại bỏ bằng được cái gai này, cho dù là bằng cách nào. Anh biết là tôi làm được phải không?”

Lê Phong gật mạnh đầu nói: “Tôi biết, nhưng tôi sẽ không hối hận.”

“Tốt, chỉ cần câu nói này tôi sẽ không để anh phải hối hận vì quyết định hôm nay.” Dương Mỹ lúc này mới mỉm cười nói tiếp “Nhiệm vụ tôi giao cho anh hôm nay cũng không phải nói chơi mà cần đích thân anh phải thực hiện, hơn nữa phải hoàn thành xuất sắc cho tôi. Coi như đây là thử thách đầu tiên của anh. Ở đây không có ai khác tôi cũng không ngại nói thẳng, tuy rằng anh làm tôi hài lòng nhưng lại chưa đủ tin tưởng, vì vậy tôi chỉ cần anh không chểnh mảng ở mức độ an toàn 3 ngày mà thôi. Sau 3 ngày sẽ có người đến thay thế cho anh.”

Lê Phong ngạc nhiên nhìn cô, trong mắt có chút bất mãn và nghi ngờ.

Dương Mỹ nhíu mày nói “Thu hồi ánh mắt đầy của anh lại, đây là lần cuối cùng anh được phép nghi ngờ quyết định của tôi, sau này cho dù tôi có nói gì thì anh cũng chỉ có thể tuyệt đối tin tưởng và chấp hành. Khuyết điểm của anh bây giờ là còn thiếu kinh nghiệm, cho dù kiến thức sách vở có giỏi thế nào thì cũng cần phải có thời gian mài giũa. Lần này chỉ là thử thách nho nhỏ mà anh đã tỏ ra thiếu kiên nhẫn và tự kiêu như vậy, tôi thực sự có chút thất vọng.”

Lê Phong cúi đầu xuống cũng không phản bác.

“Tình hình thực tế của chúng ta bây giờ phức tạp hơn anh nghĩ nhiều, tôi cần anh kiên trì 3 ngày không phải là khinh thường anh mà là đã tính đến thời gian cực hạn của anh bây giờ. Không cần nghi ngờ, bởi vì so với tôi bây giờ kiến thức của anh còn kém lắm. Người tôi cử đến thay anh so với anh hoàn toàn khác biệt. Bởi vì, người đó có được một thầy giáo tốt.”

Nói đến đây, ánh mắt Dương Mỹ nhu hòa đi hẳn, ngay cả Lê Phong cũng cảm thấy điều này.

Chỉ một phút ngắn ngủi, Dương Mỹ đã kịp thu lại dáng vẻ vừa rồi của mình, tiếp tục nhàn nhạt nói:

“Anh ta có kinh nghiệm, có tài năng và rất nhiều thứ mà anh chưa có. Nhưng mà rất nhanh thôi anh sẽ đuổi kịp anh ta, tin tôi đi, chỉ là không phải bây giờ.”

“Là ai vậy, tôi có biết không?” Lê Phong tò mò hỏi lại. Lê Phong quả thật rất muốn biết con người kia là ai. Có thể được chủ tịch khen hết lời như vậy chắc chắn là không thể tầm thường được.

Dương Mỹ mỉm cười nhìn anh, ánh mắt có phần trêu chọc nhẹ nhàng nói từng chữ: “Bàn tay thép.”

Ba từ rơi vào tai Lê Phong khiến anh choáng váng, ngạc nhiên đến độ phải mở to cả hai mắt, mồ hôi lạnh. Dáng vẻ rất buồn cười khiến Dương Mỹ thiếu chút không nhận được.

Bàn tay thép, bàn tay thép. Trời ạ, là bàn tay thép đấy! Biết ba từ này là gì không? Ác mộng, tuyệt đối là ác mộng đối với dân chơi cổ phiếu. Chỉ cần anh ta búng một ngón tay thôi, à không, chỉ cần một móng tay thôi cũng đủ thay đổi tình hình cổ phiếu trong cả một thành phố nhỏ. Trời ạ, chúa của tôi, nếu có anh ta rồi thì cmm, việc quái gì phải lo lắng nữa, cứ việc ngồi chơi đếm tiền cũng đủ tiêu pha cho cả họ hàng gần xa rồi.

Về mặt của Lê Phong bây giờ rất là bi ối, anh đang nghĩ đến việc lợi dụng bàn tay thép để kiếm tiền cho bản thân. Nếu để ai mà biết được không đập anh ta xuống nhờ cho bãi nước bọt mới lạ. “Vô sỉ, quả thật quá vô sỉ, anh là ai mà có thể nghĩ việc tốt như vậy tự nhiên rơi xuống đầu chứ. Lại đi nghĩ rằng để bàn tay thép kiếm tiền cho mình thì thật là ông có thể nhìn nhưng bà lại không thể nhìn. Chúng ta trực tiếp lấy nước bọt đim chết người.”

Dương Mỹ không biết suy nghĩ trong đầu Lê Phong bây giờ nếu không cũng sẽ tức giận mà đập anh ta bay xuống lầu rồi.

“Chuyện tốt của anh còn chưa hết đâu, biết bàn tay bạc không? Mấy hôm nữa tôi sẽ để anh đến chỗ của anh ta học tập trong vòng 1 năm. Sau 1 năm tôi cần thấy được sự thay đổi rõ ràng nhất từ anh. Đừng để tôi thất vọng.”

Lê Phong nghe xong câu này trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Trời ạ (gọi gì mà lăm thế, kêu ông chúa kia kìa, ta còn bận đọc truyện rồi!) cái này so với cái trên còn khủng khiếp hơn. Cái này chỉ cần thôi một cái là cũng đủ dìm chết mấy trăm con kiến như anh rồi. Nếu mà có 2 người bọn họ cùng làm thì...ha ha ha. Thời đại của ta đã đến. Hú hú...hè hè... Ngay cả khi mơ Lê Phong cũng có cảm giác bay bổng, môi cũng nhếch lên thật cao.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

“Chủ tịch...Chủ tịch!”

Dương Mỹ giật mình nhìn người lái xe:

“Có chuyện gì sao?”

“Đã đến nơi rồi thưa cô.”

Dương Mỹ lúc này mới giật mình nhìn ra ngoài xe, hóa ra là đã đến rồi. Nở nụ cười tự giễu với bản thân, Dương Mỹ bước ra khỏi cánh cửa đã mở sẵn chờ cô.

Bà Lan nhìn người vừa vào nở nụ cười nhẹ nhàng, chỉ là nụ cười của bà có chút cứng nhắc cùng gương mặt tiêu tụy càng khiến người ta thương cảm.

“Con đến rồi, mau vào đi.”

Dương Mỹ cũng không nhìn đến bà mà bước thẳng đến trước giường. Nhìn gương mặt quen thuộc mà xa lạ cô bỗng thấy trái tim mình không còn đủ cứng rắn nữa rồi. Gương mặt nghiêm nghị, tuấn tú nay đã tái nhợt, hóp hóp hẳn đi. Đây...đây có thật là ông ta không? Dương Mỹ cũng không rõ cảm giác trong lòng mình bây giờ nhưng cô biết đó chắc chắn không phải là vui sướng như đã nghĩ.

“Lại muốn lừa tôi sao? Cảm giác chứng kiến tôi như con ngốc có phải vui vẻ lắm không?” Dương Mỹ nắm chặt tay lại nhìn thẳng vào người đàn ông nằm trên giường nói, như thể chờ ông ta ngồi dậy trả lời cô.

Bà Lan nuốt nước mắt đau lòng nhìn theo cô:

“Không phải, Mỹ...”

“Bà và ông ta định chơi trò này mãi sao? Lần trước lừa được tôi thích thú như vậy? Bà tưởng tôi không biết ông ta giả vờ vào viện để lừa tôi đến đây.

Tôi không muốn nói nhiều, bà mau gọi ông ta dậy đi, không cần diễn kịch trước mặt tôi nữa.” Dương Mỹ không để bà Lan nói hết đã ngắt lời bà.

Bà Lan thở dài nhìn cô: “Ta xin lỗi, chuyện lần trước, chỉ là lần này...ta, ta thực sự cũng mong rằng có thể tiếp tục lừa dối con lần này.”

Dương Mỹ quay lại nhìn bà, ánh mắt lạnh lùng: “Bà nói gì?”

“Thực sự, lần này là thực...” Bà lan đưa tay gạt đi nước mắt nói.

Dương Mỹ lặng đi một lát, hơi thở của cô cũng có phần rối loạn ánh mắt lại lần nữa nhìn người trên giường.

Cả hai đều không nói thêm câu nào nữa, lẳng lặng chìm trong suy nghĩ của bản thân.

Thật lâu sau, Dương Mỹ mới lên tiếng, âm thanh cũng không còn quá lạnh lùng:

“Bác sĩ nói sao? Có biện pháp chứ, có thể mời các chuyên gia về thảo luận.” Nói đến đây, Dương Mỹ ngừng lại một chút “Không phải tôi lo cho ông ta, tôi, tôi không cho phép ông ta chết khi chưa có sự đồng ý của tôi.”

Bà Lan cũng không để ý đến hai câu nói sau của cô mà bình tĩnh nói: “Biện pháp? Ta cũng mong là có biện pháp, chỉ sợ là ông ấy sẽ ngủ mãi cho đến khi...Ta thực sự rất hận ông ấy, nếu ông ấy có thể tỉnh lại, ta lập tức sẽ ly hôn. Đau khổ như vậy, mệt mỏi như vậy tại sao không nói cho ta, tại sao lại cứ giữ trong lòng chịu đựng một mình. Ta có phải vợ của ông ấy không? Là do ta ích kỉ đã giữ ông ấy hay...do trong lòng ông ấy sớm đã không còn tình

cảm với ta...” Nói đến đây bà Lan lặng người đi, nước mắt cứ tự rơi.

Dương Mỹ không nói gì, cũng không biết nên nói gì. Kết quả như vậy, không phải là điều tốt nhất sao. Để cho hai người yêu nhau nhưng lại phải cách biệt hai thế giới, dù cho ông ta chưa thực sự chết nhưng so với chết cũng đâu có khác. Kết quả như thế, thực sự là rất tàn nhẫn, cũng rất hợp với cách làm của cô. Nhưng mà, sao trong lòng cô lại thấy không hề thoải mái, cũng không một chút vui sướng nào.

“Ông ấy rất yêu bà, thực sự rất yêu... Nếu không, tại sao ông ta lại ***** con tôi.” Dương Mỹ giễu cợt nói với bà Lan.

Bà Lan ngẩng đầu nhìn cô, thấy sự khinh thường trong mắt cô mới thờ dãi nói: “Đúng vậy, đã từng ông ấy rất yêu ta, trong mắt cũng chỉ biết đến sự tồn tại của ta. Khoảng thời gian đó ta vẫn còn nhớ rõ, tuy ngắn ngủi nhưng ta lại rất hạnh phúc.”

Dương Mỹ nhủ mảy nói “Bà đang khoe khoang với tôi sao? Đừng quên chúng ta đứng ở lập trường bất đồng, đừng cố gắng chọc tức tôi.”

Như không để ý đến sự tức giận của Dương Mỹ, bà Lan lại nói tiếp: “Năm đó, ta với mẹ con là bạn rất thân, cô ấy là một cô gái tốt, so với ta lại càng tốt hơn. Ngày đó, chúng ta cùng gặp ông ấy và cùng yêu ông ấy. Ta vốn dĩ định nhường người đàn ông đó cho người bạn thân nhất của mình nhưng trở trêu là ông ấy lại yêu ta. Tuy rằng cảm thấy có lỗi với cô ấy nhưng ta đã quyết định theo đuổi tình yêu của mình.” Nói đến đây, bà Lan mỉm cười dịu dàng như đang trở về thời con gái chìm đắm trong tình yêu “Và chúng ta yêu nhau, ta không còn liên lạc với Tú Tú nữa, cô ấy cũng không đến làm phiền chúng ta. Lúc đấy ta còn cảm thấy áy náy với cô ấy nhiều lắm. Cho đến một ngày, Trí Chung thừa nhận với ta đã có quan hệ với Tú Tú. Lúc đó ta cảm tưởng như Thế giới sụp đổ rồi, ta khóc, ta nháo, ta đòi chia tay nhưng cuối cùng ta vẫn tha thứ cho ông ấy. Tình yêu mà, hồi đấy ta cũng không có cái can đảm để chia tay với mỗi tình đầu tuyệt đẹp của mình.”

Dừng lại, bà Lan nhìn Dương Mỹ, ánh mắt đau xót: “Chuyện gì đến cũng đến, bố của Tú Tú đến gặp ta muốn ta chia tay với Trí Chung, tất nhiên là ta có chết cũng không chịu. Thấy áp lực lên ta không được, ông ta đến tìm bố của Trí Chung. Hồi đó, công ty của bố Trí Chung chỉ là một xí nghiệp nhỏ làm sao có thể chịu nổi một Tập đoàn lớn như của bố Tú Tú làm khó dễ. Cuối cùng, ông ấy đành hi sinh hạnh phúc của con trai mình. Ông ấy không cho Trí Chung đến gặp ta và còn bắt ta phải rời xa anh ấy.”

Bà Lan không nói nữa, bà nhìn Dương Mỹ. Dương Mỹ vẫn chìm đắm trong câu chuyện bà kể, không để ý đến bà Lan đã dừng lại. Trong lòng Dương Mỹ đang đấu tranh dữ dội, nửa muốn nghe, nửa lại không. Nếu nghe, cô sợ mục đích sống bấy lâu nay của mình sẽ vì thế mà mất đi mục tiêu; còn nếu không nghe, Dương Mỹ lại càng muốn biết rốt cuộc năm đấy đã xảy ra chuyện gì. Cô cắn răng quay sang bà Lan nói: “Sau đó thì sao?”

Nghe Dương Mỹ hỏi, bà Lan cười lạnh nhạt: “Sau đó? Sau đó Trí Chung dẫn theo ta bỏ trốn. Chúng ta vừa trốn vừa coi như đi du lịch và ta có thai. Lúc đấy, đối với ta bấy nhiêu vậy là đã quá đủ, ta cũng không còn mong muốn gì khác, ta chỉ muốn cùng Trí Chung sống trọn đời bên nhau cùng cực cứng nhô trong bụng. Khi ta mang thai đến tháng thứ 9, chỉ còn hơn mười ngày nữa là ta lâm bồn thì tin dữ đến. Công ty của bố Trí Chung bị phá sản còn bố anh ấy bị đột quy qua đời. Chúng ta đều bất ngờ và hối hận vì quyết định nông nổi của mình. Trí Chung dẫn ta về để tang bố. Trong tang lễ, ta bị mọi người khinh bỉ, ***** nữa nhưng ta không dám nói nửa lời. Lúc Trí Chung đọc di chúc của bố, anh ấy lặng đi một lát sau đó quay sang ta hỏi “Em có tin anh không?” Lúc đó theo bản năng ta trả lời “có” nhưng trong lòng ta biết sắp có chuyện xảy ra. Hạnh phúc thì không thể biết trước nhưng bất hạnh thì lại có thể. Khi ta nghe tin Trí Chung sẽ lấy Tú Tú ta không dám tin vào tai mình, người ta yêu, bố của con ta đã phản bội mẹ con ta. Ta không gặp được Trí Chung nên chỉ còn cách tìm Tú Tú hỏi. Trong lúc xúc động, Tú Tú đã đẩy ta ngã xuống cầu thang. Kí ức về chuyện của chúng ta dừng lại ở đây. Sau này ta mới biết ta đã hôn mê 9 năm, ngay cả con cũng mất. Trí Chung vẫn nghĩ ta chưa biết con chúng ta đã không còn. Anh ấy sợ ta buồn nên tìm một đứa trẻ bằng tuổi đứa con đã mất để ta yên lòng.”

Dương Mỹ ngồi im một chỗ, không nói gì nữa, cũng không làm gì.

Thật lâu sau, cô không nói tiếng nào mà bước ra khỏi phòng.

Trước khi Dương Mỹ đi khỏi, bà Lan vội nói: “Mỹ, xin con, tha cho tiểu Nhã được không? Ta, ta sẽ thay nó chuộc lỗi với con.”

Dương Mỹ không nói gì, cũng không quay lại, cô chỉ ngừng một lát rồi lại đi tiếp.

Đang sau, bà Lan không thể nói gì chỉ biết khóc nhìn theo cô. Sự việc hôm nay bà đã có chuẩn bị đầy đủ, kể lại chuyện xưa cũng chỉ muốn nhận được sự đồng tình của Dương Mỹ. Những chuyện tiểu Nhã đã làm tuy bà không rõ nhưng cũng đoán được đã vượt qua chịu đựng của Dương Mỹ. Nếu không, Dương Mỹ cũng sẽ không vì mấy chuyện nhỏ nhặt mà làm rối thêm mối quan hệ của nhà họ bây giờ. Cho nên, bà đã kể hết bí mật của bà mong Dương Mỹ có thể suy nghĩ lại, ít ra sẽ nể chuyện xưa không phải lỗi của bà mà tha thứ cho tiểu Nhã. Nhưng mà, có lẽ đối với người khác thì có lẽ suy nghĩ của bà còn có thể chứ Dương Mỹ thì bà hoàn toàn không hiểu trong lòng cô đang nghĩ gì. “Chỉ mong trời phù hộ cho tiểu Nhã.”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42

Dương Mỹ như người mất hồn đi lạc giữa dòng người, mặc cho bị người đi đường va vào cô cũng không có cảm giác. Trong lòng cô lúc này rất hỗn

loạn, tâm cũng rất đau. “Sự thật...ha ha ha...thì ra sự thật là như vậy.” Cái mà cô theo đuổi, mục đích sống, động lực sống của cô sai lầm sao? Cô đã sai sao?

Dương Mỹ không phải chưa từng nghi ngờ về chuyện năm đó nhưng mà cô lại không có can đảm đi tìm hiểu sự thật. Cô thả tin vào những gì mình thấy cũng không lựa chọn tin vào con tim. “Rốt cục thì ta sai sao, bà ta không có lỗi mà người có lỗi là mẹ? Tại sao lại vậy? Tại sao...tại sao? Mẹ mới chính là người thứ ba, tình yêu này, ngay từ đầu đã sai rồi. Ta...ta phải làm sao...làm sao bây giờ.”

Dương Mỹ gục xuống đường, trời cũng vừa lúc đổ mưa. Từng hạt mưa hắt lên mặt cô, đau rát nhưng lại không hề đau bằng một phần vạn trong lòng cô. Dương Mỹ không phân biệt được là mưa hay nước mắt trên mặt mình. Đã rất lâu, rất lâu cô chưa từng khóc, cũng không dám khóc lớn như vậy. “Lần này, chỉ lần này thôi, cho con được khóc mẹ nhé. Con sẽ lại là cô con gái mạnh mẽ của mẹ. Con sai lầm rồi, mẹ ơi, con sai rồi, con phải làm gì bây giờ, con phải đối mặt như thế nào đây! Mẹ ơi, con...con...mẹ mang con đi với, mẹ ơi, con mệt mỏi lắm! Trên đời này con không còn ai thân thiết nữa rồi, ngay cả mục tiêu sống của con cũng không còn, con biết làm sao mà sống bây giờ! Cho con theo với, mẹ...”

Dương Mỹ gục đầu xuống khóc thật lớn, ánh mắt cô trống rỗng hoàn toàn mất đi mục tiêu.

Dương Mỹ khóc thật lâu, chính bản thân cô cũng không nghĩ một ngày mình có thể thoải mái khóc một trận như vậy.

Dương Mỹ khóc rất lâu, cô cũng không để ý rằng mưa đã không còn hắt lên người mình nữa. Cho đến khi Dương Mỹ cảm thấy có ánh mắt nóng rực đang nhìn mình thì mới giật mình ngước lên. Một gương mặt anh tuấn, mày sắc, môi mỏng, đẹp đến ngỡ ngàng. Ánh mắt anh nhìn cô khiến cô cảm thấy không được tự nhiên. Dương Mỹ không nói gì, chỉ nhìn anh

“Khóc xong rồi?” Lăng Thiên lên tiếng kéo tâm trí Dương Mỹ trở lại.

Dương Mỹ vẫn im lặng chỉ có ánh mắt là khôi phục về lạnh lùng.

Lăng Thiên không để ý đến cô không trả lời mà cúi người xuống luồn tay ra sau lưng ôm cô dậy, hoàn toàn không quan tâm đến thân mình cô đã ướt nhẹp.

Thấy hành động của anh, Dương Mỹ mới giật mình định giãy xuống nhưng lại phát hiện bản thân lại không thể thoát khỏi cánh tay cứng rắn của anh. Cô giương cặp mắt lạnh lẽo muốn giết người nhìn anh:

“Anh đang làm gì? Mau thả tôi xuống.”

Lăng Thiên không để ý đến cô, một mạch bước về hướng chiếc xe đỗ cách đây không xa.

Dương Mỹ thấy vậy lại càng hoảng sợ liều mình muốn thoát khỏi tay anh.

“Cô nằm im đi, động dậy nữa tôi đánh cô đó.” Lăng Thiên mờ ám vỗ vỗ vào cái mông nhỏ vênh lên của cô khiến Dương Mỹ đỏ bừng cả mặt.

Ngủ cũng đã ngủ rồi, hôn cũng đã hôn, ôm cũng đã ôm, vỗ thêm vài cái cũng không phải chuyện gì lạ.

“Anh thả tôi xuống đi, tôi tự về được. Nếu để phóng viên chụp được cả tôi và anh đều không tốt đâu.” Thấy bản thân sắp bị anh bế ra xe mà người đi đường nhìn hai người càng nhiều khiến Dương Mỹ vội vàng xuống nước nhỏ giọng nói với anh.

“Tôi lại muốn để những người đó chụp được. Quan hệ của chúng ta càng tốt không phải sẽ càng khiến kẻ khác kiêng kị hơn sao? Cô yên tâm, nếu quả thực có chuyện gì xảy ra tôi sẽ chịu trách nhiệm với cô.” Lăng Thiên cúi nhìn người trong lòng cười mờ ám.

Gương mặt xinh đẹp của Dương Mỹ đỏ bừng, không phải vì xấu hổ mà là vì tức giận. Cô giờ nắm tay đánh vào ngực Lăng Thiên tức giận mắng:

“Trách nhiệm cái đầu anh. Tôi không cần, anh mau thả tôi xuống. Tôi không cần có cái quan hệ kia với anh.”

Lăng Thiên cũng không tránh nắm tay của cô mặc cho cô đánh, sức lực tuy có lớn nhưng cũng không đau lắm. Anh biết là cô không nổi đánh mạnh mà.

“Tôi có nói chúng ta có cái quan hệ kia sao? Cái tôi nói là quan hệ hợp tác của chúng ta mà. Lẽ nào cô lại nghĩ...”

Lăng Thiên cười càng khiến gương mặt của Dương Mỹ đỏ hơn. Cô quyết định không cùng tên hư đồn này nói thêm câu nào nữa. Anh ta vẫn như trước, luôn lấy việc trêu chọc cô làm niềm vui.

Suốt cả đoạn đường đi, cả hai đều không nói thêm câu nào. Dương Mỹ thất thần nhìn ra cửa không để ý đến con đường này không phải đường về nhà cô.

Đến lúc Dương Mỹ tỉnh lại thì đã thấy mình ở trong một căn biệt thự xa lạ.

“Đây là đâu, anh không đưa tôi về nhà sao?”

Lăng Thiên vươn người mở khóa dây bảo hiểm cho cô tiện thể để khuôn mặt của mình vào thật gần với mặt cô. Dương Mỹ có thể cảm thấy hơi thở nóng hổi của anh ở đầu chóp mũi mình.

“Tôi có nói sẽ đưa cô về nhà sao? Hơn nữa tôi cũng đâu biết nhà cô ở đâu.”

Dương Mỹ ngửi thấy mùi bạc hà nhẹ tỏa ra từ người anh khiến cô có chút mất tự nhiên trả lời:

“Thế sao anh không hỏi tôi. Chính anh bắt tôi lên xe, anh phải có trách nhiệm chứ!”

Lăng Thiên rướn thêm người về phía cô, chớp mũi chạm hân vào mũi cô. Dương Mỹ hoảng sợ nhắm mắt lại quên cả phản kháng. Cô quên rằng nếu cô thực sự không muốn thì không ai có thể cưỡng hôn cô, bao gồm cả người trước mặt.

Cạch...

Âm thanh khiến Dương Mỹ mở mắt đã thấy Lăng Thiên trở về chỗ của mình.

“Tôi đã hoàn thành rồi, đưa cô về nhà tôi, đó không phải cũng là nhà sao. Có gì khác nhau!”

Dương Mỹ thấy anh như vậy không rõ tại sao trong lòng tự dung có thất vọng nho nhỏ. Trả lời như vậy cũng được sao?

Lăng Thiên mở cửa xe bước ra sau đó vòng ra phía cửa cô mở cửa.

“Vào nhà đi, người cô ướt hết rồi, không muốn bị cảm chứ.”

Dương Mỹ thấy bây giờ hối hận đã muợn đành phải theo anh vào nhà.

Cô vừa đi vừa đánh giá xung quanh. Căn nhà lớn như vậy mà từ đầu tới cuối không có bóng người nào. Lẽ nào anh ta cũng ở một mình sao?

“Anh ở một mình à?”

Lăng Thiên quay lại nhìn cô một chút, tự nhiên trả lời.

“Tôi không thích ồn ào, một mình là đủ.”

“Căn biệt thự lớn như vậy anh cũng dọn dẹp hết sao?” Dương Mỹ nhin không được tò mò hỏi.

Lăng Thiên nhìn cô hồi lâu mới thờ dãi trả lời:

“Tiểu ngu ngốc, cô không biết còn có người giúp việc sao. Họ đến dọn dẹp khi tôi không ở nhà.”

Dương Mỹ có chút xấu hổ quay đầu đi. Lăng Thiên thấy vậy mỉm cười tiếp tục trêu đùa cô:

“Cô không phải cũng ở một mình sao? Chẳng lẽ cô lại phải tự dọn dẹp?”

Nhắc đến vấn đề này khiến Dương Mỹ im lặng. Cô vốn không quan tâm lắm đến hoàn cảnh sống. Chỉ cần có thể ngủ ở đâu cũng không quan trọng. Hồi còn làm nhiệm vụ hầu như mỗi ngày đều phải nửa thức nửa tỉnh đề phòng cho nên cũng không cần biệt thự xa hoa gì. Bây giờ có Phương Du cô lại càng ý lại, hàng ngày hầu như chỉ ở Tập đoàn, công việc trong nhà toàn do một tay Phương Du đảm nhận. “Không biết giờ này đã ngủ chưa? Chắc lại thức đêm chơi điện tử rồi.” Dương Mỹ mỉm cười nhớ đến tính cách trẻ con của Phương Du.

Thấy Dương Mỹ không nói gì mà mỉm cười ngây ngốc, Lăng thiên tức giận quay sang véo nhẹ cái má non mịn mềm mại của cô:

“Lại suy nghĩ đi đâu rồi, tôi đang cùng cô nói chuyện đấy. Lần này tha cho cô, đợi tôi ở đây.” Nói rồi cũng không để Dương Mỹ trả lời mà bước nhanh về phía cầu thang.

Dương Mỹ không để ý ngồi xuống sofa gần đấy. Qua một lúc thì thấy Lăng Thiên cầm theo một bộ đồ xuống.

“Nhà tôi không có quần áo của phụ nữ, cô chịu khó mặc tạm cái này vậy. Đây là cái nhỏ nhất rồi, phòng tắm ở đằng kia, cứ tự nhiên.” Nói rồi đưa cho cô một cái áo sơ mi và một cái quần đùi sau đó chỉ về phía một cái cửa cho cô.

Dương Mỹ không nói gì đứng lên cầm quần áo bước về phía nhà tắm, đầu cũng không ngoảnh lại. Lăng Thiên lác đầu rồi cũng tự mình lên lầu thay quần áo.

1 tiếng sau...

Lăng Thiên không biết rằng phụ nữ khi tắm lại lâu như vậy, hại anh chờ đến cổ cũng dài thêm vài phân rồi. Thức ăn cũng phải hâm nóng lại hai lần mà cô còn chưa ra.

Đúng lúc này, cửa phòng tắm mở ra, một thân hình kiều diễm, mảnh khảnh bước ra.

Lăng Thiên nuốt chút nữa tròng mắt đều lồi cả ra ngoài, máu mũi cũng sắp phụt cả ra. Đây...đây...thể này cũng quá hại người đi!

Dương Mỹ thấy ánh mắt như có lửa cháy của Lăng Thiên lại càng mất tự nhiên, mặt đỏ hồng, tay cô không tự giác đưa xuống kéo kéo cái áo sơ mi. Ai ngờ hành động của cô lại càng khiến đôi chân dài thẳng tắp được phơi bày ra gần hết khiến Lăng Thiên khó khăn vội vàng quay đầu đi.

Không khí trong phòng có chút mờ ám, cả hai đều cảm thấy ngượng ngùng nên cũng không ai nói gì. Hồi lâu Dương Mỹ mới ngập ngừng lên tiếng đánh tan bầu không khí xấu hổ này:

“Cái kia... quần của anh thực sự rất rộng. Tôi... tôi đã cố nhưng không thể mặc được.”

Lăng Thiên cũng không đôi diện với cô, ánh mắt anh cố tình né tránh những nơi không cần nhìn ho khan một tiếng nói:

“Khụ... Tôi đã biết. Cô... trên bàn có thức ăn tôi đã hâm nóng lại, cô mau lại ăn đi.”

Dương Mỹ như được giải thoát vội vàng bước về phía bàn ăn. Trên bàn đã chuẩn bị thức ăn đơn giản cho cô. Tuy đơn giản nhưng nhìn làn khói bốc lên Dương Mỹ tự dưng thấy đói bụng. Chợt nhớ ra điều gì đấy, cô quay lại hỏi:

“Anh không ăn cùng sao?”

Lăng Thiên mỉm cười, rót cho mình một li rượu ngoại đưa lên miệng không để ý trả lời cô:

“Tôi ăn rồi, cô ăn đi. Ăn xong để bát trong chậu mai sẽ có người đến dọn. Tôi lên phòng trước.” nói xong cũng không quan tâm Dương Mỹ nghe hết hay không mà đi thẳng lên lầu.

Dương Mỹ lúc đầu không hiểu nhìn anh, cũng không bận tâm nữa mà cúi đầu xuống ăn.

Bước vào phòng, Lăng Thiên khẽ vuốt cái trán đã toát ra một tầng mồ hôi mỏng của mình than thở: “Nguy hiểm, nguy hiểm thật, nếu ở lại thêm lúc nữa không chừng sẽ làm ra hành vi phạm tội rồi. Tiểu yêu tinh này, bản thân còn không biết mình có sức quyến rũ thế nào với đàn ông sao. Mình cũng không phải hòa thượng, là một thằng đàn ông chân chính nha, so với vàng còn thật hơn nữa!”

Ăn xong, Dương Mỹ phát hiện một vấn đề mới nan giải của mình, đó là cô không biết bản thân phải ngủ ở đâu. Sô pha sao? Bỏ đi, thời tiết bên ngoài đang là âm 10 độ mà cô còn mặc đồ mỏng manh thế này. Dương Mỹ tuy rằng cảm thấy mình sẽ không thể chết rét được nhưng cũng không muốn tự ngược đãi bản thân như vậy. Cái kia... lẽ nào anh ta định để cô ở lại ngoài này ngủ sao? Hừ... ngay cả một chút ga lăng cũng không có, cần biết thực rộng như thế này mà ngay cả một phòng cho cô cũng cảm thấy tiếc nữa. Quý hẹp hòi!

Trong khi trong lòng Dương Mỹ đang tính lời cả họ hàng của Lăng Thiên ra lãng xả cho đỡ bức thì bóng dáng anh ta cũng vừa xuất hiện ở cầu thang khiến Dương Mỹ chột dạ.

Người này không phải là biết cô đang ***** anh ta chứ?

“Trên lầu có một phòng khách, cô ngủ tạm ở đấy đi. Có hơi bừa bộn một chút nhưng tôi đã dọn qua cho cô rồi.” nói xong cũng không thèm nhìn cô mà bước thẳng lên lầu.

Lần này Dương Mỹ thực sự bị chọc cho tức giận, cô mặt lạnh bước nhanh đến trước mặt Lăng Thiên chặn không cho anh đi.

“Thái độ của anh như vậy là sao? Nếu đã không thích tôi ở lại thì việc gì phải đưa tôi về đây?” Mặt đẹp tựa như muốn phun lửa, hai nắm tay túm lấy vạt áo của Lăng Thiên siết chặt.

Lăng Thiên ngậy người nhìn cô, không nghĩ rằng cô sẽ có phản ứng như vậy. Giật mình qua đi anh mới làm như lạnh nhạt gạt tay cô ra tiếp tục bước tiếp.

Dương Mỹ tức giận, cô không để ý gì nữa vùng chân đá thẳng về phía sườn của Lăng Thiên.

Nghe thấy tiếng gió rít bên tai, Lăng Thiên cảm giác thấy nguy hiểm, theo bản năng vươn tay vừa kịp bắt được cái mắt cá chân nhỏ xinh của cô. Cô gái này đủ độc, cú đá vừa rồi nếu trúng không khiến anh mất nửa cái mạng thì cũng gây mấy cái xương sườn rồi.

Lạnh lùng quay lại hất bàn chân nhỏ xinh của cô ra khiến Dương Mỹ lao đảo lùi lại mấy bước mới ổn định lại thân mình:

“Đùa đủ chưa, tôi không rảnh chơi ba trò con nít với cô.”

Dương Mỹ giật mình nhìn anh, không nghĩ rằng anh có thể thoát khỏi cú đá vừa rồi của mình.

“Tôi không đùa với anh, nếu anh không cho tôi câu trả lời thì đừng hòng đi.”

Lăng Thiên lạnh nhạt nhìn cô nói: “Tùy cô, muốn ở lại hay không thì tùy. Cửa đằng kia, không tiễn.”

Dương Mỹ sắc mặt lúc xanh lúc trắng, tức giận muốn giết luôn người trước mặt, càng tức giận giọng nói của cô càng lạnh lẽo:

“Anh đang đùa tôi sao?”

Lăng Thiên không nhìn cô bước tiếp lên lầu.

Dương Mỹ tóm lấy một tay anh ta kéo qua vai lộn một vòng xuống đất, đây là thế cơ bản nhất của Nhu đạo. Đúng lúc sắp ngã xuống, Lăng Thiên khéo léo lộn thêm một vòng tránh khỏi cái kẹp tay của cô.

Thấy vậy, Dương Mỹ lại tiếp tục lao vào anh. Trái đá thất lung, nghiêng người một cú chỏ, lộn nhào hai vòng rồi liên tiếp hai tả hữu quyền sát mặt.

Lăng Thiên thoải mái ứng phó cô, hoàn toàn không vội vàng, cô đánh anh tránh, chỉ thủ chứ không công.

Dương Mỹ ngoài mặt thì bình thản nhưng trong lòng lại nổi sóng không ngớt. Cô biết lực đạo mình xuất ra, tuy không phải là toàn lực nhưng cũng có đến 5 phần. Đối với người khác cho dù là lính đánh thuê chuyên nghiệp đã dư sức vậy mà với người này lại không thể mây may thương tổn.

Dương Mỹ cắn răng ra một đòn sát thủ cuối cùng, cô không muốn giết anh ta nhưng cũng không thể để anh ta dễ chịu vì đã dám đùa bỡn cô.

Khủy chân nâng cao, phi người về đá ngực anh ta nhưng đến nửa chừng lại lộn người khó tin đá về phía đầu. Biến cố bất ngờ khiến Lăng Thiên ngạc nhiên trong chốc lát nhưng cũng rất nhanh vội vàng ứng phó. Anh xoay người ngã ra sau, đưa phần lưng về phía cô để tránh vị trí nguy hiểm. Tuy là vậy nhưng phần lưng bị cô đá trúng vẫn đau khiến anh toát một tầng mồ hôi mỏng. Lăng Thiên cắn răng không lên tiếng, lạnh lùng nhìn Dương Mỹ.

“Không nghĩ tới Lăng tổng lại có thân thủ tốt như vậy, so với lính đánh thuê tôi từng biết còn nổi bật hơn rất nhiều.” Dương Mỹ khôi phục vẻ mặt băng lãnh nhìn thẳng vào mắt Lăng Thiên nói.

Tựa như không để ý đến vẻ mặt cùng lời nói chế nhạo của cô, Lăng Thiên bang quơ trả lời:

“Tôi cũng vậy, không nghĩ tới một cô gái bề ngoài yếu đuối như Chủ tịch Dương lại không hề đơn giản, là một đóa hoa có gai, hơn nữa còn là gai độc.”

Dương Mỹ nhếch môi châm biếm:

“Ha ha...Lăng tổng khéo đùa, tôi chỉ là một cô gái bình thường đâu có gì đặc biệt. Anh nhầm lẫn chăng?”

“Phải không? Thế người vừa định lấy mạng tôi đây lại là ai? Không lẽ là tôi tự tưởng tượng sao?”

“Ồ! Chúng ta chẳng qua chỉ thuận tiện chơi đùa một chút thôi, tôi và anh đều là dùng mấy món võ mèo cào thôi làm sao có thể uy hiếp đến tính mạng đối phương được. Anh nghĩ lại xem!” Dương Mỹ nheo nheo mắt cười nhìn anh nói.

Kì thật trong lòng hai người đều biết đây chẳng qua chỉ là diễn kịch thôi. Bởi vì cả hai đều không muốn tiết lộ thân phận của mình cho người khác biết cho nên mới giả vờ như chưa từng thấy gì. Cho dù có thấy thì cũng coi như bị mộng du đi. Vở kịch này nhất định phải diễn, hơn nữa còn phải diễn hết sức nhập tâm nữa.

“Vậy sao! Chắc là tôi nhớ nhầm rồi, chẳng qua, Chủ tịch Dương đùa có chút chuyên tâm quá cho nên sau lưng tôi đã có một cục u to tướng rồi.” Lăng Thiên quay lưng lại chỉ cho cô cục u to tướng trên lưng mình.

Rất tự nhiên, Dương Mỹ về mặt áy náy đi qua vén áo xem cho anh. Không nhìn thì thôi, nhìn vào mới thấy sợ hãi. Cả một mảng lớn lưng đã bị sưng tím, máu gần như muốn phun ra ngoài luôn rồi.

Dương Mỹ nâng tay chạm lên vết thương thât “mềm mòng” xoa một lượt đau đến khiến Lăng Thiên nhếch miệng.

“Ai nha. Thật to nha. Để tôi bôi thuốc cho anh xem như đèn bù nhè.”

Lăng Thiên bị ấn đau lại không dám phản bác chỉ còn cách để cho cô tra tấn cái lưng khốn khổ của mình.

Rất may là Dương Mỹ cũng không phải là người lợi dụng, cô chỉ trả thù anh ta một chút liền thành thật băng bó bôi thuốc giúp anh.

Đến khi Dương Mỹ băng bó xong chợt nhìn mới phát hiện anh ta đã ngủ mất từ bao giờ. Môi đẹp bắt gặp nhếch lên.

Nhìn khuôn mặt anh ta lúc ngủ đặc biệt dịu dàng. Người ta thường nói, đàn ông quyến rũ nhất là khi làm việc và khi ngủ. Xem ra câu nói này quả không sai.

Ngay từ lần đầu gặp mặt cô đã biết anh ta thực đặc biệt, không phải bởi vẻ ngoài mà còn ở cái khí chất toát ra từ người anh ta khiến cô không tự chủ bị cuốn vào.

Nhìn xem anh ta ngủ, đôi lông mi thật dày, thật dài so với của cô còn muốn dài hơn. Làn da rất tốt, không biết có dùng mỹ phẩm gì không. Lông mày rậm, sắc. Mũi cao, cánh môi mỏng. Nghe nói đàn ông như vậy bạc tình lắm. Chắc rồi, thường ngày cô cũng hay đọc được mấy bài báo anh ta thường quan hệ với mấy cô người mẫu, diễn viên gì đó mà. Nghĩ đến đó khiến lòng cô bất giác khó chịu. Quý hạo sắc. Hừ...xem ra đã sớm quên lời hứa ngày xưa rồi.

Gương mặt Dương Mỹ không biết từ lúc nào đã đặt thật gần với mặt Lăng Thiên, cô mãi ngắm anh cũng không phát giác được cặp lông mi kia thỉnh thoảng lại run lên nhẹ nhẹ.

“Có phải thấy tôi rất đẹp trai hay không? Cứ tự nhiên tiếp tục đi, tôi không ngại cho cô ngắm thêm một chút nữa.” thỉnh thoảng một câu nói khiến Dương

Mỹ giật mình ngã nhào ra đằng sau. Nhưng trước khi cô kịp có màn tiếp xúc thân mật với đức mẹ thì đã rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

Trong một căn phòng tối, ánh đèn mờ ảo hắt lên thân mình của một người đàn ông. Lúc này, anh ta đang bị cột chặt trên ghế, cả người thỉnh thoảng lại giật giật vài cái, mà trên người anh ta cũng không còn chỗ nào nguyên vẹn nữa, nhìn khắp nơi đều có thể thấy máu.

Một ánh mắt từ đầu đến cuối đều không rời khỏi anh ta, ánh mắt rất lạnh lùng tựa như trước mắt “người đó” không phải là một người sắp chết.

Soạt...

Một li nước lạnh được hắt thẳng vào mặt người đàn ông bị trói khiến anh ta giật mình tỉnh. Ngược nhìn người cầm chiếc li, trong mắt anh ta có hận ý cùng khinh thường rõ rệt.

Tựa như không nhìn thấy ánh mắt hận thù kia, “người đó” thong thả bước lại gần:

“Anh như vậy còn có thể chịu đựng được bao lâu? Vì một người không quen biết như vậy có đáng không?” Lăng Vũ vươn tay nâng cằm anh ta buộc anh ta phải nhìn vào mắt mình nói.

Đúng vậy, “người đó” chính là Lăng Vũ nhưng cũng không phải là Lăng Vũ. Anh ta không phải là một cảnh sát Lăng Vũ mạo hiểm để cứu tính mạng đồng đội, anh ta đã hoàn toàn bỏ qua hai từ cảnh sát ra sau đầu. Trong ánh mắt anh bây giờ chỉ có vô tận hận ý mãnh liệt.

Người bị trói cố dùng nốt chút sức lực còn lại trừng mắt nhìn vào Lăng Vũ, khàn khàn nói:

“Tôi không vì cô ta, tôi vì tổ chức. Dù có chết cũng đáng.”

Lăng Vũ khinh thường hất cằm anh ta đứng một bên khoanh tay nói:

“Cô ta đã không còn là người của tổ chức, anh làm vậy có ai khen thưởng anh không? Tổ chức có vì thế mà biết ơn anh không?”

“Không quan hệ, tôi chỉ tuân theo luật của tổ chức, dù thế nào cũng đừng mong moi được gì từ tôi.”

Lăng Vũ nghe vậy trừng mắt nhìn, tức giận rít gào:

“Luật, luật, luật. Cái luật lệ chó má kia quan trọng hơn tính mạng anh sao? Đừng tưởng rằng tôi không dám giết anh, nếu anh còn không nói cho tôi biết cô ta rốt cuộc là ai thì tôi sẽ không nhân nhượng nữa đâu.”

Người kia thấy vậy cũng không cùng Lăng Vũ nói thêm nữa mà nhắm mắt lại không nói gì.

Lăng Vũ nhìn thấy thế cũng rất tức giận nhưng lại không dám giết anh ta, ít ra cho đến khi anh biết được tung tích của người đàn bà đó anh cũng phải nhẫn nhịn.

Thật khó khăn nén xuống tức giận trong lòng, Lăng Vũ mới bình tĩnh mỉm cười ngồi xuống đối diện anh ta nói:

“Jack, tôi biết anh rất trung thành với tổ chức, chỉ là anh cảm thấy làm như vậy là đáng sao? Cô ta đã rời tổ chức, với tổ chức đã hoàn toàn không còn quan hệ gì cả, anh việc gì phải vì cô ta mà bỏ mạng. Dù anh có chết thì tổ chức cũng có nhớ đến anh không? Đáng nói là mấy lão già kia cũng đâu có coi trọng anh, họ bồi dưỡng anh chẳng qua là để làm con chó giữ nhà cho họ mà thôi.”

Dùng một chút, Lăng Vũ cố ý nhìn coi sắc mặt của anh ta. Thấy mí mắt anh ta giật giật mới mỉm cười tiếp tục nói:

“Jack, tôi và anh tuy không phải là bạn nhưng cũng coi như có quen biết, tôi cũng không nỡ xuống tay với anh, chỉ cần anh nói cho tôi tên thật của cô ta tôi có thể thả anh đi. Anh yên tâm là tôi sẽ không để ai biết được cuộc nói chuyện ngày hôm nay của chúng ta.”

Vẫn không nói gì, người đàn ông tên Jack tựa như hoàn toàn không để ý đến những lời nói vừa rồi của Lăng Vũ một mực giữ im lặng. Nhưng anh ta biết những lời nói vừa rồi đã khiến anh ta dao động rồi. Đúng vậy, vì cái gì mà bắt anh vì một người không quen biết mà bỏ mạng, cô ta đã không còn ở tổ chức vậy thì việc gì phải bảo vệ cô ta. Đáng nói là, đối với cô ta, anh lại càng căm ghét nhiều hơn. Vì sao cùng được đưa vào tổ chức mà cô ta lại được hưởng sự dạy dỗ chuyên môn có bài bản còn anh thì phải đi làm tạp dịch cho bọn họ. Bọn họ đối với anh chẳng qua chỉ như đối đãi với con chó biết vâng lời mà thôi. “Đã như vậy, hừ, Dương Mỹ cô cũng đừng trách tôi.”

Jack mãnh liệt ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lăng Vũ, anh đã có quyết định rồi.

Thấy được ánh mắt của anh ta, Lăng Vũ môi bắt giác kéo lên một nụ cười lạnh...

Dương Mỹ giật mình ngã ra sau lại được cánh tay của Lăng Thiên kịp thời đỡ được. Anh mỉm cười khàn khàn cổ ý kéo cô vào trong lòng anh khiến Dương Mỹ cả khuôn mặt đều áp lên lồng ngực rộng lớn mà cứng rắn kia. Biến cố bất ngờ khiến Dương Mỹ sững sờ không kịp phản ứng, cô có thể nghe được tiếng tim anh đập thật mạnh mẽ, cũng có thể ngửi thấy cả mùi bạc hà dễ chịu từ người anh.

Cả khuôn mặt của Dương Mỹ đã sạm đỏ lên, cái cổ cũng vậy, hai tay của cô dùng sức đẩy thân mình ra khỏi người anh. Đáng tiếc là cái con người kia lại không để cô được như ý muốn, anh lại càng dùng sức ôm chặt cô hơn khiến Dương Mỹ bị ôm đến có chút ngạt thở.

Dương Mỹ biết rằng tư thế này của hai người rất ám muội cho nên khó khăn nhỏ giọng nói với Lăng Thiên:

“Này...thả tôi ra, tôi...sắp ngộp chết rồi.”

Lăng Thiên cười một tiếng cũng nói lỏng vòng tay ra nhưng lại không hề buông hẳn, anh cổ ý bế bổng Dương Mỹ lên để cô ngồi lên đùi anh, mặt đối mặt nhìn anh.

Dương Mỹ phát hiện thấy tư thế này lại càng không ổn giữa giữa muốn từ trên người anh đi xuống.

Bất ngờ cô cảm thấy được thân mình Lăng Thiên cứng lại, giọng nói khàn khàn của anh cất lên:

“Đừng động đây, em đang đùa với lửa đấy.” (chỗ này thay đổi cách xưng hô một chút, vì hai người đều đang trong giai đoạn tiến triển cho nên cũng không thể xưng hô là anh- tôi(cô- tôi) mãi được nhỉ!)

Dương Mỹ phát hiện thấy ánh mắt của anh nóng rực nhìn cô khiến Dương Mỹ hoảng sợ không dám nhúc nhích thêm. Cô biết mình động phải ổ kiến lửa rồi. Là ai đã nói nhí, bên dưới đàn ông đều là cầm thú. Xem ra quả không sai.

Lăng thiên cực lực nhịn xuống cảm giác bốc hỏa trong người, anh biết đây chưa phải là lúc. Trừ khi cô tự nguyện nếu không anh sẽ không áp buộc cô làm bất cứ điều gì. (câu này cảm động quá!)

Dương Mỹ bối rối không biết nên làm gì. Lần đầu tiên cô phát hiện đầu óc mình căn bản trống rỗng không nghĩ được biện pháp. “Là do anh sao?”

“Anh...tốt hơn chưa?” Dương Mỹ nhẹ giọng hỏi.

Lăng Thiên cúi đầu gục vào cái cổ trắng nõn của cô ra sức hít thở mùi hương riêng biệt của cô. Hai tay anh cũng không tự giác kéo cái eo nhỏ nhắn của cô sát vào người mình khiến thân mình hai người thoáng chốc không còn kẽ hở.

“Đề như vậy...một lát thôi. Cho anh cảm nhận em”

Dương Mỹ nhú nhú mảy nhưng cũng không phản kháng. Cô phát hiện, mình đặc biệt thích ở trong vòng tay anh như vậy. Rất ấm áp, cũng...rất an toàn.

Thật lâu sau, Dương Mỹ cúi đầu ở bên tai Lăng Thiên nói:

“Nếu anh muốn...”

Câu nói nửa chừng khiến Lăng Thiên bất chợt nhú mảy, hỏi lại cô:

“Sao?”

Dương Mỹ mạnh mẽ đẩy anh ra đối diện với ánh mắt anh từng câu từng chữ nói:

“Nếu anh muốn, tôi có thể ở với anh, đêm nay.”

Nghe được câu nói này, lông mày của Lăng Thiên bắt giác nhíu lên, sau đó cả khuôn mặt anh chợt lạnh đi hỏi:

“Vì sao? Đối với ai cô cũng tự nguyện như vậy sao?”

Chết tiệt, cô vừa nói gì vậy. Cô chủ động khiến Lăng Thiên ban đầu rất ngạc nhiên nhưng nghĩ lại quan hệ của cô và anh cũng không phải người yêu mà cô lại đưa ra yêu cầu như vậy khiến trong lòng anh nổi lên một cảm giác tức giận. Đối với cô, anh cũng như bao người khác sao? Khốn kiếp, cứ nghĩ đến cô đối với tên khác cũng như vậy khiến Lăng Thiên lửa giận bốc cao. Cô chỉ có thể thuộc về anh, trước đây cũng vậy, sau này lại càng như vậy.(quá bá đạo, nhưng mà mình thích.)

Nghe anh nói như vậy,Dương Mỹ mặt lạnh hẳn đi, cô bắt đầu giãy giụa đứng lên khỏi người anh. Phản ứng của cô như vậy càng chọc giận thêm Lăng Thiên.

“Thế nào? Không phải lúc này còn chủ động mời gọi tôi sao? Bây giờ cô lại hối hận rồi?”

“Hừ, anh nghĩ sao thì tùy. Chẳng qua chỉ là tình một đêm thôi, anh sợ sao?” Dương Mỹ càng nghe càng tức giận lại không có biện pháp. Cô trừng mắt nhìn dùng lời lẽ khiêu khích để chọc giận anh.

Quả như cô mong đợi, người kia dùng ánh mắt lạnh lẽo muốn giết người nhìn cô. Dương Mỹ cũng không hề hoảng sợ mà nhìn thẳng vào mắt anh, môi mỉm cười giễu cợt.

Bất ngờ, Lăng Thiên cúi người ngậm lại cái miệng đáng ghét của cô, dùng răng cắn nhẹ vào cánh môi khiến Dương Mỹ bị đau nhúu mày. Đây là anh cố ý trừng phạt cô, cô dám khiêu khích anh, anh sẽ cho cô biết từ hối hận là viết như thế nào.

Môi lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, nụ hôn của anh cuồng dã mà bạo lực hoàn toàn mang ý trừng phạt. Hai tay anh cố trụ cái cổ của cô để cô ngừng đầu đáp ứng anh. Dương Mỹ cũng không hề cự tuyệt, thản nhiên để anh mặc sức bừa bãi trong miệng mình, đôi khi còn ngây ngô đáp lại anh.

Qua thật lâu sau, khi cả hai đều có điểm khó thở Lăng Thiên mới nuối tiếc buông tha cho cô. Dương Mỹ đã sớm bị hôn đến mê man, cánh môi bị anh chà đạp đến sưng đỏ, đau nhức. Cô mềm nhũn tựa đầu vào ngực anh, lẳng lặng thờ.

Lăng Thiên mỉm cười hài lòng nhìn kiệt tác của mình, hai tay lại càng ôm chặt người trong lòng. Anh để cằm của mình lên đỉnh đầu cô, khàn khàn nói:

“Nói cho anh, vì sao em phải làm như vậy?”

Giọng nói của anh từ tính mà quyến rũ khiến Dương Mỹ theo bản năng trả lời anh(thôi miên đấy ạ!)

“Tôi không muốn nợ ai. Tôi muốn trả nợ cho anh.”

Lăng Thiên nghe được đáp án thoáng nhúu mày nhưng rất nhanh lại nở nụ cười. Tính cách của cô vẫn không đổi, là một tiểu yêu cứng đầu.

Lăng Thiên đối với cô càng thêm nhẹ nhàng hỏi:

“Em đã từng với ai như vậy chưa?”

Dương Mỹ nhúu mày tựa như suy nghĩ, lông mày của cô nhúu lại, ánh mắt sắc hơn, cô ngẩng đầu nhìn anh, mỉm cười lạnh nhạt nói:

“Rồi.”

Đáp án ngoài dự liệu khiến Lăng Thiên lại tức giận. Anh bắt được cánh tay của cô, gắt gao nắm chặt khiến Dương Mỹ bị đau đến nhăn mày nhưng cũng không hề mở miệng kêu.

“Là ai? Đáng chết, là kẻ nào? Anh phải giết hắn.” Lăng Thiên không kìm được tức giận đối với cô rít gào.(ghen rồi)

Dương Mỹ thấy anh phản ứng như vậy, trong lòng bất giác chảy qua một dòng suối ấm áp, cô cũng thực bình tĩnh trả lời anh:

“Tôi đã làm rồi.”

“Sao?”

“Tôi giết hắn.”

Lăng Thiên thoáng chốc ngẩn người, tiếp đó anh kéo mạnh cô vào lòng mình ôm thật chặt như sợ cô sẽ biến mất. Anh biết đó là chuyện ngoài ý muốn, cô tuyệt đối không phải tự nguyện nếu không đã không giết hắn. Anh đã hiểu lầm cô, anh nên đền bù cho cô.

“Anh xin lỗi, sau này sẽ không cho ai chạm vào em nữa. Anh sẽ bảo vệ em.”

Dương Mỹ cứng người để mặc anh ôm, miệng cô thì thào nói:

“Tôi ghê tởm hắn, nơi hắn động qua tôi đều ghê tởm. Tôi chặt tay hắn, móc mắt hắn, cắt của hắn. Tôi thả hắn vào rừng, mặc hắn sống hay chết. Tôi... tôi thực bản, thực bản...”

Nghe được cô tự nói, Lăng Thiên cảm thấy trái tim cũng như nhói khó chịu theo. Anh càng ôm cô chặt hơn, dùng lời nói kiên nghị nói với cô:

“Không, em không bản, tuyệt đối không. Trong mắt anh, em là đẹp nhất, trong sáng nhất, mãi mãi là như vậy. Anh không để ai tổn thương em nữa, kẻ nào dám anh sẽ giết hắn.”

Dương Mỹ không nghe thấy anh nói, cô vẫn tự thì thào với bản thân:

“Tôi rất bản, hắn rất bản, ghê tởm, ghê tởm. Tôi giết, giết hết bọn chúng...”

Lăng Thiên không để cô nói thêm nữa, anh dùng miệng cắn lại những âm thanh của cô. Thấy cô như vậy, bản thân anh cũng cảm thấy đau đớn theo. Anh

thực hận, thực hận kẻ đã khiến cô như vậy. Nếu cô không giết hắn thì chính tay anh cũng sẽ giúp cô làm việc này. Hơn nữa còn có thể khiến hắn không dễ dàng chết như thế.

Anh hôn dọc khuôn mặt cô, từ trán xuống mắt, sau đó là cái mũi cao nhỏ xinh, cuối cùng mới hôn trụ đôi môi của cô. Anh hôn nhẹ nhàng không hề giống như vừa rồi trừng phạt cô. Anh muốn dùng tình cảm để giúp cô thoát khỏi ám ảnh.

“Anh yêu tôi sao?” Bất chợt, Dương Mỹ hỏi một câu khiến Lăng Thiên giật mình buông cô ra.

“Anh yêu tôi sao?” Thấy anh không trả lời, Dương Mỹ lần nữa lặp lại câu hỏi.

Lúc này, Lăng Thiên mới bừng tỉnh, cô đang hỏi anh yêu cô sao. Gần như không cần suy nghĩ, Lăng Thiên theo bản năng trả lời:

“Yêu. Anh yêu em từ ánh mắt đến nụ cười, từng cử chỉ của em, hành động của em, cái nhăn mày, mím môi đều có thể khiến anh nhớ kỹ. Em khóc, anh sẽ đau. Em cười, anh sẽ vì em mà vui theo. Cho dù em sẽ không bao giờ ngoái đầu lại nhưng anh vẫn không kìm được bước theo em, dõi theo em. Cho dù em không nhớ anh nhưng anh vẫn không kìm được yêu em. Trước đây cũng vậy, hiện tại và sau này cũng vậy. (Tò tính hay nhất mọi thời đại. Thế này thì em nào chả chết.”

Từng câu từng chữ đều là những lời tận sâu đáy lòng được Lăng Thiên giấu kín suốt bao năm qua, Đến năm mơ anh cũng muốn được nói cho cô. Hiện tại đã có thể, Lăng Thiên chờ mong nhìn phản ứng của cô.

Dương Mỹ nhìn vào mắt anh, thấy được trong đó là sự chân thành và tình cảm mãnh liệt, cô bất giác mỉm cười, nói:

“Anh Thiên, Thiên Thiên...”

Lăng Thiên giật mình, nghĩ tưởng mình nghe nhầm, lắp bắp hỏi lại cô:

“Em...em vừa nói gì?”

Dương Mỹ mỉm cười, bắt chước thanh âm trách cứ nói:

“Anh Thiên hư lắm, toàn bắt nạt em thôi. Em không chơi với anh nữa, huhu, em sẽ mách ba ba là anh lấy hết tiền mừng tuổi của em, mách anh Vũ...”

Lăng Thiên ngạc nhiên đến độ há hốc miệng, trừng mắt nhìn.

Rất lâu sau, Lăng Thiên ha ha cười to, cũng bắt chước giọng nói năm nào nói:

“Tiểu Mỹ, anh không bắt nạt em, đây là anh sợ em làm mất cho nên mới giữ hộ em biết không?”

Dương Mỹ cười cười nói tiếp:

“Anh không đúng, anh cùng bọn họ đều bắt nạt em, huhu trả tiền mừng tuổi cho em. Em chán ghét, thực chán ghét anh.”

“Không cho em nói như vậy, không cho phép chán ghét anh. Anh sẽ đánh lũ kia, tiểu Mỹ của anh chỉ có thể mình anh bắt nạt. Ai cũng không cho phép. Đi, theo anh tìm bọn họ.”

Lăng Thiên thâm tình lặp lại từng câu từng chữ năm nào, vành mắt có chút đỏ lên. Anh đợi, đợi thực sự là lâu lắm rồi, vì ngày này, anh hằng đêm đều cầu mong cô có thể nhớ lại anh, nhớ lại những kỉ niệm năm xưa của hai người.

Lăng Thiên mạnh mẽ kéo Dương Mỹ vào lòng ôm cô thật chặt, miệng thì thảo gọi tên cô:

“Tiểu Mỹ...tiểu Mỹ...”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Ánh trăng chiếu vào căn phòng tối hắt lên khuôn mặt tái nhợt của cô gái. Trong không khí lưu lại nhàn nhạt mùi máu tươi cộng thêm mùi ẩm mốc khiến người ta buồn nôn.

Lúc này, đôi mày thanh tú của cô gái trên giường khẽ nhú lại, ngay cả khi đã hôn mê vẫn không cảm được tiếng rên nho nhỏ thoát ra.

“Đừng...đừng...thả tôi ra...đừng bắt tôi...” Tiếng nói đứt quãng khiến người đàn ông đứng cạnh cô khẽ nhủ mảy. Anh ta bước đến gần chiếc giường, vươn bàn tay thử đặt lên trán cô.

Chợt, ánh mắt đang nhắm chặt bỗng mở ra. Đôi mắt liếc nhìn bàn tay đang đặt trên trán mình, có sợ hãi, có căm hận, nhiều hơn là tuyệt vọng.

Trần Dương liếc nhìn cô gái trên giường, không rõ cảm xúc trong lòng mình là gì. Đáng lẽ ra, khi nhìn thấy hình ảnh tàn tạ của cô ta ngày hôm nay thì anh nên vui mừng mới phải. Anh đã từng nghĩ đến sẽ khiến cô ta sống không bằng chết, sẽ cho cô ta nếm thử cảm giác tuyệt vọng khi từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Nhưng giờ đây, mọi việc diễn ra đúng như anh nghĩ, nhưng trong lòng lại rối loạn, không rõ là vui hay buồn.

Thật lâu sau, DTN cười chế giễu phá vỡ im lặng:

“Anh cố tình thả tôi?”

Trần Dương thoát ra khỏi suy nghĩ của bản thân, giật mình nhìn cô. Kính ngạc thoáng qua đáy mắt nhưng rất nhanh bị che giấu.

“Đúng vậy.”

Tuy đáp án đã biết trước nhưng nghe anh ta chính miệng thừa nhận sắc mặt tái nhợt của DTN lại càng xấu hơn. Cô cắn răng hỏi:

“Tại sao? Hành hạ tôi vui như vậy sao? Tôi và anh không có thù oán.”

Ánh mắt Trần Dương nhiều hơn vẻ lạnh lùng, gần từng tiếng nói:

“Không tại sao cả. Tôi chỉ muốn cho cô biết cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục là như thế nào! Khi cô cảm thấy bản thân mình sắp thoát lại bị người ta bắt được, ngay cả một chút hi vọng sắp đến tay lại bị vuột mất. Không một ai giúp đỡ cô, ngay cả người thân thiết nhất cũng muốn quay lưng lại với cô. Cái cảm giác đó, tôi muốn cô phải cảm nhận được.”

Sắc mặt DTN theo từng lời nói của Trần Dương lại càng tái. Cô không hiểu anh ta nói gì, tại sao lại đối xử với cô như vậy. Cho dù có thù oán thì cũng là của cô và Dương Mỹ, đâu có liên quan anh ta. Tại sao lại tàn nhẫn với cô như vậy.

“Anh...anh...sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

Trần Dương tựa như nghe thấy một chuyện cười, ha ha cười to, ánh mắt lại càng thêm sắc lạnh:

“Ha ha ha...tàn nhẫn? Thứ như cô cũng dám nói đến hai từ đó với tôi sao? Cái gọi là tàn nhẫn chân chính cô còn chưa có nếm thử qua đâu. Những thứ hôm nay cô phải chịu chẳng qua chỉ là hoàn trả lại cho cô mà thôi.”

“Rốt cuộc thì tôi đã đắc tội gì với anh?” DTN hít thở khó nhọc cố nói.

Trần Dương ngược lại không còn giữ vẻ mặt lạnh lùng nữa, anh bước lại gần cô, vươn tay nắm lấy bàn tay không còn chút sức lực của cô đặt lên trán mình.

“Cảm thấy gì không, đó là một vết sẹo, vết sẹo đã thay đổi cả cuộc đời tôi. Mà người ban nó cho tôi...lại chính là cô.”

Cổ tay bị dùng sức bóp chặt khiến DTN đau đến cắn chặt môi, khó khăn nói:

“Không hiểu, tôi cũng chưa từng gặp qua anh, sao có thể đánh anh?”

“Tất nhiên là cô chưa từng gặp qua tôi. Chẳng qua, cái cô đang nhìn thấy đây là một lớp da thay thế mà thôi. Khuôn mặt chân chính của tôi đã bị cắt sạch rồi.”

Trần Dương hài lòng nhìn khuôn mặt ngạc nhiên của DTN, nói tiếp:

“Ngạc nhiên sao? Khuôn mặt trước kia đã bị đánh đến không nhìn ra hình người nữa, chẳng còn cách nào khác, vì không muốn bị coi là quái vật và bị truy đuổi thì chỉ còn cách thay đổi thôi.”

Tựa như nhớ ra mà cũng tựa như không, DTN sắc mặt thay đổi liên tục.

“Thực ra, tôi có ngày hôm nay cũng phải cảm ơn các người rất nhiều. Từng người, từng người một tôi đều sẽ hoàn trả lại cả vốn lẫn lãi.”

“Trần Nam, anh là Trần Nam?” DTN run giọng hỏi tựa như cũng thật sợ hãi với suy đoán của mình.

“Trần Nam đã chết rồi, đứng trước mặt cô bây giờ là Trần Dương. So với 3 năm trước, sẽ không ngây thơ mà tin lời yêu thương của bất kì ai cả”

“Là anh...đúng là anh. Trần Nam, anh vẫn chưa chết sao? Khoan đã, Jackie là anh giết? Phải không? Là anh đã giết anh ta?”

“Ha ha ha. Rất tiếc, những người đó không thể giết được tôi, làm cô thất vọng rồi. Jackie sao? Tôi chẳng qua chỉ vui đùa một chút với anh ta, ai ngờ lại

chết sớm như vậy. Thật vô dụng!”

“Anh...anh...tôi không cố ý. Tại anh ta cảm thấy phiền vì anh bám theo tôi cho nên mới...mới...” DTN hoảng sợ không dám nhìn vào cặp mắt chứa đầy lửa giận kia, thấp giọng nói.

“Cho nên mới cho người phé tôi. Đáng tiếc là bọn chúng vô dụng, cũng chỉ phé đi khuôn mặt này ngược lại lại cho tôi một cơ hội khác.” Trần Dương nhếch môi khinh thường nói.

“Trần Nam, cầu anh tha cho tôi đi. So với những gì anh đã phải chịu, tôi cũng trả đủ cho anh rồi. Xin anh hãy nể tình chúng ta từng yêu thương nhau mà tha tôi. Coi như...coi như là...” DTN yếu ớt cầu xin, hai hàng nước mắt thi nhau chảy xuống nhưng chưa đợi cô nói xong đã bị Trần Dương cắt đứt:

“Coi như là gì? Ha ha DTN à DTN, cô còn tưởng tôi là thằng ngốc ngày xưa tùy ý bị cô đùa bỡn trên tay sao? Tôi không còn sống vì cô, vì cô mà khóc, mà vui nữa. Khi tôi còn trong tay mọi thứ, tiền bạc, địa vị, phụ nữ tình nguyện đến với tôi không một ngàn thì cũng tám trăm. Vậy mà tôi ngu ngốc lại chỉ thích cô. Ngay cả biết mình bị đùa bỡn vẫn làm như không biết. Cô thử nhớ lại xem, những ngày tháng đó, cô có thực lòng yêu thương tôi dù chỉ một chút.”

DTN cắn chặt môi không nói gì, trong đầu cô hiện lên hình ảnh của một đêm 3 năm trước.

“Thư Nhã, Thư Nhã, đừng đi, chờ anh.” Một thanh niên trẻ tuổi tuần tú vội vàng đuổi theo cô gái xinh đẹp đang trước. Đáng tiếc, cô gái dường như không nghe thấy vẫn cứ một mạch bỏ đi thật nhanh.

“Thư Nhã, em làm sao vậy? Sao lại bỏ đi, chúng ta có hẹn đi ăn tối mà. Đi nhanh như vậy cẩn thận kéo ngã làm sao!” Chàng trai cuối cùng cũng đuổi kịp cô gái, lo lắng kéo tay cô lại.

DTN khó chịu hất tay anh ta ra nói:

“Không ăn nữa, Trần Nam, chúng ta chia tay đi.”

“Em làm sao thế Thư Nhã, nói linh tinh gì vậy? Chúng ta vẫn đang tốt đẹp mà sao lại chia tay. Em đừng bướng bỉnh nữa được không, theo anh vào đi.” Trần Nam cố gắng gạt đi vẻ hoảng hốt trên mặt nặn ra nụ cười dịu dàng nắm tay cô.

DTN về mặt chán ghét gạt tay anh ra:

“Điên rồi. Tôi nói chúng ta chia tay đi. Đừng lãng phí nữa, tôi chán ngấy anh rồi.”

“Không phải. Là anh đã làm gì sai sao? Em nói đi Thư Nhã, nếu anh sai anh sẽ sửa, em đừng nói lại như thế được không?” Trần Nam bị vẻ mặt lạnh lùng của cô làm hoảng sợ, vội vàng nói.

“Được rồi, được rồi. Đừng níu kéo nữa, ngay từ đầu tôi đã nói là quan hệ của chúng ta sẽ không kéo dài còn gì? Không biết nên nói anh ngay thơ hay ngu ngốc nữa. Anh nghĩ với địa vị của tôi mà anh cũng xứng sao? Chỉ là chút vui chơi qua đường anh tưởng thật? Chưa nói đến ngày trước, hiện tại anh còn gì có thể cho tôi. Về hỏi ông già nhà anh xem còn có đủ tiền cho anh đi tán gái hay không đã.”

Từng câu từng chữ lại càng làm sắc mặt Trần Nam tái nhợt, anh không tin nhìn người con gái anh yêu hết lòng trước mặt.

“Không phải đâu Thư Nhã, tập đoàn của ba anh chỉ là có chút vấn đề nhỏ thôi, sẽ sớm không còn chuyện gì nữa. Chúng ta không phải đã yêu nhau 6 tháng rồi sao, em cũng rất hạnh phúc bên anh mà phải không?”

“Bỏ đi, có phá sản hay không cũng không liên quan đến tôi, tóm lại là tôi chán rồi, chúng ta chia tay. OK. Anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Anh còn trẻ sợ gì không có phụ nữ theo, cứ bám lấy tôi làm gì. Được rồi, thế nhé, tôi có hẹn rồi. Tạm biệt.”

Nói rồi cũng không đợi Trần Nam phản ứng đã quay gót đi thẳng.

Trần Nam vội vàng giữ cô lại, quỳ xuống trước mặt cô:

“Anh xin lỗi, Thư Nhã, em đừng bỏ anh có được không. Anh yêu em thật lòng, đừng bỏ anh. Anh sẽ dùng cả đời để yêu thương em, sẽ không để em phải chịu bất cứ thiệt thòi nào, xin đừng bỏ anh.”

Người ta nói “dưới gối đàn ông có vàng” vậy mà hôm nay vì níu giữ một người con gái mà anh đã phải gạt hết lòng tự tôn của một người đàn ông để quỳ xuống cầu xin cô. Anh chỉ biết mình không thể mất đi cô, cô là tất cả đối với anh, so với tính mạng anh còn quan trọng hơn.

DTN có chút giật mình nhìn anh, cô cố kéo anh dậy nhưng không được. Bao ánh mắt người đi đường chú ý vào hai người khiến cô khó chịu, lúng túng.

“Trần Nam, anh bỏ tôi ra. Tôi đã nói chúng ta không còn gì nữa mà. Đứng lên nhanh, anh muốn ngày mai tôi và anh cũng xuất hiện trên mặt báo sao?”

“Không. Trừ khi em chịu ở lại nếu không anh sẽ không đứng.”

“Tôi bảo anh bỏ ra. Anh biết bộ váy này của tôi giá bao nhiêu không. Có bán anh đi bây giờ cũng không mua được. Lát nữa tôi còn có hẹn, anh làm nhỡ hết rồi.” DTN nóng nảy dùng chân đá anh ra, không chút lưu tình quay người đi.

Trần Nam ngã sõng xoài trên mặt đất, mặc kệ ánh nhìn soi mói của mọi người đuổi theo cô.

“Thư Nhã, đừng đi mà Thư Nhã, Thư Nhã...”

Dương Thư Nhã vội vàng bước đi thật nhanh, thoáng thấy hình dáng quen thuộc ngay phía trước, cô vội vàng chạy lại túm lấy tay anh ta.

“Jackie, Jackie, đuổi giùm em tên kia đi. Hắn bám lấy em này giờ không tha. Thật phiền phức!”

Đuổi đến nơi, nhìn cô trong vòng tay người khác khiến trái tim Trần Nam đau đốn vô cùng. Anh đau lòng nhìn về phía cô.

“Vì hắn sao, vì nó mà em bỏ anh sao? Hắn có gì tốt, quay về với anh có được không?”

Người đàn ông tên Jackie ôm eo DTN quay mặt hỏi cô:

“Hắn bám em sao? Người yêu cũ à, có cần anh giải quyết giùm không?”

Trong mắt DTN thoáng qua một tia không đành lòng nhưng rất nhanh mỉm cười quyến rũ tựa vào người nói:

“Đúng vậy, là hắn. Thôi thì nể tình hắn và em có quen biết, anh chỉ cần nhẹ nhàng thôi là được.”

“Ha ha người đẹp đã có lòng muốn thì anh phải giúp thôi. Ai bảo anh yêu em nhiều như thế chứ.”

Hai người nháy mắt đưa tình với nhau hoàn toàn không coi Trần Nam ra gì. Trần Nam ánh mắt như muốn toát ra lửa, toan định chạy lên nhưng lại bị một lũ người vây lại đánh trờ mắt nhìn người mình yêu đi cùng người khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45

Đang chìm trong suy nghĩ, bất giác trên tay truyền đến cảm giác đau buốt khiến DTN giật mình tỉnh lại. Nhìn người đang nắm chặt tay cô tưởng chừng sắp gãy trong lòng DTN ngược lại cảm thấy có chút thương hại cho anh ta.

“Thế nào? Tôi hỏi cô có từng có chút tình cảm nào với tôi không? Mau nói cho tôi biết, cô có từng yêu tôi hay không?” Trần Dương gần như mất lí trí rít gào lên với cô.

Nhìn vào cặp mắt tràn đầy lửa giận của anh ta, DTN thậm chí còn thấy được cả một chút hi vọng ở đáy mắt anh ta. Cô cắn chặt môi, cố gắng không nhìn vào cặp mắt kia không đáp được:

“Tôi...tôi...”

“Nói mau, có từng hay không?” Trần Dương vươn tay bóp lấy cằm cô, ép cô phải nhìn vào mắt anh.

DTN bị buộc phải nhìn anh, lời đến cửa miệng vẫn cách nào thoát ra được. Cô thừa nhận bản thân mình thật tệ hại, so với 3 năm trước, DTN bây giờ đã trưởng thành hơn rất nhiều. Rất nhiều chuyện cô cảm thấy mình ghê tởm nhưng trên đời lại không có thuốc hồi hận cho cô. DTN tin rằng, nếu hiện tại cô nói yêu anh ta thì ít ra cô còn có hi vọng sống sót. Chỉ là nhìn vào cặp mắt kia lại khiến cô không thể nào thốt lên lời lừa dối được.

DTN cắn chặt môi, quyết định nhắm chặt mắt lại, hai mắt chảy xuống hai hàng nước mắt không rõ là do đau hay vì gì.

Rầm...

Ngay khi DTN tưởng chừng mình sắp bị Trần Dương bóp chết thì cánh cửa bỗng được mở ra khiến Trần Dương buông cằm cô đứng bật dậy.

DTN cố nhìn người đến, chỉ thấy đó là một người đàn ông cao lớn, đội một chiếc mũ lưỡi trai, cả khuôn mặt bị dấu sau lớp khăn chỉ để lại đôi mắt. Cô không biết mục đích anh ta là gì nhưng xem chừng thì không phải là người quen của Trần Dương. Chợt lúc này Trần Dương bên cạnh cô lên tiếng:

“Anh là ai?”

Đúng như DTN nghĩ, người mới đến không quen biết Trần Dương, vậy có phải là đến cứu cô. Trong mắt DTN lóe lên hi vọng, cô chăm chú nhìn vào người kia.

“Thả cô ta ra.” Thanh âm người kia khá trầm thấp khiến DTN không nhận ra là người nào.

Trần Dương ngược lại ha ha cười to, lạnh lùng nói:

“Ha ha ha. Anh nói thả thì tôi thả sao? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.”

Tựa như không bị giọng cười kia tác động, người bịt mắt(tạm gọi vậy) từ từ giơ khẩu súng chỉ vào Trần Dương.

“Thả hay không thả?”

“Bắn đi. Trong này đều là xăng, có giỏi thì anh cứ bắn. Với tôi thì không sao, ít ra có chết cũng có thêm hai người bạn, đường xuống suối vàng cũng không cô đơn.” Trần Dương thấy vậy lại càng cợt nhả cười lớn hơn, hoàn toàn không nhìn đến khẩu súng chĩa vào mình.

Người bịt mắt nghe vậy cũng cẩn thận nhìn lại, phát hiện xung quanh xác thực để mấy thùng xăng mới thu lại khẩu súng. Ai ngờ, ngay lúc Trần Dương không để ý, một con dao được phi thẳng về phía anh.

Bất ngờ bị tập kích khiến Trần Dương sửng sốt nhưng cũng rất nhanh vội vàng né tránh. Tuy là vậy nhưng con dao vẫn xẹt qua tay trái của anh. Ngay khi Trần Dương vừa né qua con dao, một vật sắc lạnh đã được đặt lên cổ anh.

“Anh đã hết cơ hội.” Người bịt mắt không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh Trần Dương. Vật sắc lạnh mà anh cảm thấy chính là con dao anh ta đang cầm.

Trần Dương không hề cử động, lạnh lùng nhìn vào người bịt mắt:

“Là ai sai anh đến? Tại sao tìm được chỗ này?”

Cử động yểu hèn làm con dao để lại trên cổ Trần Dương một vết máu cũng không khiến anh nháy mắt một cái.

“Người sắp chết cũng không cần biết nhiều làm gì.” Nói rồi cũng không để Trần Dương nói thêm câu nào dứt khoát ấn mạnh xuống.

“Khoan đã!” Ngay khi Trần Dương quyết định buông tay mặc số phận thì một âm thanh suy yếu vang lên.

Người bịt mắt nhíu mày nhưng cũng chưa vội xuống tay tiếp quay lại nhìn cô gái trên giường vừa lên tiếng.

“Thả anh ta đi, không cần giết anh ta.” DTN suy yếu lên tiếng.

Người bịt mắt lạnh lùng nói: “Cô không có quyền ra lệnh cho tôi. Tôi cũng không phải đến cứu cô.”

DTN mặt tái nhợt ngạc nhiên nhìn người bịt mắt, hồi lâu mới cắn răng nói:

“Anh không phải cứu tôi nhưng cũng sẽ không giết tôi phải không?”

“Đúng vậy.”

“Tôi có giá trị với anh?”

“Đúng.”

“Vậy nếu bây giờ tôi chết?”

“Cô dám.”

“Dám hay không anh thử liền biết. Mạng là của tôi, muốn sống hay chết là do tôi quyết định. Nếu anh giết anh ta, cái anh nhận được sẽ là xác của tôi.” DTN nhếch môi khinh thường nói với người bịt mắt.

Nghe DTN nói vậy không chỉ khiến người bịt mắt ngạc nhiên mà ngay cả Trần Dương cũng vậy.

“Không cần cô cứu tôi, tôi có chết cũng không liên quan cô. Tôi cũng sẽ không cảm ơn cô.” Trần Dương lạnh lùng nói.

DTN cũng không vì vậy mà rút lại lời đã nói, cô nhìn về phía Trần Dương nhàn nhạt nói:

“Không cần cảm ơn tôi, là tôi nợ anh, sau này chúng ta không ai nợ ai. Nếu sau này anh có rơi vào tay tôi thì những gì hôm nay tôi phải chịu sẽ hoàn trả lại anh gấp bội.”

Người bịt mắt nghe hai người nói chuyện vẫn không lên tiếng tựa như đang cân nhắc lời của DTN.

Một lúc lâu không thấy người bịt mắt lên tiếng khiến DTN cảm thấy uy hiếp của mình không làm khó anh ta thì anh ta mới cất giọng:

“Thật lâu chưa có ai uy hiếp tôi. Cô là người đầu tiên...” lời nói lạnh lùng, ánh mắt cũng thật lạnh khiến DTN phát run “không chết”

Nói rồi, người bịt mặt dùng chuôi dao đập lên gáy Trần Dương khiến anh ngã xuống bất tỉnh. Không để ý đến vẻ mặt sợ hãi của DTN, anh ta tiến đến bế DTN rồi khỏi đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Người đó cùng DTN đi rồi, lúc này đằng sau cánh cửa gỗ sau lưng Trần Dương mới có người bước ra.

“Tiểu thư.” Trần Dương cũng không ngạc nhiên quay đầu lại, lặng lẽ lau đi vệt máu trên cổ, mày cũng không nhú lên tiếng.

“Anh tạm thời tránh đi một thời gian, mọi chuyện ở đây đã có tôi lo rồi. Gần đây đã có người nghi ngờ lai lịch của anh, tốt nhất là vẫn nên cẩn thận, bây giờ vẫn chưa phải lúc anh có thể xuất hiện được.”

Dừng lại một lúc, trên mặt Dương Mỹ thoáng qua một nét mệt mỏi và bất lực “Tiền tôi đã chuyển vào tài khoản cho anh rồi, vé máy bay anh hãy tự mua đi, muốn đến đâu cũng được không cần phải nói với tôi, sau này nếu có thể cũng không cần phải trở lại đây nữa. Đến một nơi nào đó thật xa, lấy vợ, sinh con. Anh cũng nên có cuộc sống của riêng mình, cuộc sống hiện tại không thích hợp nữa, cũng...rất mệt mỏi.”

Nói rồi cũng không để Trần Dương phản ứng, Dương Mỹ bước ra khỏi phòng.

“Cô cũng rất mệt mỏi mà, phải không? Chúng ta đều không muốn sống như vậy, chúng ta đều có quá khứ từng bị tổn thương, cuộc sống hiện tại vốn dĩ không phải điều chúng ta muốn. Nếu đã vậy...nếu đã vậy tại sao cô còn muốn cố chấp với nó. Cô khuyên tôi từ bỏ, nhưng...chính bản thân cô cũng đâu có thể từ bỏ được.” Trần Dương lần đầu tiên nắm lấy bả vai mảnh khảnh của Dương Mỹ, giọng nói kiềm nén có chút run rẩy của anh vang lên, ngay cả bàn tay đang nắm vai cô của anh cũng khẽ run.

Dương Mỹ mỉm cười lạnh nhạt, quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh nói:

“Trần Dương, anh không như tôi. Anh là Trần Dương chứ không phải Trần Nam. Trần Nam đã chết nhưng Dương Mỹ thì không. Anh có thể bỏ xuống được mọi thứ nhưng tôi thì không. Có phải điều tôi muốn hay không thì quan trọng gì chứ, trên đời cũng không có nhiều cái theo ý muốn của mình. Mỗi người chúng ta đều có gánh nặng của mình, không phải tôi cố chấp với nó mà là không thể cũng như không đủ khả năng buông nó. Cho nên, anh đi đi. Quên mọi chuyện và bắt đầu lại từ đầu.” Nói rồi Dương Mỹ gạt bàn tay đang nắm vai mình ra quay đi.

Lần này, Trần Dương cũng không ngăn cản cô nữa, anh chỉ đứng đó, lặng đi nhìn theo bóng dáng mảnh mai, đơn độc của cô. Trái tim, từng chút, từng chút cảm thấy đau đớn, trống rỗng.

“Về bề ngoài chỉ là cái vỏ bọc của con người mà thôi, người ta dùng nó để che đi bản chất xấu xa thật sự của mình. Cho nên, xấu hay đẹp thì có quan trọng gì, người ta nói anh xấu là anh tưởng mình xấu thật sao. Vậy nói anh giống chó anh cũng nghĩ mình là chó sao. Ngủ ngon, ngay cả chút bản lĩnh bỏ qua dư luận mà sống cũng không có mà cũng muốn trả thù, người như anh, bị như vậy cũng đáng.”

“Nếu muốn trả thù người ta thì trước hết phải trả thù chính bản thân mình. Bởi vì nếu không phải do anh quá vô dụng thì bọn họ đã không thể khiến anh tổn thương, cũng không thể cướp đi những thứ anh trân trọng.”

“Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình. Nếu lần này anh chết thì không sao, nhưng nếu anh hại chết bọn họ, chính tay tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết.”

“Mỗi một nghề đều có nguyên tắc của riêng nó, mà nghề của chúng ta cũng thế. Anh nên nhớ lấy. Nếu sau này tôi phát hiện anh vi phạm nó, chính tay tôi sẽ giết anh.”

Mỗi câu mỗi chữ nhìn như thật tàn nhẫn, tuyệt tình nhưng lại ẩn chứa sự quan tâm. Người có tình mới nói lời vô tình. Cô ấy dạy tôi làm thế nào để vô tình, tàn nhẫn. Ai biết được, để có thể làm được như vậy, chính bản thân cô đã phải tàn nhẫn với chính mình như thế nào.

Trần Dương cười khổ chua xót: “Dương Mỹ...em bảo tôi buông tay, nhưng là...bản thân tôi lại không thể buông được mất rồi.”

Dương Mỹ ngồi ngẩn người nhìn ra cửa sổ xe. Là chính cô thả DTN, cô không hề hối hận. Trả thù, trả thù, hai chữ này thật khiến người ta mệt mỏi. Như vậy, coi như là đủ đi.

“Nếu hối hận anh sẽ kêu người tìm cô ta về.” Lăng Thiên ngồi bên cạnh mắt kiên nhẫn lên tiếng.

“Anh không nên cho người theo dõi tôi.” Dương Mỹ không quay đầu lại cũng không đề cập đến chuyện anh vừa nói.

Lăng Thiên vươn một tay nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô đặt lên đùi mình, mắt vẫn nhìn thẳng lái xe trả lời cô:

“Là anh lo lắng cho em, em đã biết người đến là ai mà vẫn muốn mạo hiểm. Ai đảm bảo là anh ta sẽ không làm gì em chứ?”

Dương Mỹ cũng không rút tay về mặc Lăng Thiên nắm trong tay. Như vậy, ít ra cũng khiến cô có cảm giác ấm áp một chút: “Sau này không cần như vậy nữa, tôi có thể tự bảo vệ được mình.”

Nếu đã chấp nhận buông tay thì cũng nên cho mình một cơ hội. Dương Mỹ tự nói với lòng mình như vậy. Nhưng năm qua thật sự cô đã quá mệt mỏi rồi, nếu có thể tìm một chỗ dựa cho mình cũng rất tốt.

“Được. Sau này anh sẽ luôn ở bên em, cũng không cần người khác bảo vệ nữa.” Lăng Thiên mỉm cười siết chặt bàn tay nhỏ bé, hơi ấm truyền qua khiến trái tim của Dương Mỹ đập nhanh hơn, cô cũng bất giác mỉm cười theo anh.

“Chúng ta đi đâu đây?” Dương Mỹ hỏi.

“Em muốn đi đâu?”

“Ra biển đi.”

“Được.”

Đứng trước hàng trăm ngọn nến lung linh xếp thành hàng chữ “Dương Mỹ, anh yêu em, làm bạn gái anh nhé!”. Xung quanh là những chum bóng bay hồng nhạt xen lẫn những cánh hoa hồng trên cát. Khung cảnh muốn bao nhiêu lãng mạn liền có bấy nhiêu. Nói không cảm động là giả, dù sao Dương Mỹ cũng là phụ nữ, mà phụ nữ thì luôn thích được tỏ tình trong một khung cảnh như vậy.

Lăng Thiên, quỳ một gối xuống trước mặt Dương Mỹ, hai tay nâng một bó hoa hồng lớn, mỉm cười dịu dàng nói với cô:

“Dương Mỹ, từ giờ anh sẽ gọi em là Mỹ Mỹ, cái tên này chỉ cho phép mình anh gọi, ngay cả cái cô bạn Phương Du của em cũng không thể. Trước đây, khi em đau khổ nhất anh đã không ở bên cạnh em, khi em sợ hãi nhất, đau đớn nhất anh cũng không có. Nhưng Mỹ Mỹ của anh vẫn thật kiên cường, dũng cảm vượt qua hết thảy. Anh rất hạnh phúc vì giờ phút này được thấy một Mỹ Mỹ kiên cường, mạnh mẽ. Bởi vì, nếu em không như vậy thì giờ phút này anh đã không gặp được em. Nhưng mà, sau này anh cho phép em được yếu đuối, ỷ lại vào anh. Khi tức giận có thể mắng anh, đánh anh. Khi buồn có thể coi anh làm hộp giấy cho em. Khi vui, có thể làm nũng với anh. Ngay cả khi không có việc gì cũng có thể lấy anh ra để bắt nạt. Anh hứa sẽ không phản kháng, không tức giận, không khó chịu mà sẽ vui vẻ hưởng thụ hết thảy. Đơn giản đó là bởi vì người đó là em. Nhưng anh cũng có một điều kiện, đó là tất cả những cái nhất của em sẽ đều phải dành cho anh: yêu thương nhất, đau khổ nhất, oán hận nhất, thậm chí cả ghen tuông nhất đều phải có anh. Nếu em đồng ý, sau này em sẽ là của anh; còn nếu không, anh sẽ là của em. Xin hãy nhận lấy bó hoa chứa đựng tình cảm của anh.”

Từng câu, từng chữ rơi vào tai Dương Mỹ khiến cô cảm động đến mấy lần suýt rơi nước mắt. Nhìn vào đôi mắt dịu dàng kia, cô thấy được chính bản thân mình hai mắt đã nhòa đi, cũng thấy cả sự chân thành trong mắt anh.

Nhưng Dương Mỹ cũng chưa vội nhận lấy bó hoa mà mỉm cười hỏi anh:

“Em cứ tưởng rằng từ đêm đó chúng ta đã xác định được quan hệ rồi?”

Lăng Thiên mỉm cười trả lời cô: “Nhưng anh cảm thấy nó thật giống như một giấc mơ, khi tỉnh dậy sẽ không còn thấy em. Anh rất sợ hãi nếu đó không phải sự thật. Cho nên, anh cần một sự bảo đảm, một cái chứng nhận, ừm, như hiện tại anh đang làm.”

Dương Mỹ bật cười ra tiếng: “Nhưng mà ở đây chỉ có hai chúng ta, nếu em muốn phủ nhận thì cũng không ai làm chứng cho anh cả.”

Lăng Thiên ngược lại đắc ý khoe: “Ai nói không có, quanh đây anh đã đặt 16 camera, 10 máy quay, hiện giờ những gì chúng ta nói ở đây đều đã được phát sóng trực tiếp trên kênh quốc gia của 54 nước, Tin rằng, ngày mai cả Thế Giới sẽ biết chuyện chúng ta yêu nhau thôi. Thế nào, anh thông minh chứ, em có muốn hối hận thì cũng không kịp nữa rồi. Nếu em không muốn là đối tượng công kích của mọi người thì mau mau nhận lời anh đi.”

Dương Mỹ ngạc nhiên đến độ ngây người một lúc mới quay ra nhìn khắp một lượt xung quanh mới phát hiện ra những cái máy đen nhỏ xa xa. Cô quay lại, dùng sức trừng mắt nhìn Lăng Thiên nhưng khóe môi lại nhin không được nhếch lên.

“Anh bây giờ có coi như là đang tố tụng tình em không? Nếu em không nhận lời có phải là anh cũng nên chạy ra biển giả vờ liêu chết sao?”

Lăng Thiên không cười nữa mà có vẻ thực sự suy nghĩ: “Em nói cũng đúng, anh vẫn chưa nghĩ đến trường hợp này. Vậy em có nhận lời không để anh còn diễn nốt. Mọi người đều đang đợi chúng ta, không nên để khán giả thất vọng.”

Dương Mỹ cho là anh nói đùa cũng không để ý lắm mà phát tay bảo: “Tốt thôi, anh làm đi, biết đâu em sẽ cảm động mà suy nghĩ lại.”

Nghe thấy thế, Lăng Thiên thực sự đứng dậy không chút do dự bước ra biển.

Mãi cho đến khi anh đã đi đến sát mép biển, Dương Mỹ mới giật mình đuổi theo kéo anh lại.

“Anh điên sao? Em chỉ nói đùa thôi. Anh mà chết thật em cũng không cảm động đâu, em sẽ lập tức đi tìm người khác để yêu đương.” Dương Mỹ tức giận nói.

Lăng Thiên nghiêm túc nhìn vào mắt cô, rõ ràng rành mạch nói: “Mỹ Mỹ, với chuyện của em anh chưa bao giờ đùa. Từng câu từng chữ em nói anh đều để ở trong lòng, nghiêm túc suy nghĩ. Cho nên, em phải mau mau nhận lời anh đi, mau mau trối anh lại đi, muốn ngược đãi, đánh đập thế nào về nhà chúng ta sẽ thảo luận, em mà bỏ lỡ sau này thực sự sẽ hối hận đấy.”

Nghe được lời nói như vậy khiến Dương Mỹ cảm động đến rơi nước mắt, cô vùi đầu vào lồng ngực của Lăng Thiên, lau hết nước mắt vào vạt áo của anh:

“Đáng ghét, đáng ghét, anh làm em khóc. Sau này không cho phép khiến em cảm động như vậy nữa.”

Lăng Thiên hạnh phúc vươn tay ôm lấy cả người cô nói: “Vậy là em nhận lời rồi phải không? Không cho phép hối hận, cũng không cho phép được đổi ý biết không!”

Dương Mỹ ngượng ngùng càng vùi sâu đầu vào lòng anh gật đầu. Âm thanh như muỗi kêu từ trong lồng ngực Lăng Thiên truyền ra:

“Sau này, nếu anh dám bắt nạt em, khiến em đau khổ em lập tức sẽ bỏ anh đi yêu thương người khác, hoàn toàn quên đi anh., quên sạch sẽ không còn một chút gì.”

Lăng Thiên kéo cô ra khỏi ngực cùng cô đứng song song. Anh mỉm cười quay sang nhìn cô rồi dùng tay làm loa hét lớn:

“Mỹ Mỹ, anh yêu em. Cả đời này anh sẽ không phụ bạc em. Thà phụ Thế Giới cũng sẽ không phụ em, sẽ yêu thương, trân trọng em đến hết cuộc đời. Mỹ Mỹ, anh thực sự, thực sự rất yêu em...”

__ Hết Tập 1 __

Lời Tác Giả

Tình hình là tập 1 của Yêu em thật không đến đây là hoàn. Tuy mình chưa thật sự hài lòng lắm với cái kết như vậy nhưng bù lại coi như đây cũng là một sự kết thúc để khởi đầu cái mới. Trong phần 1 này, mọi khúc mắc vẫn chỉ đang ở trong giai đoạn mở đầu chứ chưa có giải quyết, làm rõ cái nào cả nhưng phần 2 mình sẽ nói cụ thể hết.

Phần 1 kết thúc như vậy nhiều bạn sẽ nghĩ là cụt nhưng mình cho rằng như vậy là hợp lý hơn cả. DM đã chấp nhận buông tay, cô muốn cho LT và cũng là cho bản thân mình một cơ hội. Còn có thể có được hạnh phúc hay không còn phải để xem người cô tin tưởng có làm cô thất vọng hay không. Có lẽ nhiều người nghĩ rằng tình yêu của LT và DM đến quá nhanh, cho dù có quen biết từ nhỏ nhưng xa cách bao năm vẫn sẽ phai nhạt dần. Đúng vậy, tình yêu của 2 người họ hoàn toàn chưa sâu nặng như thế, còn cụ thể thế nào mới bạn xem phần 2.

Trong phần 2, mọi ân oán, hận thù, tình yêu, lừa gạt mình đều đã có ý tưởng cụ thể rồi, chỉ chờ viết ra thôi. Mình đang nghĩ liệu có nên cho vào một vài đoạn ngược tâm lẫn ngược thân hay không. Chung quy là mình cũng thích thể loại tình yêu phải vượt qua thật nhiều sóng gió mới đến được với nhau. Thôi, giải thích vậy đủ rồi, hiện tại mình cũng rất nóng lòng viết tiếp tập 2. Chắc chắn tập 2 sẽ còn gay cấn hơn tập 1 nhiều!

P/s: Mình thực sự không thích nam chính là LT cho lắm, cho nên mình đang suy nghĩ xem có nên thay đổi nam chính hay không. Nên đổi thành một người đàn ông cao thượng, âm áp, dịu dàng, luôn đứng đằng sau bảo vệ cho bạn N9. Yêu cho đi mà không hối hận, chấp nhận bản thân đau khổ để người mình yêu hạnh phúc, cho dù người mang đến hạnh phúc cho người ấy không phải bản thân. Ừm. Nam 9 như vậy cũng rất tốt phải không. Tình yêu là phải toàn tâm toàn ý, còn ty của LT vẫn còn xen lẫn quá nhiều yếu tố, hận thù có, nghi ngờ có. Thôi thôi, có gì để sau này tính tiếp, nếu hứng lên có lẽ mình sẽ nghĩ biện pháp ngược các nhân vật một phen. Ngược lên ngược xuống, nhưng cuối cùng vẫn sẽ HE nhé. Hihi!

À quên, năm nay mình sẽ thi ĐH cho nên mình sẽ không hứa được chắc chắn điều gì. Có lẽ phải hết tháng 7 mới có thể tập trung vào chuyên môn được cho nên, nếu bạn nào muốn đọc 1 lèo hết cả truyện thì cố gắng đợi đến hết năm 2013 nhé! Tks.

Thân ái!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Em Thật Không?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.